

അലക്സാണ്ടർ നാസിൻ

അപ്പൻറെ ബാല്യം

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കുറിപ്പ്

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ,

ഞാൻ ഈ പുസ്തകം എഴുതാൻ ഇടയായതെങ്ങിനെ എന്ന് നിങ്ങളോട് പറയാം. എനിക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ച പേരുള്ള ഒരു മോളുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവൾ ഒരു മുതിർന്ന ബാലികയാണ്. അവൾ ഇടയ്ക്കിടെ പറയും: “ഞാൻ കൊച്ചായിരുന്നപ്പോൾ...” സാക്ഷ്യം തീരെ കൊച്ചായിരുന്നപ്പോൾ അവൾ ഒരു സുഖക്കേടുകാരി ആയിരുന്നു. ജലദോഷം, പനി, തൊണ്ടവേദന, ചെവിവേദന.... നിങ്ങൾക്കു ചെവിവേദന വന്നിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാതെത്തന്നെ അതത്ര ഭയങ്കരമാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ. അതു വന്നിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് എത്ര പറഞ്ഞാലും അതു മനസ്സിലാവുകയുമില്ല.

ഒരിക്കൽ സാക്ഷ്യം ചെവിവേദന കലശലായി. അവൾ രാപകൽ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പാവത്തിന് ഒരുപോള കണ്ണടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ വിഷമം കണ്ട് ഞാനും കരഞ്ഞുപോകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയും കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഞാൻ അവളുടെ അരികിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. കൊച്ചായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ പുതിയ പത്ത് ഒരു കാറിന്റെ മുമ്പിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞ കഥ ഞാൻ അവളോട് പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് ആ കഥ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തന്റെ അച്ഛൻ ഒരിക്കൽ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നെന്നും അദ്ദേഹവും കസ്യൂതികൾ കാട്ടുകയും ശിക്ഷി

കുപ്പെടുക്കും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സാക്ഷ്യം അതുതെളിയിക്കുന്നു. അവൾ ആ കഥ ഓർത്തിരുന്നു. പിന്നീട് ചെവി വേദനിച്ചതുടങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം അവൾ വിളിച്ചുപറയും: "അച്ഛാ, എന്റെ ചെവി വേദനിക്കുന്നു! അച്ഛൻ കൊച്ചായിരുന്ന കാലത്തെ കഥ പറയൂ." അപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ അവളോടു് ഓരോ കഥ പറയും. ആ കഥകളെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ വായിക്കാം. എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള രസകരമായ എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും ഓർക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു് — സുഖമില്ലാത്ത എന്റെ മകളെ ചിരിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി. അത്യാഗ്രഹിയും പൊങ്ങച്ചക്കാരനും തൻകാര്യക്കാരനുമായിരിക്കുന്നത് നന്നല്ലെന്നു് എന്റെ മകൾക്കു് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നും എനിക്കു് ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ എല്ലാത്തോഴും അത്തരക്കാരനായിരുന്നു എന്നല്ല ഇതിനർത്ഥം. ചിലപ്പോൾ എന്റെ അനുഭവത്തിലുള്ള കഥകൾ തീരും. അപ്പോൾ എനിക്കു പരിചയമുള്ള മറ്റു് അച്ഛന്മാരുടെ കഥകൾ ഞാൻ കടമെടുക്കും. എല്ലാ അച്ഛന്മാരും ഒരിക്കൽ കുട്ടികളായിരുന്നവരാണല്ലോ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഈ കഥകളിൽ ഒന്നുപോലും കേവലം ഭാവനാസൃഷ്ടികളല്ല. അവ ഓരോന്നും കൊച്ചു ബാലന്മാരുടെ അനുഭവകഥകളാണു്.

ഇപ്പോൾ സാക്ഷ്യം ഒരു വലിയ കുട്ടിയാണു്. തടിയൻ പുസ്തകങ്ങൾ അവൾക്കു സ്വയം വായിക്കാൻ കഴിയും.

ഒരു അച്ഛന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ അനുഭവങ്ങൾ അറിയാൻ മറ്റു കുട്ടികൾക്കും താല്പര്യം കാണുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. അതിന്റെ ഫലമാണു് ഈ പുസ്തകം.

എനിക്കു് ഇത്രയേ പറയാനുള്ളൂ. അല്ല! ഒരു കാര്യം കൂടി! ഈ പുസ്തകം ഇവിടംകൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും അച്ഛനു് തന്റെ ബാല്യകാലാനുഭവങ്ങൾ ഇതിനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ കഴിയും. അച്ഛന്മാർക്കു മാത്രമല്ല അമ്മമാർക്കും. അവരുടെ കഥകൾ കേൾക്കാൻ എനിക്കും അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടു്.

ശുഭാശംസകളോടെ
നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തു്
എ. റാസ്സിൻ

അപ്പൻറെ ബാലം വരിച്ചു
വളരെ മനോഹരമായി

Veena

24/7/11

അച്ഛൻ ഒരു പട്ടിയെ ഇണക്കുന്നു

കിട്ടികാലത്തു് ഒരിക്കൽ അച്ഛൻ ഒരു സർക്കസ് കാണാൻ പോയി. അദ്ദേഹത്തിനതു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മൃഗങ്ങളെ ഇണക്കി അവയെക്കൊണ്ടു് വിദ്യകൾ കാണിക്കുന്ന ആളെയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമായതു്. എത്ര ഭംഗിയുള്ള വേഷമാണു് അയാളുടേതു്! സിംഹങ്ങളും കടുവകളും എന്തൊരു അനുസരണയാണു് അയാളോടു കാട്ടുന്നതു്! അയാളുടെ കൈവശം ഒരു ചാട്ടയും തോക്കും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ അവ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല.

“മൃഗങ്ങൾക്കു് എന്റെ കണ്ണുകളെ ഭയമാണു്,” അയാൾ സർക്കസ്സു് വേദിയിൽനിന്നു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “എന്റെ ആയുധം എന്റെ കണ്ണുകളാണു്! മനു

ഷ്യൻ കണ്ണുകളിലേക്കുതന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത് ഏതു വന്യമൃഗവും കീഴടങ്ങും!''

അപ്പറഞ്ഞതു സത്യമായിരുന്നു. അയാൾ നോക്കിയ ഉടൻതന്നെ സിംഹം ഒരു സ്റ്റാമ്പിൽ ഇരുന്നു, ഒരു വീപ്പയുടെ മുകളിലേക്ക് ചാടിക്കയറി. എന്തിനധികം, അതു ചത്തതുപോലെ കിടക്കുകപോലും ചെയ്തു. ആ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകളെ നേരിടാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് സിംഹം അങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്തത്.

വാദ്യമേളക്കാർ കഴലുതി. സദസ്യർ കയ്യടിച്ചു മൃഗപരിശീലകനെ അഭിനന്ദിച്ചു. അയാൾ കൈകൾ ഹൃദയത്തോടു ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് തലകനിച്ചു സദസ്യരെ വണങ്ങി. കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛൻ തീരുമാനിച്ചു: താനും ഒരു മൃഗപരിശീലകനാകും. വന്യമൃഗങ്ങളിൽ നിന്നു വേണ്ട, വീടുകളിൽ വളർത്തുന്ന ഏതെങ്കിലും മൃഗങ്ങളിൽ നിന്നാകാം തുടക്കം എന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അന്ന് അച്ഛൻ തീരെ ചെറിയ ഒരു ബാലനായിരുന്നത് ഓർക്കണം. സിംഹങ്ങളും കടുവകളും തുടക്കക്കാർക്കുള്ളതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ പട്ടിയെ ആദ്യമായി ഇണക്കിയെടുക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. വലിയ പട്ടിയാകാൻ പാടില്ല, കാരണം അത് ഏതാണ്ട് ഒരു ചെറിയ സിംഹത്തെപ്പോലെയാണ്. ഒരു കൊച്ചു പട്ടിയെ കണ്ടുപിടിക്കണം.

അധികം താമസിയാതെ തേടിയതു കണ്ടെത്തി.

പാവ്ലോവൊ-പൊസാദ് എന്ന ആ ചെറുപട്ടണത്തിൽ ഒരു കൊച്ചുപാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെ ഒരു വലിയ പാർക്കുണ്ട്. പക്ഷെ ഇത് വളരെക്കാലം മുമ്പു നടന്ന സംഭവമാണ്. മുത്തശ്ശി, അച്ഛനെ എന്നും ആ പാർക്കിൽ കളിക്കാൻ കൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം മുത്തശ്ശി അച്ഛനെ കളിക്കാൻ വിട്ടിട്ട് അടുത്തുള്ള ബഞ്ചിലിരുന്ന് വായനയിൽ മുഴുകി. മറ്റൊരു ബഞ്ചിൽ ഒരു വെളുത്ത പട്ടിയുമായി ഒരു സ്ത്രീ വന്നിരുന്നു. അവൾ എന്തോ വായന തുടങ്ങി. വലിയ കറുത്ത കണ്ണുകളുള്ള ചെറിയ ഒരു പട്ടിക്കുട്ടിയായിരുന്നു അവൾക്കത്. ആ പട്ടിക്കുട്ടി തന്റെ വലിയ കറുത്ത കണ്ണുകളുമർത്തി അച്ഛനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "എന്നെ ഒന്ന് മെരുക്കിയെടുക്കൂ, കുട്ടീ! ഞാൻ എത്രകാലമായി കാത്തിരിക്കുന്നു! മനുഷ്യർ എന്റെ നേരെ നോക്കിയാൽ ഞാൻ കീഴടങ്ങും!" ആ പട്ടിക്കുട്ടി തന്നോടു അങ്ങിനെ അപേക്ഷിക്കുകയാണെന്ന് അച്ഛനു തോന്നി.

അച്ഛൻ പട്ടിയെ ഇണക്കാനായി മുമ്പോട്ടു നടന്നു. മുത്തശ്ശി പുസ്തകം വായിക്കുകയായിരുന്നു. പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥയും പുസ്തകം വായിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ നടന്നതൊന്നും അവരിരുവരും കണ്ടില്ല. പട്ടിക്കുട്ടി അച്ഛനെ വല്ലാതെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ബഞ്ചിനടിയിൽ കിടന്നു. അച്ഛൻ പട്ടിയുടെ അടുത്തേക്കു് അടിവച്ചു് അടിവച്ചു് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഇതിനു് എന്റെ നോട്ടം താങ്ങാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്! വാസ്തവത്തിൽ സിംഹത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങുകയായിരുന്നുവേണ്ടതു്! ഈ പട്ടി മനസ്സു മാറിയെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു് ഇണങ്ങുന്ന മട്ടില്ല!”

നല്ല ചുടുള്ള ദിവസമായിരുന്നു അതു്. അച്ഛൻ വെറും നിക്കറാണു് ഇട്ടിരുന്നതു്. ഷർട്ടില്ലായിരുന്നു. അച്ഛൻ പട്ടിയോടു് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും അതിനു് യാതൊരു കലുക്കവുമില്ല. അച്ഛൻ തൊട്ടടുത്തേത്തീയപ്പോൾ അതു് ചാടി ഒരു കടി കൊടുത്തു. അതും, അച്ഛന്റെ വയററത്തുതന്നെ. പിന്നീടു് അവിടെ ഉണ്ടായ ഒരു ബഹളം! അച്ഛൻ നിലവിളിച്ചു, മുത്തശ്ശി നിലവിളിച്ചു, പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥ നിലവിളിച്ചു, പട്ടി വാ കൂട്ടാതെ കറച്ചു. അച്ഛൻ വിളിച്ചു കൂവി:

“അയ്യോ എന്നെ പട്ടി കടിച്ചു!”

മുത്തശ്ശി വിളിച്ചുകൂവി:

“എന്റെ കുട്ടിയെ പട്ടി കടിച്ചു!”

പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥ വിളിച്ചുകൂവി:

“എന്റെ പട്ടിയെ കുട്ടി ഉപദ്രവിച്ചു! എന്റെ പട്ടി ആരേയും കടിച്ചിട്ടില്ല!”

പട്ടി വിളിച്ചുകൂവിയതു് എന്തായിരുന്നുവെന്നു് ആർക്കറിയാം?

ആളുകൾ ഓടിക്കൂടി. എല്ലാവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ഭയങ്കരംതന്നെ!”

പാർക്കുസൂക്ഷിപ്പുകാരൻ സ്ഥലത്തെത്തി.

“കുട്ടീ, നീ ആ പട്ടിയെ ഉപദ്രവിച്ചോ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല, ഞാൻ അതിനെ ഇണക്കാൻ നോക്കിയതാണു്.”

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

“എങ്ങിനെ?”

“ഞാൻ അതിനെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അടുത്തു ചെന്നു,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “അതിനു് മനുഷ്യന്റെ നോട്ടം താങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി.”

എല്ലാവരും വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

“കണ്ടോ! ഇവനാണ് കുറുക്കാരൻ,” സ്രീ പറഞ്ഞു. “എന്റെ പട്ടിയെ ഇണക്കാൻ ആരും അവനോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.”

മുത്തശ്ശിയുടെ നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടികൊണ്ടു് അവർ തുടർന്നു. “കുട്ടിയെ നോക്കാത്തതിനു് നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.”

മുത്തശ്ശി അമ്പരന്നുപോയി. അവർക്കു് നാവുയർത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പെട്ടെന്നു് പാർക്കുസൂക്ഷിപ്പുകാരൻ പറഞ്ഞു:

“അതാ, ആ നോട്ടീസു കണ്ടോ? ‘പട്ടികളെ അകത്തു കൊണ്ടുവരാൻ പാടില്ല’ എന്നാണു് അതിലെഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ‘കുട്ടികളെ കൊണ്ടുവരാൻ പാടില്ല,’ എന്നായിരുന്നു അതിൽ എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും ഈ കുട്ടിയുടെ അമ്മയ്ക്കു് പിഴയിടമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളാണു് പിഴ അടയ്ക്കേണ്ടതു്. നിങ്ങൾ ഉടൻ പുറത്തു പോകണം. ഈ കുട്ടി കളിക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ പട്ടി കടിക്കും. ഇവിടെ കളിക്കാം, പക്ഷെ കടിക്കാൻ പാടില്ല. കുട്ടികളും കുറച്ചൊക്കെ സൂക്ഷിക്കണം. കുട്ടി എന്തിനാണു് വരുന്നതെന്നു് ആ പട്ടി എങ്ങിനെ അറിയും? അതു വിചാരിച്ചു നീ അതിനെ കടിക്കാൻ ചെന്നതാണെന്നു്. അതാണു പററിയ കഴപ്പം. മനസ്സിലായോ?”

“മനസ്സിലായി,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. മൃഗപരിശീലകൻ ആകണമെന്നുള്ള മോഹം അവിടെ അവസാനിച്ചു. കഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് ഉറപ്പു വരുത്താൻവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനു് കത്തിവെച്ചും കൂടി നടത്തിയപ്പോഴേക്കും ആ തൊഴിൽ ഗുണമില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നു് അച്ഛനു് ബോധ്യമായി.

മൃഗങ്ങൾക്കു് താങ്ങാൻ ആവില്ല എന്നു പറയുന്ന മനുഷ്യന്റെ തുറിച്ചുനോട്ടത്തെപ്പറ്റി അച്ഛനു് ഇപ്പോൾ സ്വന്തമായ ചില അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായി. ഒരു വലിയ പട്ടിയുടെ ഇമകൾ പറിച്ചുകളയാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ബാലനെ പിന്നീടു് കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ അച്ഛനു് അവന്റെ വികാരം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആ കുട്ടിക്കു് രണ്ടു കവിളിലുമാണു് കടി കിട്ടിയതു്, വയററത്തല്ല. എങ്കിലും അവനും വയററത്തുതന്നെ കത്തിവയ്ക്കേണ്ടി വന്നു.

അച്ഛൻ കവിത എഴുതുന്നു

അച്ഛൻ കട്ടിക്കാലത്തു വായിക്കാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. നാലുവയസ്സുള്ള പ്ലേഠത്തന്നെ അച്ഛൻ വായന തുടങ്ങി. രാപകൽ വായനയിൽ മുഴുകാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. മറ്റു കട്ടികൾ രസമുള്ള പലതരം കളികൾ കളിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ പുസ്തകത്തിനു മുമ്പിൽ കുത്തിയിരിക്കും. മുത്തശ്ശിക്കും മുത്തച്ഛനും ഉൽക്കണ്ഠയായി. ഇത്ര അധികം വായിക്കുന്നത് നന്നല്ല എന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കാതായി. ഒരു ദിവസം മൂന്നു മണിക്കൂറിൽ കൂടുതൽ വായിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അച്ഛനെ വിലക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഫലമുണ്ടായില്ല. രാവിലെ മുതൽ രാത്രിവരെ അച്ഛൻ അപ്പോ

ഴം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തനിക്കനുവദിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു മണിക്കൂർനേരം അദ്ദേഹം എല്ലാവരും കാൺകെ വായിച്ചു, ബാക്കിസമയം ആരും കാണാതെയും. കട്ടിലിന്റെ അടിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന് അദ്ദേഹം വായിക്കുക പതിവായി. ചിലപ്പോൾ തട്ടിൻപുറത്തു് ഇരുന്നായിരിക്കും വായന. വയ്ക്കോൽക്കുന്നയുടെ പുറത്തിരുന്നുള്ള വായനയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും പ്രിയംകരം. പുതിയ കച്ചിയുടെ മണം വളരെ സുഖകരമായിരുന്നു. വീട്ടിൽ തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്റേയും എല്ലാ കട്ടിലുകളുടേയും അടിയിൽ തപ്പുന്നതിന്റേയും ബഹളം കേട്ടുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ അവിടെ ഇരിക്കും. അത്താഴത്തിനു സമയമാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലും. അതിനു പതിവായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ധൂതിയിൽ അത്താഴം കഴിച്ചിട്ടു് അച്ഛൻ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കും. രാത്രിയിൽ ഉണർന്നു് വിളക്കു തെളിച്ച് പുസ്തകം വായിക്കും. ചുക്കോവു്സ്തീയുടെ ‘‘മുതല,’’ ‘‘ഗള്ളിവറുടെ യാത്ര,’’ പൂസ്തിന്റെ ‘‘യക്ഷിക്കഥകൾ,’’ ‘‘അറബിക്കഥകൾ,’’ ‘‘റോബിൻസൺ ക്രൂസൊ’’ മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ഛൻ വായിച്ചു. ഈ ലോകത്തിൽ രസകരങ്ങളായ എത്രയെത്ര പുസ്തകങ്ങളാണുള്ളതു്! അവയെല്ലാം വായിച്ചുതീർക്കണമെന്നു് അച്ഛൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സമയം പോകുന്നത് അദ്ദേഹം അറിയുകയില്ല. ഒടുവിൽ മുത്തശ്ശി കയറിച്ചെന്നു് പുസ്തകം എടുത്തു കൊണ്ടുപോവുകയും വിളക്കു കെടുത്തുകയും ചെയ്യും. കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അച്ഛൻ വിളക്കു തെളിച്ച് മറ്റൊരു പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കും. അതു് അദ്വൈത പുസ്തകംപോലെതന്നെ രസമുള്ളതായിരിക്കും. പക്ഷെ ഇത്തവണ മുത്തച്ഛനായിരിക്കും കടന്നുവരിക. അദ്ദേഹം പുസ്തകം പിടിച്ചുപറിക്കും, വിളക്കു് അണച്ചിട്ടു് ഇരുട്ടത്തു് അച്ഛനെ അടിക്കും. പുസ്തകം തട്ടിപ്പറിച്ചതിലുള്ള വേദനയായിരുന്നു അടിയുടെ വേദനയേക്കാൾ ഭയങ്കരം.

അസുഖകരമായാണു് അതവസാനിച്ചതു്. അച്ഛന്റെ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച കുറഞ്ഞു. കട്ടിലിനടിയിലും, നിലവറയിലും വയ്ക്കോൽക്കുന്നയിലും വേണ്ടത്ര വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. പോരെങ്കിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് വായിക്കുന്നതും അച്ഛൻ ശീലമാക്കിയിരുന്നു. കിടന്നുകൊണ്ടു് വായിക്കുന്നതും വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ സ്ഥലത്തു വായിക്കുന്നതും കണ്ണിനു ചീത്തയാണു്. ഒടുവിൽ അച്ഛനു് കണ്ണുടവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

അക്കാലത്താണു് അച്ഛൻ കവിത രചിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. പുച്ചയെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘‘പുച്ചയുടെ—
പാച്ചൽ!’’

കാക്കയെ കാണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞു:

“കാക്ക

ചേക്കേറുന്നു.”

പൂവൻകോഴിയെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“കൊക്കരേ—കോ!

കൂട്ടരേ—പോ!”

അദ്ദേഹം സ്വന്തം അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“അച്ഛന്റെ

ഇച്ഛപോലെ!”

അച്ഛന്റെ ഈ പ്രാസപ്രയോഗം മുത്തശ്ശിക്കും മുത്തച്ഛനും വളരെ രസിച്ചു. അവർ അവ എഴുതിവെച്ചിട്ട് അതിഥികൾ വരുമ്പോൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുക പതിവായി. വീട്ടിൽ വരുന്നവരെല്ലാം അച്ഛനോടു ആവശ്യപ്പെടും:

“ഒരു കവിത ചൊല്ലൂ.”

പൂച്ചയെപ്പറ്റി താൻ ചമച്ച ഏറ്റവും പുതിയ കവിത അച്ഛൻ അഭിമാനത്തോടെ അവരെ കേൾപ്പിക്കും.

അതു അവസാനിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു:

“വാസ്തവ്യയെന്നൊരു മണ്ടൻ പൂച്ച

കണ്ടെമൊക്കെ മണ്ടി നടന്നു!”

മുതിർന്നവർ അതു കേട്ട് ചിരിക്കും. അതു കവിതയല്ലെന്നും ഇത്തരം പ്രാസപ്രയോഗം ആർക്കുവേണമെങ്കിലും കെട്ടിച്ചമയ്ക്കാമെന്നും അവർക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ തന്റെ കവിതകൾ ഒന്നാന്തരമാണെന്നാണ് അച്ഛൻ വിചാരിച്ചത്. മുതിർന്നവർ ചിരിക്കുന്നത് താൻ ഇത്ര നല്ല കവിത രചിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷം കൊണ്ടാണെന്നും താൻ ഒരു യഥാർത്ഥ കവിയാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. എല്ലാ പിറന്നാളാഘോഷങ്ങളിലും അച്ഛൻ കവിത വായിച്ചു—കേൾക്കു മുറിക്കുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും. ലീസ ചിററമ്മയുടെ കല്യാണത്തിനുപോലും അച്ഛൻ താനുണ്ടാക്കിയ ഒരു കവിത ചൊല്ലി. അതു ഒരു വിജയമായിരുന്നില്ല, കാരണം അതു തുടങ്ങിയത് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു:

“ചിററമ്മയ്ക്കൊരു മണവാളൻ

കൊണ്ടുത്തന്നതു പുണ്യാളൻ!”

അതിഥികളെല്ലാവരും ചിരിച്ചുതകർത്തു. എന്നാൽ ലീസ ചിററമ്മ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവരുടെ മുറിയിലേക്കു പോവുകയാണു ചെയ്തതു്. വരൻ പൊ

ട്രിക്കരഞ്ഞിപ്പെകിലും ചിരിച്ചില്ല. അച്ഛനെ അതിന് ആരും ശിക്ഷിച്ചില്ല. കാരണം ലീസ ചിറ്റമ്മയെ ആക്ഷേപിക്കണം എന്നുദ്ദേശിച്ചല്ല അച്ഛൻ അതു ചോല്ലിയതെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും ചിലർക്ക് തന്റെ കവിത പണ്ടത്തെപ്പോലെ രസിക്കുന്നില്ലെന്ന് അച്ഛനു മനസ്സിലായി. ഒരാരം മറ്റൊരാളോടു പറയുന്നത് അച്ഛൻ കേട്ടു:

“ആ ‘അതുതശിശു, ഇനിയും അവന്റെ അസംബന്ധങ്ങൾ വിളമ്പാതിരുന്നാൽ നന്നായിരുന്നു!’”

അച്ഛൻ മുത്തശ്ശിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു ചോദിച്ചു: “‘അതുതശിശു’ എന്നു വെച്ചാൽ എന്താണ്?”

“ഒരു അസാധാരണ കുട്ടി എന്ന്.”

“അവർ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?”

“അവൻ വീണ്ടു വായിക്കുകയോ വളരെ നന്നായി കണക്കുകൾ ചെയ്യുകയോ അതുമല്ലെങ്കിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു അമ്മയെ അലട്ടാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യും.”

“വെച്ചുവെച്ചോ?”

“വെച്ചുവെച്ചോൾ അവൻ ഒരു അസാധാരണ മനുഷ്യനായിത്തീരുകയാണ് പതിവ്.”

“ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

അടുത്ത പിറ്റേന്നാൾ വിരുന്നിന് അച്ഛൻ കവിത ചൊല്ലിയില്ല. തനിക്ക് തലവേദന ആണെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ഇപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും പിറ്റേന്നാൾ ആഘോഷവേളയിൽ കവിത ചൊല്ലാൻ തന്നോടു ആവശ്യപ്പെട്ടാലുടൻ അച്ഛനു തലവേദന തുടങ്ങും.

അച്ഛൻ ഡോക്ടറെ കടിച്ച കഥ

അച്ഛൻ കട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ജലദോഷം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുമാറില്ലായിരുന്നു. എപ്പോഴും തുമ്മുകയും ചുമയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ തൊണ്ട വേദന വരും, ചിലപ്പോൾ ചെവി വേദനിക്കും. ഒരു ദിവസം അച്ഛനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഒരു ഡോക്ടറുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുപോയി. ഡോക്ടർ ഇരുന്ന മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ബോർഡ് ഉണ്ടായിരുന്നു: “ചെവി, തൊണ്ട, മൂക്കു വിദഗ്ദ്ധൻ.”

“ഡോക്ടറുടെ പേരാണ് അത്?” അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

“അല്ല. അദ്ദേഹം ചികിത്സിക്കുന്നത് ചെവിയ്ക്കും തൊണ്ടയ്ക്കും മൂക്കിനും ഉള്ള രോഗങ്ങൾക്കാണ്. ഇനി മിണ്ടാതിരിക്കൂ!”

അച്ഛന്റെ ചെവിയും തൊണ്ടയും മൂക്കും പരിശോധിച്ചശേഷം ഒരു ഓപ്പറേഷൻ ആവശ്യമാണെന്ന് ഡോക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അച്ഛനെ മോസ്ക്കോയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അഡിനോയിഡ് ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്ത മാറേണ്ടിയിരുന്നു.

പേരുകേട്ട ഒരു ഡോക്ടർ അച്ഛനെ പരിശോധിക്കാൻ വന്നു. വൃദ്ധനും കണിശക്കാരനുമായ ആ ഡോക്ടറുടെ മുടി വെള്ളിപോലെ നരച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“വായ് തുറക്കൂ!”

അച്ഛൻ വായ് തുറന്നു. ഡോക്ടർ വാക്കുള്ളിൽ കയ്യിട്ട് പരിശോധന തുടങ്ങി. അച്ഛൻ വല്ലാത്ത വേദനയും അസഹ്യതയും അനുഭവിച്ചു. “ഇതാ, ഇവിടെത്തന്നെ,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ ഒരിടത്ത് ശക്തിയായി ഒന്നമർത്തി. പെട്ടെന്നു് ഒരു അലർച്ചയോടെ അദ്ദേഹം കൈ വലിച്ചെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരലിൽനിന്ന് ചോര ഒലിക്കുന്നത് എല്ലാവരും കണ്ടു. ചുറ്റുമുള്ളവർ ശ്വാസമടക്കി നിന്നു. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു:

“ഐഡിൻ!”

നഴ്സ് ഐഡിൻ കൊണ്ടുവന്നു. വിരലിൽ അതു കുറച്ചു പുരട്ടിയിട്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“തുണിയും പഞ്ഞിയും!”

ഉടൻ അതും അവിടെ എത്തി. അദ്ദേഹം മറേറ കൈകൊണ്ട് മുറിഞ്ഞ വിരൽ വച്ചുകെട്ടി.

പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിലാണ് പിന്നീടു് ഡോക്ടർ സംസാരിച്ചത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“കഴിഞ്ഞ നാല്പതു കൊല്ലമായി ഞാൻ ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നു. എന്റെ കയ്യിൽ ആരെങ്കിലും കടിക്കുന്നത് ഇന്നാദ്യമാണ്. ഓപ്പറേഷൻ നടത്താൻ വേറെ ആരെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചോളൂ. ഞാൻ പോകുന്നു. എന്നിങ്ങ് ഇനി ഇതുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഞാൻ കൈ കഴുകുന്നു.”

സോപ്പിട്ട് കൈ കഴുകിയിട്ട് അദ്ദേഹം മുറി വിട്ടുപോയി. മുത്തച്ഛൻ പല്ലു കടിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“ഈ ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞങ്ങൾ നിന്നെ ഇവിടം വരെ കൊണ്ടുവന്നത്! നിന്റെ സുഖക്കേട് മാറ്റാൻ വന്ന അദ്ദേഹത്തോടു നീ എന്താണ് ചെയ്തത്? അടുത്ത മുറിയിൽ പല്ലുപറിക്കുന്ന ഡോക്ടറുണ്ട്. ഡോക്ടറന്മാരെ കടിക്കുന്ന കുട്ടികളെ അങ്ങോട്ടാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നത്. നിന്നെ ആദ്യം അ

ങ്ങോട്ട് കൊണ്ടുപോകണോ? ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞു നിനക്ക് ഐസ്ക്രീം വാങ്ങിത്തരാമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു!”

“ഐസ്ക്രീം” എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അച്ഛൻ ചിന്താധീനനായി. ഐസ്ക്രീം തിന്നാൻ അച്ഛനെ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അതു തിന്നാൻ അച്ഛന്റെ ചെവിയും തൊണ്ടയും മൂക്കും കൂടുതൽ മോശമാകും എന്നു പേടിയിരുന്ന അച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു്. എന്നാൽ അച്ഛൻ ഐസ്ക്രീം വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അത്തരം ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞാലുടൻ കുട്ടികൾക്കു് ഐസ്ക്രീം കൊടുക്കുക അക്കാലത്തു് പതിവായിരുന്നു. രക്തം പോകുന്നത് തടയാൻ അതു നല്ലതായിരുന്നു. ഐസ്ക്രീമിന്റെ സ്വാദിനെപ്പറ്റി സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഇനി കടിക്കില്ല.”

എങ്കിലും ഓപ്പറേഷൻ നടത്തിയ യുവാവായ ഡോക്ടർ അച്ഛനെ ഒരിക്കൽ കൂടി താക്കീതു ചെയ്തു:

“നീ വാക്കു തന്നതു് ഓർമ്മവേണം.”

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ കടിക്കില്ല.”

അവർ അച്ഛനെ ഒരു പ്രത്യേകതരം കസേരയിലിരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യും കാലും ആരോ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛൻ ആരെങ്കിലും കടിക്കും എന്നു ഭയന്നിട്ടല്ല അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്തതു്. ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുന്ന സമയത്തു് കുട്ടികൾ ഡോക്ടർമാരെ തടസ്സപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ എപ്പോഴും അങ്ങിനെ ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല വേദനയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അച്ഛൻ ഐസ്ക്രീമിനെപ്പറ്റി മാത്രം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് മിണ്ടാതെ കിടന്നു. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു:

“ഇതാ, കഴിഞ്ഞല്ലോ! മിടുക്കൻ! നീ കരയുകപോലും ചെയ്തില്ല!”

അച്ഛൻ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ ഉടൻതന്നെ ഡോക്ടർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“അല്പം കൂടി ബാക്കിയുണ്ടല്ലോ! ഒരു നിമിഷംകൂടി ക്ഷമിക്കാമോ?”

“ശരി,” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അച്ഛൻ വീണ്ടും ഐസ്ക്രീമിനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഇപ്പോൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു!” ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. “നീ ഒരു നല്ല കുട്ടിയാണ്. ഇനി നിനക്കു് ഐസ്ക്രീം തിന്നാം. ഏതാണു് ഇഷ്ടം?”

“വാനില ചേർത്തതു്,” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അച്ഛൻ പ്രതീക്ഷയോടെ മുത്തച്ഛനെ നോക്കി. എന്നാൽ മുത്തച്ഛന്റെ ദേഷ്യം മാറിയിരുന്നില്ല.

“ഐസ്ക്രീം തരുന്നില്ല. ഇനി നീ ആരെയെങ്കിലും കടിക്കുമോയെന്ന് നോക്കട്ടെ!”

ഐസ്ക്രീം കിട്ടുകയില്ലെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോൾ അച്ഛൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. എല്ലാവരുടേയും മനസ്സിലിരുന്നു. എന്നാൽ മുത്തച്ഛൻ മാത്രം ഇളകിയില്ല. തന്നോട് കാട്ടിയ അനീതിയാണ് അതെന്ന് അച്ഛൻ ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം അച്ഛൻ ഐസ്ക്രീം എത്ര പ്രാവശ്യം എത്ര തരം തിന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് കണക്കില്ല. എങ്കിലും ഓപ്പറേഷനുശേഷം തനിക്കു തരാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ആ ഐസ്ക്രീമിന്റെ കാര്യം അച്ഛൻ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഓപ്പറേഷനുശേഷം അച്ഛൻ മുന്പത്തേക്കാൾ ആരോഗ്യവാനായി. തുമ്മലും ചുമയും തൊണ്ടവേദനയും ചെവിവേദനയും കുറഞ്ഞു.

ഓപ്പറേഷൻ അച്ഛനെ വളരെ സഹായിച്ചു. സുഖംപ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലപ്പോൾ അല്പം വേദന സഹിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. അതിനുശേഷം പല ഡോക്ടറന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ കീറുകയും മുറിക്കുകയും കത്തിവെക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരൊറ്റ ആളെപ്പോലും കടിച്ചിട്ടില്ല. അവരെല്ലാം തന്നെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് അതു ചെയ്യുന്നതെന്ന് അച്ഛൻ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ തവണ ഡോക്ടറെ കണ്ടിട്ട് വരുമ്പോഴും അച്ഛൻ ഐസ്ക്രീം വാങ്ങിക്കും. എന്റെ അച്ഛൻ ഐസ്ക്രീം ഇപ്പോഴും ഇഷ്ടമാണ്.

അച്ഛൻ കട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടു് ആളുകൾ ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു: “നീ വലുതാകുമ്പോൾ ആരാകാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?” അച്ഛൻ എപ്പോഴും അതിനു മറുപടിയും കൊടുക്കും. പക്ഷെ ഓരോ തവണയും അതു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നെന്നു മാത്രം. താനൊരു രാത്രിപാഠാവകാശനായിത്തീരണമെന്നായിരുന്നു ആദ്യം അച്ഛന്റെ മോഹം. പട്ടണം മുഴുവൻ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ ഉണർന്നിരിക്കാൻ എന്തൊരു രസമായിരിക്കും! എല്ലാവരും ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ പാഠാവകാശൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു റോത്തുചുറ്റാൻ കഴിയും എന്നുള്ള വസ്തുതയും അച്ഛൻ ആകർഷകമായി തോന്നി. താൻ ഒരു രാത്രിപാഠാവകാശനാകുമെന്ന് അച്ഛൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. പക്ഷെ അപ്പോഴാണ് പച്ചനിറമുള്ള വ

ണ്ടിയും ഉന്തിക്കൊണ്ടു് ഐസ്ക്രീം വില്പനക്കാരൻ കടന്നു വന്നതു്. ഭംഗിയുള്ള വണ്ടി ഉന്തിക്കൊണ്ടു് നടക്കാം, വയർ നിറയെ ഐസ്ക്രീം തിന്നാം!

“ഓരോ ഐസ്ക്രീം വില്പനപ്പോഴും ഓരോന്നു് ഞാൻതന്നെ തിന്നും,” അച്ഛൻ വിചാരിച്ചു. “കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു് ഞാൻ പൈസ ഇല്ലാതെ ഐസ്ക്രീം കൊടുക്കും.”

തങ്ങളുടെ പുത്രൻ ഐസ്ക്രീം വില്പനക്കാരനാകാനാണു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു് അറിഞ്ഞപ്പോൾ മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും വളരെ നേരം ചിരിച്ചു. എന്നാൽ അച്ഛനു് തോന്നിയതു് അതു് അങ്ങേയറ്റം രസകരവും സ്വാഭാവികവുമായ ഒരു തൊഴിലാണു് എന്നാണു്.

ഒരിക്കൽ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽവെച്ചു് ഒരു മനുഷ്യനെ അച്ഛൻ കണ്ടു. അയാൾ വാഗണുകളും എഞ്ചിനുകളും കൊണ്ടു് കളിക്കുകയായിരുന്നു. അതു് കളിപ്പാട്ടങ്ങളായിരുന്നില്ല. യഥാർത്ഥ വണ്ടികളും എഞ്ചിനുകളും ആയിരുന്നു! അയാൾ പ്ലാറ്റ്ഫോമിനടുത്തു് ചാടിക്കയറുകയും വണ്ടികളുടെ അടിയിലേക്കു നഴ്ത്തിറങ്ങുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് വളരെ രസകരവും അസാധാരണവുമായ ഒരു കളി കളിക്കുകയായിരുന്നു.

“അതാരാണു്?”

“അയാൾ വണ്ടികളും എഞ്ചിനുകളും ഷണ്ടുചെയ്യുന്ന ആളാണു്.”

താൻ ആരാണു് ആകേണ്ടതെന്നു് അച്ഛൻ ആ നിമിഷം നിശ്ചയിച്ചു. തീവണ്ടികൾ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ആളായിത്തീരുക! ലോകത്തിൽ അതിലും രസകരമായ മറ്റൊന്നെങ്കിലും ഉണ്ടോ? തീച്ചു്തായും ഇല്ല! താൻ തീവണ്ടികൾ ഷണ്ടു ചെയ്യുന്ന ആളാകാൻ പോവുകയാണെന്നു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആരോ ചോദിച്ചു:

“അപ്പോൾ ഐസ്ക്രീമിന്റെ കാര്യമോ?”

അതൊരു പ്രശ്നമായിരുന്നു. തീവണ്ടി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ജോലി സ്വീകരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചെങ്കിലും അച്ഛൻ പച്ചനിറമുള്ള ഐസ്ക്രീം വണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിച്ചു.

“ഞാൻ രണ്ടു ജോലിയും ഒരുമിച്ചു് ചെയ്യും!”

അതെങ്ങിനെയെന്നു് എല്ലാവരും അതുതപ്പെട്ടു. അച്ഛൻ അവർക്കു് ഒരു വിശദീകരണം നല്കി.

“അതിനു ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. രാവിലെ ഞാൻ ഐസ്ക്രീം വില്പനം. കുറെ സമയം വിറ്റതിനു് റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേക്കു പോകും. അവിടെ കുറെ വണ്ടി

കൾ ഷണ്ടുചെയ്തിട്ട് പിന്നെയും ഐസ്ക്രീം വില്പന പോകും. അതുകഴിഞ്ഞു സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നു വണ്ടികൾ ഷണ്ടുചെയ്യും. വീണ്ടും തിരിച്ചുവന്നു ഐസ്ക്രീം വില്പന. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷന്റെ നേരെ മുന്തിലായിരിക്കും ഞാൻ ഐസ്ക്രീം വിൽക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതു വളരെ എളുപ്പമായിരിക്കും.’’

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അച്ഛൻ അതു കണ്ടപ്പോൾ ദേഷ്യം വന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

‘‘നിങ്ങൾ എന്നെ ആക്ഷേപിച്ചു ചിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഇതിനും പുറമെ രാത്രിപാറാവുകാരനും ആകും. രാത്രിയിൽ വേറെ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലല്ലോ.’’

അക്കാര്യം തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ പിന്നീട് അച്ഛൻ പൈലറ്റാകണമെന്നു തോന്നി. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു നടനാവുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മുത്തച്ഛനോടൊപ്പം ഒരു ഫാക്ടറി സന്ദർശിച്ചുകഴിഞ്ഞതോടെ പുതിയ ഒരാശയം തോന്നി—തനിക്കും ഒരു ഫാക്ടറി തൊഴിലാളിയായാകണം. ഒരു നാവികനായിത്തീരണം എന്നും അദ്ദേഹം ആശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചാട്ട വീശിക്കൊണ്ട് പൈക്കളെ മേച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു ഇടയനാകണമെന്ന മോഹവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

ഏറ്റവും ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു—തനിക്കു് ഒരു പട്ടി ആകണം. അന്നു മുഴുവൻ അദ്ദേഹം അപരിചിതരെ കാണുമ്പോൾ കുറച്ചുകൊണ്ട് നാലുകാലിൽ നടന്നു. തന്റെ തലയിൽ തലോടാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു വൃദ്ധയെ അദ്ദേഹം കടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകപോലും ചെയ്തു. നന്നായി കുറയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. എന്നാൽ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും, പട്ടികളെപ്പോലെ കാലുപൊക്കി ചെവി ചൊറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പുറത്തു ചെന്നു വീട്ടിൽ വളർത്തുന്ന പട്ടിയോടൊപ്പം കുറെ സമയം ഇരുന്നാൽ ആ വിദ്യ എളുപ്പം പഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം പട്ടിയുടെ തൊട്ടടുത്തു് ചെന്നിരുന്നു.

ആ സമയത്തു് റോഡിലൂടെ അപരിചിതനായ ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ കടന്നു പോയി. അയാൾ നടപ്പു് നിർത്തി അച്ഛനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ അച്ഛനോടു് ചോദിച്ചു:

‘‘നീ എന്തു ചെയ്യുകയാണ്?’’

‘‘ഞാൻ പട്ടിയാകാൻ പോവുന്നു.’’

‘‘നിനക്കു് മനുഷ്യനാകാൻ ആഗ്രഹമില്ലേ?’’ പട്ടാളക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

‘‘ഞാൻ പണ്ടേ തന്നെ മനുഷ്യനാണല്ലോ!’’

“ഒരു പട്ടിയാകാൻപോലും പറ്റാത്ത നീ മനുഷ്യനാകുന്നതെങ്ങിനെ? മനുഷ്യൻ ഇങ്ങിനെയാണെന്നാണോ നിന്റെ വിചാരം?”

“പിന്നെങ്ങിനെയാണു്?”

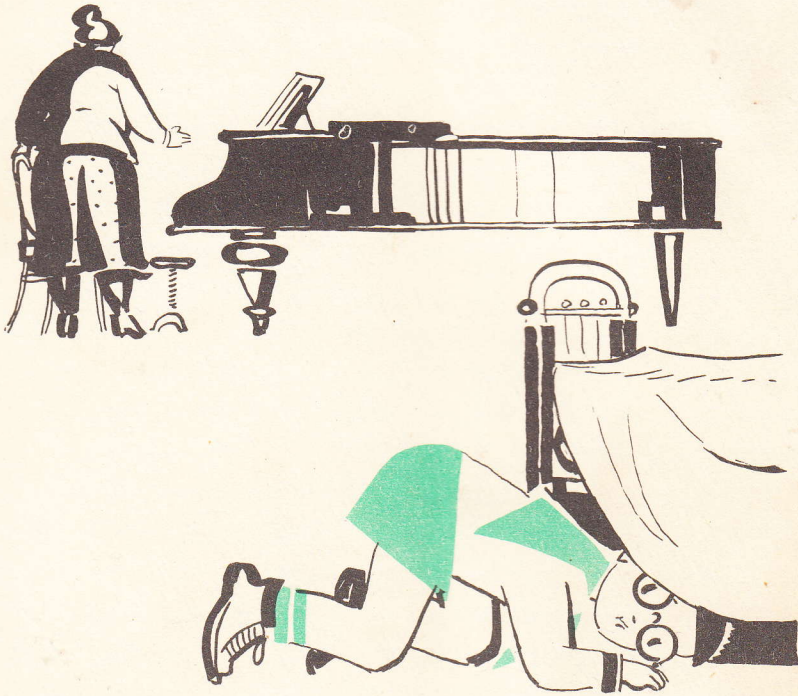
“അതു നീ തന്നെ ആലോചിച്ചു് കണ്ടുപിടിക്കണം!” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് പട്ടാളക്കാരൻ നടന്നു. അയാൾ ചിരിച്ചില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ പുഞ്ചിരിച്ചതുപോലുമില്ല. അച്ഛനു് സ്വന്തം പ്രവൃത്തിയിൽ നാണക്കേടു തോന്നി. അദ്ദേഹം വളരെനേരം അതേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആലോചിക്കുന്തോറും അച്ഛനു് കൂടുതൽ നാണക്കേടു തോന്നി. പട്ടാളക്കാരൻ ഒന്നും വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തില്ല, എങ്കിലും താൻ ഇങ്ങിനെ ദിവസവും മനസ്സു മാറുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നു് അച്ഛനു ബോദ്ധ്യമായി. ആരായി തീരണമെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ തനിക്കു പ്രായമായിട്ടില്ല എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് മനസ്സിലായി എന്നുള്ളതാണു് അതിലും പ്രധാനം. അടുത്ത തവണ അതേ ചോദ്യം ആരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ പട്ടാളക്കാരനെ അച്ഛൻ ഓർത്തു.

“എനിക്കു് ഒരു മനുഷ്യനാകണം!” എന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ മറുപടി.

ആരും ചിരിച്ചില്ല. ആ ഉത്തരമാണു് ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു് അച്ഛനു് അന്നു മനസ്സിലായി. ഇപ്പോഴും എന്റെ അച്ഛൻ അങ്ങിനെ തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആദ്യം ഒരാൾ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാവാന്നാണു് നോക്കേണ്ടതു്. പൈലറായാലും ഇടയനായാലും ഐസ്ക്രീം വില്പനക്കാരനായാലും ഏറ്റവും പ്രധാനം അതാണു്. ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു കാലുയർത്തി ചെവിചൊറിയാൻ പഠിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

അച്ഛൻ സംഗീതം പഠിക്കുന്നു

അച്ഛൻ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ മാതാപിതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന് പലതരം കളിക്കോപ്പകൾ വാങ്ങിക്കൊടുത്തിരുന്നു. പന്തു, പമ്പരം, കാറ്റ്. നിനച്ചിരിക്കാതെ അവർ ഒരു പിയാനോ വാങ്ങി. ഒരു കളിക്കോപ്പല്ല, അസ്സൽ ഒരു പിയാനോ. അതിന്റെ കറുത്ത മുകൾവശം തെളുത്തുള്ള തിളങ്ങി. ഏതാണ്ട് മുറിയുടെ പകുതി സ്ഥലം അതെടുത്തു.

അച്ഛൻ മുത്തച്ഛനോടു ചോദിച്ചു:

“അച്ഛൻ പിയാനോ വായിക്കാൻ അറിയാമോ?”

“ഇല്ല,” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

അച്ഛൻ മുത്തശ്ശിയോടു ചോദിച്ചു:

“അമ്മയ്ക്ക് പിയാനോ വായിക്കാൻ അറിയാമോ?”

“ഇല്ല,” എന്നായിരുന്നു മുത്തശ്ശിയുടെ മറുപടി.

“അപ്പോൾ പിന്നെ ആരാണ് ഇതു വായിക്കുന്നത്?” അച്ഛൻ ചോദിച്ചു. മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും ഒരേ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“നീ!”

“പക്ഷെ എനിക്കും അതു വായിക്കാൻ അറിയില്ലല്ലോ!”

“നിന്നെ പഠിപ്പിക്കും,” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

“നിന്റെ ടീച്ചറുടെ പേര് നദേഷ്ഠ ഫ്യോദൊറൊവ്ന എന്നാണ്,” മുത്തശ്ശി കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

തനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരസാധാരണ സമ്മാനമാണെന്ന് തൽക്ഷണം അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. അതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും ഒരു ടീച്ചറിന്റെ ആവശ്യം വന്നിട്ടില്ല. തന്റെ പുതിയ കളിക്കോപ്പുകൾക്കൊണ്ടും കളിക്കാൻ അദ്ദേഹം സ്വയം പഠിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പിയാനോ പഠിപ്പിക്കാൻ ടീച്ചർ വന്നു. വാത്സല്യത്തോടെ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധ. അവർ ആദ്യം അച്ഛനെ പിയാനോ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അച്ഛനെ സ്വരങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു പഠിപ്പിച്ചു. ആകെ ഏഴ് സ്വരങ്ങളാണുള്ളത്. അവ അച്ഛൻ വളരെ വേഗം പഠിച്ചു. പരിചയമുള്ള പേരുകളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് അദ്ദേഹം അവ ഓർമ്മയിൽ വച്ചത്. അതുകൊണ്ട് അത് അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ രസകരമായി തോന്നി. എന്നാൽ പിയാനോവായന പഠിക്കാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ലെന്ന് അച്ഛന് താമസിയാതെ മനസ്സിലായി. ഒരേ കാര്യം തന്നെ പിന്നേയും പിന്നേയും വായിച്ചു പരിശീലിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. പുസ്തകം വായിക്കുകയോ കളിക്കുകയോ വെറുതെ ഇരിക്കുകയോ പെച്ചുന്നത് അതിലും എത്രയോ രസകരമാണ്! രണ്ടാഴ്ച പഠിച്ചപ്പോഴേക്കും അച്ഛന് പിയാനോ കാണുന്നതുതന്നെ അരോചകമായിത്തീർന്നു. തുടക്കത്തിൽ സത്തുഷ്ടയായിരുന്ന നദേഷ്ഠ ഫ്യോദൊറൊവ്ന ഇപ്പോൾ അച്ഛനെ നോക്കി അതൃപ്തിയോടെ തലകുലക്കി.

“നിനക്ക് പഠിക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലേ?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. താൻ അങ്ങിനെ ഓരോ തവണ പറയുമ്പോഴും അവർക്ക് ദേഷ്യം വരുമെന്നും അവർ പിന്നീട് പഠിപ്പിക്കാൻ വരികയില്ലെന്നുമാണ് അച്ഛൻ വിചാരിച്ചത്. പക്ഷെ അവർ ക്ഷോഭിച്ചില്ല.

മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അച്ഛനെ ശകാരിച്ചു.

“എത്ര ഭംഗിയുള്ള പിയനോയാണ് നിനക്കു വാങ്ങിത്തന്നിരിക്കുന്നത്!” അവർ പറഞ്ഞു. “ഒരു ടീച്ചറും വരുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും നിനക്കു പഠിക്കണമെന്നില്ല. കഷ്ടം!”

മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഇപ്പോൾ അവൻ സംഗീതം പഠിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു പറയുന്നു. കറെ കഴിയുമ്പോൾ അവൻ തീരുമാനിക്കും സ്കൂളിൽ പോകുന്നില്ലെന്ന്. അതും കഴിയുമ്പോൾ ജോലിചെയ്യുന്നതു വിസ്തൃതമാണെന്ന് അവൻ സ്ഥാപിക്കും. ഇത്തരം മടിയന്മാരെക്കൊണ്ട് കൊച്ചിലേതന്നെ ശരിക്കു പണിയെടുപ്പിക്കണം! ഈ പിയാനോ വായിക്കാൻ നീ പഠിക്കുതന്നെ ചെയ്യും!”

മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു:

“എന്നെ സംഗീതം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് കൊച്ചിലെ ഞാൻ എത്ര ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു!”

“പക്ഷെ ഞാൻ ഇനി സംഗീതം പഠിക്കുന്നില്ല.”

അടുത്ത തവണ നവേംബർ ഫോട്ടോറോവ് പഠിപ്പിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ അച്ഛനെ അവിടെയെങ്കിലും കണ്ടില്ല. വീട്ടിനുള്ളിലും പരിസരങ്ങളിലും അന്വേഷിച്ചിട്ടും അച്ഛനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. സംഗീതപാഠം തീരുന്ന പതിവുസമയമായപ്പോൾ അച്ഛൻ ഒരു കുട്ടിലിന്റെ അടിയിൽനിന്ന് ഇടഞ്ഞു പുറത്തു വന്നു.

മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ നിന്നെ കാണിച്ചു തരാം!”

മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു:

“എന്റെ വകയായി ഞാൻ വേറെയും അവനിട്ടു ഇന്ന് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.”

“എന്നെ എന്തുവേണമെങ്കിൽ ചെല്ലോളം. പിയാനോവായന പഠിക്കാൻ മാത്രം എന്നോടു പറയരുത്.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു അച്ഛൻ തേങ്ങി കരഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അച്ഛൻ അന്ന് തീരെ ചെറുതായിരുന്നെന്ന് ഓർക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന് സംഗീതപാഠം തീരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ടീച്ചർ പറഞ്ഞു:

“സംഗീതം ആളുകൾക്ക് സന്തോഷപ്രദമായിരിക്കണം. എന്റെ കുട്ടികളിൽ ആരും എന്നെ പേടിച്ച് കുട്ടിലിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നിട്ടില്ല. ഒരു മണിക്കൂർ മുഴുവൻ ഈ കുട്ടി കുട്ടിലിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥം അവൻ

സംഗീതം പഠിക്കാൻ വാസ്തവത്തിൽ ഇഷ്ടമില്ല എന്നാണ്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. ഒരുപക്ഷേ വലുതാകുമ്പോൾ അവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചെന്നു വരാം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകുന്നു. ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ കട്ടിലിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാത്ത കുട്ടികളുടെ അടുത്തേക്ക് ഞാൻ പോവുകയാണ്. ' '

അവർ പോയി. പിന്നീട് ഒരിക്കലും അവർ വന്നില്ല. മുത്തച്ഛൻ അച്ഛനെ കഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു മുത്തശ്ശിയും അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിച്ചു. വളരെക്കാലത്തേക്ക് ആ പിയാനോയുടെ അടുത്തുകൂടി കടന്നുപോകുമ്പോഴെല്ലാം അച്ഛൻ മുഖം വീർപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു.

വളർന്നപ്പോൾ തനിക്ക് സംഗീതത്തിൽ തീരെ വാസന ഇല്ലെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. അച്ഛൻ ഇപ്പോഴും ഒരു പാട്ടുപോലും ശരിക്കു പാടാൻ അറിയില്ല. അച്ഛൻ പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് നന്നായി പിയാനോ വായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല എന്ന് തീർച്ചപറയാം.

എല്ലാ കുട്ടികളേയും പിയാനോ വായിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

അച്ഛൻ റൊട്ടി വലിച്ചെറിഞ്ഞ കഥ

കുട്ടിക്കാലത്തു് അച്ഛനു് സ്വാഭാജ്ഞ ആഹാരസാധനങ്ങൾ എല്ലാം ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ റൊട്ടി അദ്ദേഹത്തിനു് തീരെ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. “‘റൊട്ടി കൂടി തിന്നണം,’” എന്നു് മുതിർന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ എപ്പോഴും നിർബുന്ധിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു് റൊട്ടിയോടു് ഈ വെറുപ്പു്.

റൊട്ടിക്കു് പ്രത്യേകിച്ചു് സ്വാദൊന്നും ഇല്ല. അതു തിന്നാൽ ഒരു രസവുമില്ല. അച്ഛൻ അതു തിന്നാതിരിക്കാൻ ആവതു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം റൊട്ടി പിച്ച് പറ്റിച്ച് ചെറിയ ഉരുളകളാക്കും. വക്കു് തിന്നാതെ വെച്ചിടുപോകും. ചിലപ്പോൾ റൊട്ടിക്കഷണങ്ങൾ മേശവിരിയുടെ അടിയിൽ ഒളിച്ചുവെക്കും. താൻ നേരത്തേത

ഒന്നു റോട്ടി തിന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നു നുണപറയും. വലുതായാൽ പിന്നെ താൻ റോട്ടി കൈകൊണ്ടു തൊടുകയില്ലെന്നു അദ്ദേഹം ശപഥം ചെയ്തു.

“റൊട്ടി തിന്നണ്ടാത്ത കാലം വന്നാൽ എന്തൊരു സുഖമായിരിക്കും!” വി
സ്ഫീര്യമായ ആ ബാലൻ വിചാരിച്ചു. രാവിലെ റൊട്ടിയില്ലാതെ വെറും ചീ
നും മാത്രം തിന്നാം. റൊട്ടിയില്ലാത്ത ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് എന്തൊരു സ്വാഭാ
യിരിക്കും. അത്താഴത്തിന് റൊട്ടി തിന്നേണ്ടതില്ല എന്നുവന്നാൽ ജീവിതം എ
ത്ര മധുരമായിരിക്കും! അടുത്ത ദിവസം റൊട്ടി തിന്നേണ്ടതില്ല എന്ന സുഖകര
മായ ചിന്തയുമായി ഉറങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നത് എന്തൊരു ഭാഗ്യമായിരിക്കും!

അതു ശരിയല്ലെന്ന് മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും മറ്റു പലരും അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു. പക്ഷെ അച്ഛൻ അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. റൊട്ടി തിന്നുന്നത് അച്ഛൻ വളരെ നല്ലതാണെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. റൊട്ടി തിന്നില്ലെങ്കിൽ അച്ഛൻ സുഖക്കേടുപിടിക്കുമെന്നും റൊട്ടി തിന്നില്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും അവർ പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

ഒരിക്കൽ അസുഖകരമായ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. അച്ഛൻ വളരെ പ്രായം ചെന്ന ഒരു ആയ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് അച്ഛനെ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നെങ്കിലും ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ ദുശ്ശ്വാസം പിടിച്ചാൽ അവർക്ക് വല്ലാതെ ദേഷ്യം വരുമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും എവിടെയോ പോയി. അച്ഛൻ തനിച്ചു് അത്താഴം കഴിക്കാൻ ഇരുന്നു. പതിവുപോലെ അന്നും അച്ഛൻ റൊട്ടി വേണ്ടെന്ന വാശി പിടിച്ചു. ആയ പറഞ്ഞു:

‘‘റൊട്ടി തിന്നില്ലെങ്കിൽ മരണമുണ്ട്. ഞാൻ തരികയില്ല!’’

“എനിക്കു റൊട്ടി വേണ്ട!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും അച്ഛൻ റൊട്ടി നിലത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ആയ ദേവ്യംകൊണ്ട് മിണ്ടാൻപോലും കഴിയാതെ നിന്നു. വഴക്കു പറയുന്നതിലും ഭയങ്കരമായിരുന്നു അത്. അവർ അച്ഛനെ തന്നെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ട് നിശബ്ദയായി നിന്നു.

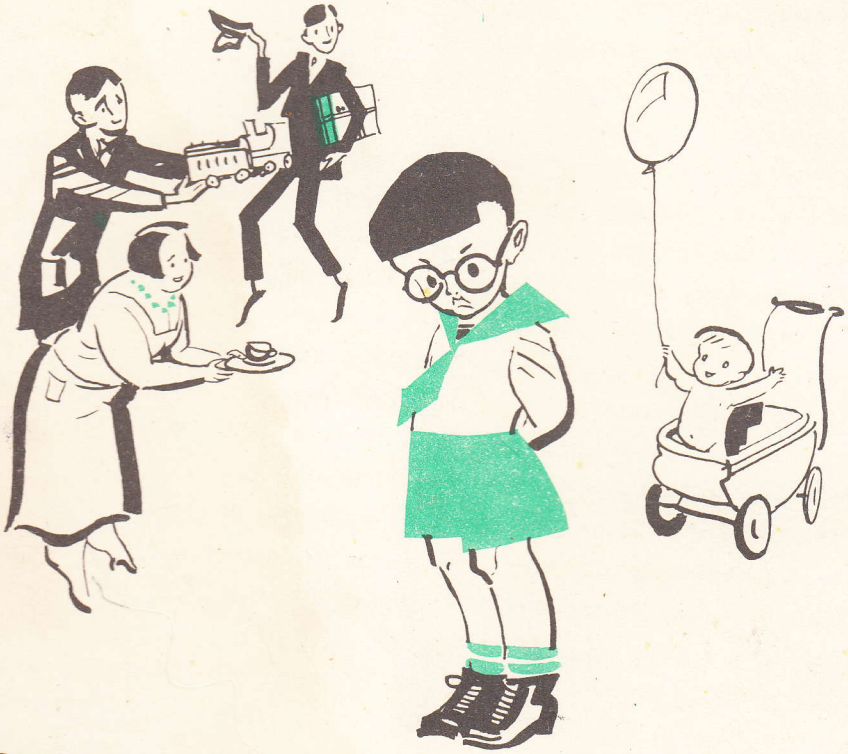
ഒടുവിൽ അവർ പറഞ്ഞു:

“നീ വലിച്ചെറിഞ്ഞത് വെറും ഒരു കഷണം. റൊട്ടിയാണെന്നാണ് നിന്റെ വിചാരം. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല. നീ വലിച്ചെറിഞ്ഞതെന്താണെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം. ഞാൻ കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു കഷണം റൊട്ടിക്കുവേണ്ടി ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ വാത്തകളെ തെളിച്ചുകൊണ്ടു് നടന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു തണുപ്പുകാലത്തു് ഞങ്ങളുടെ ധാന്യം മുഴുവൻ തീർന്നു. നിന്നേക്കാൾ

ചെറുതായിരുന്ന എന്റെ കൊച്ചുനാളിൽ അന്ന് പട്ടിണികൊണ്ട് മരിച്ചു. ആ രെങ്കിലും ഒരു കഷണം റൊട്ടി കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ മരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. എഴുതാനും വായിക്കാനുമൊക്കെ നിന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ റൊട്ടി എവിടന്ന് ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന് നിന്നെ ആരും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യർ എല്ലാവരിയെ ജോലിചെയ്യാൻ ധാന്യം വിളയിക്കുന്നതും അതു പൊടിച്ച് റൊട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതു്. എന്നിട്ട് നീ അതു വലിച്ചെറിയുന്നു. നിനക്ക് നാണമില്ലേ? എനിക്ക് നിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കാൻപോലും ഇഷ്ടമില്ല!''

അച്ഛൻ പോയി കിടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ശരിക്കും ഉറങ്ങാൻ സാധിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം അനേകം ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു. പിറേറന്നു രാവിലെ ഉണർന്നയുടൻ തനിക്കുള്ള ശിക്ഷ എന്തെന്ന് അച്ഛൻ അറിഞ്ഞു—ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ റൊട്ടി തിന്നാൻ അനുവദിക്കയില്ല. ശിക്ഷയായി അദ്ദേഹത്തിന് മധുരപദാർത്ഥങ്ങൾ കൊടുക്കാതിരിക്കുകയാണ് സാധാരണ പതിവ്. ചിലപ്പോൾ അത്താഴം കൊടുക്കാതിരുന്നിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ റൊട്ടി കൊടുക്കയില്ലെന്നു പറയുന്നത് അന്നാഭ്യമായിരുന്നു. അതു് ആയ കണ്ടുപിടിച്ച വിദ്യയാണ്. അതു് വളരെ ഫലപ്രദവുമായി. രാവിലെ അച്ഛൻ റൊട്ടിയില്ലാതെ വെറും ചീനൂ മാത്രം തിന്നാൻ കൊടുത്തു. നല്ല സ്വാദുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വിശപ്പു മുഴുവൻ മാറിയില്ല. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനുള്ള സമയമാകാൻ അദ്ദേഹം അക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്കു കിട്ടിയതു് ഒരു കട്ലറു് ആയിരുന്നു. വയർ നിറഞ്ഞില്ലെന്നു തോന്നി. അന്നു മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനു വിശപ്പായിരുന്നു, റൊട്ടി തിന്നാത്തതുകൊണ്ട്. രാത്രിയിൽ കിട്ടിയതു് പൊരിച്ച മുട്ടയാണ്. റൊട്ടിയില്ലാതെ അതു തിന്നാൻ ഒരു സ്വാദു ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും അച്ഛനെ കളിയാക്കി. ഇനി ഒരു വർഷത്തേക്ക് അച്ഛൻ റൊട്ടി കൊടുക്കുകയില്ല. എന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ പിറേറന്നു രാവിലെ അവർ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു കഷണം റൊട്ടി കൊടുത്തു. എന്തൊരു സ്വാദായിരുന്നു അതിന്! ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല, പക്ഷെ എല്ലാവരും അച്ഛൻ അതു തിന്നുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛൻ വല്ലാത്ത നാണക്കേടു തോന്നി. അതിനുശേഷം എപ്പോഴും അദ്ദേഹം, കൊടുക്കുന്ന റൊട്ടി തിന്നും. പിന്നീട് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം റൊട്ടി വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

തൊട്ടതിനൊക്കെ മുഖം വീർപ്പിക്കുന്ന അച്ഛൻ

അച്ഛൻ കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ എപ്പോഴും മുഖംവീർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നു. എല്ലാവരോടും ഒരുമിച്ചും ഓരോരുത്തരോടും പ്രത്യേകിച്ചും അച്ഛൻ പിണങ്ങും. “നീ എന്താണ് ഇത്ര കറച്ചു തിന്നുന്നത്?” എന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അച്ഛൻ ദേഷ്യംവരും. “നീ എന്തിനാണ് ഇത്ര കൂടുതൽ തിന്നുന്നത്?” എന്ന് ചോദിച്ചാലും അച്ഛൻ ദേഷ്യംവരും.

എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന മുത്തശ്ശിക്ക് ചിലപ്പോൾ അച്ഛൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും വരും. അതിന് അച്ഛൻ മുത്തശ്ശിയോട് പിണങ്ങും. താൻ എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ

തന്നോടു സംസാരിക്കാൻ വന്നതിന് അച്ഛൻ മുത്തച്ഛനോടു പിണങ്ങും. മാതാപിതാക്കൾ ആരെയെങ്കിലും സന്ദർശിക്കാനോ തീയേറ്ററിലോ പോയാൽ അച്ഛൻ ഉറക്കെ കിടന്നു കരയും. മാതാപിതാക്കൾ എപ്പോഴും വീട്ടിൽ ഇരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ നിർബ്ബന്ധം. എന്നാൽ തനിക്കു സർക്കസ്സിനു പോകണമെന്ന തോന്നിയാലുടൻ അച്ഛൻ അതിലും ഉറക്കെ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങും. താൻ വീട്ടിലിരിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായതിന്റെ കരച്ചിലാണ് അത്.

അച്ഛന്റെ അനുജനായ വീര്യ അമ്മാവൻ അന്ന് ഒരു കൊച്ചുക്കുഞ്ഞായിരുന്നു. തന്നോടു സംസാരിക്കാത്തതിന് അച്ഛൻ അനിയനോടു പിണങ്ങി. വീര്യ അമ്മാവൻ അച്ഛനെ നോക്കി. പുഞ്ചിരിച്ചിട്ട് കാലിന്റെ വിരൽ കടിച്ചു കൊണ്ടു കിടക്കും. “ബ-ബ...” എന്നു പറയാൻ മാത്രമുള്ള പ്രായമേ അന്ന് വീര്യ അമ്മാവന് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നിട്ടും അച്ഛൻ മുഖം വീർപ്പിച്ചു. അമ്മായി വന്നാൽ ദേഷ്യമായി. അമ്മാവൻ വന്നാൽ ദേഷ്യമായി. അമ്മാവനും അമ്മായിയും ഒരുമിച്ചുവന്നാൽ രണ്ടുപേരോടും ദേഷ്യമാകും. അമ്മായി തന്നെ കളിയാക്കുകയാണെന്ന് ചിലപ്പോൾ അച്ഛനു തോന്നും. അമ്മാവന് തന്നോടു സംസാരിക്കാൻ ഇഷ്ടമല്ലെന്ന് ചിലപ്പോൾ തോന്നും. വേറെയും പല കാരണങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കാൻ അച്ഛനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

താനാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തിയെന്ന് അച്ഛൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. അച്ഛൻ എന്തെങ്കിലും പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മറ്റൊരാളുടെ നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കണം. അച്ഛനു സംസാരിക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്തപ്പോൾ മറ്റൊരു സംസാരിക്കാൻ പാടില്ല. തനിക്കു പുച്ചയെപ്പോലെ മ്യാവു എന്നു വിളിക്കുകയോ പട്ടിയെപ്പോലെ കുരയ്ക്കുകയോ പൂവൻകോഴിയെപ്പോലെ കൂവുകയോ ചെയ്യാൻ തോന്നിയാലുടൻ മറ്റുള്ളവർ എല്ലാ ജോലിയും നിർത്തിവെച്ച് അതു കേൾക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കണം. തന്നേക്കാൾ മോശക്കാരല്ലാത്ത വലിയവരും ചെറിയവരുമായ മറ്റനേകം മനുഷ്യർ ചുറ്റിനുമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചില്ല. ആരെങ്കിലും തന്നോടു തർക്കിക്കുകയോ തന്നെ നിലയ്ക്കു നിർത്തുകയോ ചെയ്താൽ അച്ഛൻ കോപിക്കും. ആരെയും മുഷിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു അത്. അച്ഛൻ പുണ്ടു കൂർപ്പിക്കുകയും മുറുമുറക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്ഥലംവിടും.

അച്ഛന് എപ്പോഴും ദേഷ്യമായിരുന്നു. എപ്പോഴും അദ്ദേഹം ആരോടുകിലും തർക്കിക്കുകയും പിണങ്ങുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയും സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. അദ്ദേഹം കണ്ണുതുറക്കുന്നതുതന്നെ ദേഷ്യത്തോടെയാണ്. തന്നെ

ഉണർത്തിയതിനു് സൂര്യന്റെ നേരെയുള്ള ദേഷ്യമായിരിക്കും അതു്. അദ്ദേഹം ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതും ആരോടെങ്കിലും ദേഷ്യപ്പെട്ടു മുഖം വീർപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും. മറ്റു കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിക്കുമ്പോഴത്തെ കഥ അതിലും കഷ്ടമായിരുന്നു. തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള കളി എല്ലാവരും കളിക്കണമെന്നു് അച്ഛൻ വാശി പിടിക്കും. ചില കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇഷ്ടമായിരുന്നു. മറ്റു ചിലരോടൊപ്പം. കളിക്കുകയില്ല. എന്തെങ്കിലും തർക്കമുണ്ടാകുമ്പോൾ താൻ പിടിക്കുന്നിടം ജയിക്കണം എന്നു് അച്ഛൻ നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. അച്ഛൻ എല്ലാവരെയും കളിയാക്കും. പക്ഷെ ആരും അച്ഛനെ കളിയാക്കാൻ പാടില്ല. ഒടുവിൽ എല്ലാവരുടേയും ക്ഷമ നശിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിച്ചുതുടങ്ങി. വീട്ടിലുള്ളവർ പറയും:

“നിനക്കു ചായ വേണോ? പക്ഷെ ദേഷ്യപ്പെടല്ലേ!”

“നമുക്കു് നടക്കാൻ പോകാം. പക്ഷെ ദേഷ്യപ്പെടരുതേ!”

“നിനക്കു് ഇതേവരെ ദേഷ്യം വന്നില്ലേ?”

“വേഗം ദേഷ്യപ്പെട്ടു്. സമയം വെറുതെ കളയാനില്ല!”

അതു കേട്ടു് അച്ഛൻ കോപിക്കും. തെരുവിലിറങ്ങുമ്പോൾ കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഭയങ്കരമായി കളിയാക്കും. അവർ ചോദിക്കും:

“നീ മുഖം വീർപ്പിക്കുന്നില്ലേ?”

ഉടൻതന്നെ പാവം അച്ഛൻ മുഖം വീർപ്പിക്കും.

“നോക്കിക്കോളിൻ! ഞാൻ ഒരു വിരൽ ചൂണ്ടിയാലുടൻ അവൻ പിണങ്ങും!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും അച്ഛന്റെ നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടും. ഉടൻതന്നെ അച്ഛൻ പിണങ്ങും. അച്ഛനെ ഇത്ര വേഗം ശൂണ്ണിപിടിപ്പിക്കാൻ പറുന്നതു് കുട്ടികൾക്കു് നല്ല രസമായിരുന്നു. അവർ അച്ഛനെ വല്ലാതെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ മുതിർന്ന കുട്ടികളിൽ ഒരുവനു് അച്ഛനോടു് അന്നു കമ്പ തോന്നി. അവൻ പറഞ്ഞു:

“നീ എന്തിനാണു് ഇങ്ങിനെ തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനുമൊക്കെ ശൂണ്ണി യെടുക്കുന്നതു്? അവർ പറയുന്നതു് കേട്ട ഭാവം വയ്ക്കാതിരുന്നാൽ പിന്നെ നിന്നെ ആരും കളിയാക്കുകയില്ല.”

അച്ഛൻ ആ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു. ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കു് ശൂണ്ണിപിടി കാതിരിക്കാൻ അച്ഛൻ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. അതോടെ കുട്ടികൾ കളിയാക്കലും നിർത്തി. എപ്പോഴും ദേഷ്യം കാണിച്ചു ശീലിച്ച അച്ഛനു് ആ ദുസ്വഭാവം മാറാൻ അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. വലുതാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിനു് അതു പൂർ

ഇങ്ങനെയായി മാറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വലുതായപ്പോൾപ്പോലും കഴിഞ്ഞില്ല എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. സ്കൂളിലും പിന്നീട് ജോലിസ്ഥലത്തും അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ ആ ശീലം പല വിനകളും വരുത്തിവെച്ചു. പല സ്നേഹിതരും നഷ്ടപ്പെടാൻ അതു വഴിതെളിച്ചു. അച്ചന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ ചങ്ങാതിമാർ ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ അവരോടു് ദേഷ്യം കാണിക്കാറില്ല. അഥവാ കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ പണ്ടത്തേക്കാൾ എത്രയോ കുറച്ചാണ് അതു്.

അച്ഛൻ പററിയ അബദ്ധം.

അച്ഛൻ കട്ടിയായിരുന്നുപ്പോൾ പാലു്, വെള്ളം, ചായ, മീൻനെയ്യു് എന്നിവ കടിച്ചിരുന്നു.

വളരുന്ന കുട്ടികൾക്കു് മീൻനെയ്യു് വളരെ നല്ലതാണെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. പക്ഷെ അതിന്റെ ചുവയും മണവും അസഹ്യമായിരുന്നു. മീൻനെയ്യേക്കാൾ ചീത്ത ഒരു സാധനം ലോകത്തിലെങ്ങും ഇല്ലെന്നായിരുന്നു അച്ഛൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു പിന്നീടു മനസ്സിലായി. വേനല്ലാലത്തു് ഒരു ദിവസം അച്ഛൻ പുറത്തു് കളിക്കുകയായിരുന്നു. നല്ല

പുട്ടുള്ള ദിവസമായിരുന്നു അത്. ഓടിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അച്ഛൻ വല്ലാതെ ഓഹിച്ചു. അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്ക് ഓടി. വീട്ടിൽ എല്ലാവരും ആർക്കോ വിരുന്നു ഭക്ഷണ തിരക്കിലായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ കുപ്പിയിൽനിന്ന് അച്ഛൻ വെള്ളം പകർന്നെടുത്തത് മറ്റാരും കണ്ടില്ല. തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളം എപ്പോഴും ആ കുപ്പിയിലാണ് വയ്ക്കുന്നതെന്ന് അച്ഛൻ അറിയാമായിരുന്നു. അച്ഛൻ ഒറ്റ ഇരക്കിന് അരുഗ്ഗാസ് വെള്ളം അകത്താക്കി. പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ശ്വാസം ഭട്ടി.... എന്താണ സംഭവിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലായില്ല.

താൻ ജീവനുള്ള ഒരു മുളൻപന്നിയെ വിഴുങ്ങിയതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. വെള്ളത്തിനായിരിക്കുകയല്ല, തനിക്കായിരിക്കും എന്തോ കഴുപ്പ് എന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. താൻ മരിക്കാൻപോവുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം വല്ലാതെ പേടിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. എല്ലാവരും ഓടിയെത്തി.

അച്ഛൻ ചുമയ്ക്കുകയും കിതയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തൊണ്ടയും വായും പുട്ടുപൊള്ളി. എന്തു പറിയതാണെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല.

“അയ്യോ! അവൻ എന്തു പറി?” മുത്തശ്ശി വിലപിച്ചു.

“അവന്റെ അഭിനയമാണ് ഇത്!” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

ആ സമയത്തു് ആയ അവിടെ എത്തി. അവർക്ക് ഉടൻ കാര്യം മനസ്സിലായി.

“അവൻ വോഡ് ക്കു എടുത്തു കുടിച്ചു!” അവർ പറഞ്ഞു. “ആ കുപ്പിയിൽ ഇരിക്കുന്നത് വോഡ് ക്കാണ്!”

എല്ലാവരും ബഹളം കൂട്ടി.

“ഡോക്ടറെ വിളിക്കണം!” മുത്തശ്ശി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“ഞാൻ അവന്റെ തുടയിലെ തൊലി ഉരിച്ചെടുക്ക!” മുത്തച്ഛൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“അവൻ എന്തെങ്കിലും തിന്നാൻ കൊടുക്കൂ!” ആയ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഒരു സാൻഡ് വിച്ച് തിന്നുന്നതിനിടയിൽ അച്ഛൻ പിറുപിറുത്തു:

“വോഡ് ക്കയും മീൻനെയ്യ് പോലെ ആരോഗ്യത്തിന് നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നു.”

പെട്ടെന്ന് അച്ഛൻ തീരെ സുഖമില്ലാതായി. അദ്ദേഹം നിലത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് തല കറങ്ങി.

പിന്നീട് നടന്നത് എന്താണെന്ന് അച്ഛൻ ഓർമ്മയില്ല. അന്ന് മുഴുവൻ

അച്ഛൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീട് മറുജ്ജവർ പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അല്പം ആശ്വാസം തോന്നി. രാത്രിയിൽ അതിമികൾ വോഡ്കു കുടിക്കുന്നത് അച്ഛൻ വാതിലിനിടയിലൂടെ കണ്ടു. അതു കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞാലുള്ള അനുഭവം എന്തെന്ന് അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് അവരോട് സഹതാപം തോന്നി. “ആ വൃത്തികെട്ട സാധനം കുടിക്കരുതേ!” എന്ന് അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറയുകപോലും ചെയ്തു.

പിറേന്നു രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പതിവുപോലെ ആരോഗ്യവാനായിരുന്നു. പിന്നീട് ഒരിക്കലും ആ കുപ്പിയിൽനിന്ന് അച്ഛൻ വെള്ളം കുടിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും വോഡ്കു കാണുമ്പോൾ അച്ഛന്റെ നെററി ചുളിയും.

അച്ഛൻ ഈ സംഭവം പലപ്പോഴും വിവരിക്കാറുണ്ട്. എപ്പോഴും അദ്ദേഹം അത് അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും:

“അന്നാണ് ഞാൻ കുടി നിർത്തിയത്!”

അച്ഛൻ എഴുതാൻ പഠിക്കുന്നു

തിരെ കൊച്ചിലേതന്നെ അച്ഛൻ വായിക്കാൻ പഠിച്ചു. ഇത് ‘‘എ’’ ഇ
 ത് ‘‘ബി’’ എന്ന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുമ്പോൾ അതെല്ലാം ഓർമ്മയിൽ വയ്ക്കാൻ വള
 രെ എളുപ്പമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അത് വലിയ ഇഷ്ടവുമായിരുന്നു. അദ്ദേ
 ഹം പടം നോക്കുകയും പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. എന്നാൽ എ
 ങ്ങളെ പഠിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. പേന ശരിക്കു പിടിക്കാൻ
 അദ്ദേഹം പരിശീലിച്ചില്ല. എന്തിന്, പേന കയ്യിലെടുക്കുന്നതുതന്നെ അദ്ദേഹ
 ത്തിന് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. വായനയിൽ മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് താ
 ല്ലര്യം. വായിക്കുന്നത് രസമാണ്, എഴുതുന്നത് അങ്ങേയറ്റം വിരസവും. എ
 ന്നാൽ അച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ പറഞ്ഞു:

“എഴുതുന്നില്ലെങ്കിൽ വായിക്കുകയും വേണ്ട! ഈ അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതി പഠിക്കൂ!”

ഉണരുമ്പോൾ മുതൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതു വരെ ആ ഒരേ പല്ലവിയായിരുന്നു വീട്ടിൽ. എന്നും അച്ഛൻ ആ അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതും, അങ്ങേയറ്റം വിരക്തിയോടെ.

അച്ഛൻ എഴുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ മഹാമോശമായിരുന്നു. അവ വളഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞും ഇരിക്കും. അതു കാണാൻ അച്ഛനുപോലും ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല.

അക്ഷരങ്ങൾക്ക് യാതൊരു വടിവുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭംഗിയായി മഷി പടർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. അത്ര വലുതായും ഭംഗിയായും കടലാസിൽ മഷി പടർത്താൻ മററാർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മഷി പടർത്തുന്നതാണ് നല്ല കയ്യക്ഷരത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെങ്കിൽ അച്ഛന് ഒന്നാം സമ്മാനംതന്നെ ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

ഒരൊറ്റ അക്ഷരംപോലും നേരെ ആയിരുന്നില്ല. എല്ലാ പേജിലും മഷി പടർന്ന അനേകം വലിയ പാടുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അച്ഛനെ അതിന് ശകാരിക്കുകയും നാണംകെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഓരോ അക്ഷരവും അച്ഛനെക്കൊണ്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും എഴുതിക്കും. എന്നാൽ എഴുതുമ്പോൾ അതു കൂടുതൽ മോശമായതല്ലാതെ മെച്ചമായില്ല. കൂടാതെ മഷി പടർന്ന പാടുകളുടെ വലിപ്പം ഓരോ തവണയും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

തന്നെ എന്തിന് ഇങ്ങിനെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അച്ഛനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വാക്കുകൾ വായിക്കാൻ തനിക്ക് നന്നായറിയാം. അക്ഷരങ്ങൾക്കു പകരം വാക്കുകൾ എഴുതാൻ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ കുറച്ചെങ്കിലും രസമായിരുന്നേനെ. പക്ഷെ അക്ഷരങ്ങൾ ശരിക്കും എഴുതി പഠിക്കാതെ വാക്കുകൾ എഴുതാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് മറുത്തുവർ ശഠിച്ചു. അച്ഛന് അതു വിശ്വാസമായില്ല. ഒടുവിൽ അച്ഛൻ സ്കൂളിൽ ചേർന്നപ്പോൾ ഇത്ര നന്നായി വായിക്കുന്ന കുട്ടി ഇത്ര മോശമായി എഴുതുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ക്ലാസിലെ ഏറ്റവും മോശപ്പെട്ട കയ്യക്ഷരം അച്ഛന്റേതായിരുന്നു.

കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞു. അച്ഛൻ വളർന്നു വലുതായി. ഇപ്പോഴും അച്ഛന് വായിക്കുന്നത് ഇഷ്ടവും എഴുതുന്നത് ദേഷ്യവുമാണ്. ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യക്ഷരം മഹാമോശമാണ്. അദ്ദേഹം തമാശയ്ക്കുവേണ്ടി മനപ്പൂർവ്വം അങ്ങിനെ വൃത്തികേടായി എഴുതുന്നതാണെന്നാണ് അതു കാണുന്ന പലരും വിചാരിക്കുന്നത്.

തന്റെ മോശപ്പെട്ട കയ്യക്ഷരം കാരണം നാണംകെടേണ്ടിവന്ന പല സന്ദർഭങ്ങളും അച്ഛന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഈയിടെ ഒരിക്കൽ അച്ഛൻ പോസ്റ്റാഫീസിൽ പോയപ്പോൾ പോസ്റ്റുമാസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു:

“നിങ്ങൾ എഴുത്തു പഠിച്ചിട്ടില്ലേ?”

അച്ഛന്റെ മുഖം ചുവന്നു.

“തീർച്ചയായും ഉണ്ട്.”

“അതു ശരി. എന്നാൽ ഈ അക്ഷരം എന്താണെന്ന് പറഞ്ഞുതരൂ!”

“അത് ‘സ’ ആണ്,” സ്വകാര്യം പറയുന്നതുപോലെ അടക്കിയ ശബ്ദത്തിൽ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

“‘സ’യോ? ഇങ്ങിനെയാണോ ‘സ’ എഴുതുന്നത്?”

“ഞാൻ ഇങ്ങിനെയാണ് എഴുതുന്നത്,” അച്ഛൻ മന്ത്രിച്ചു.

തന്റേതു് മറുജീവർക്കു വായിക്കാൻ കഴിയുന്ന വടിവൊത്ത കയ്യക്ഷരമായിത്തന്നെ എന്ന് അച്ഛൻ എത്ര ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ? തനിക്ക് വെട്ടലും തിരുത്തലുമില്ലാതെ എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ! കുട്ടിക്കാലത്തു് താൻ ശരിക്കു പേന പിടിക്കാൻ പരിശീലിക്കാത്തതിൽ ഇപ്പോഴും അച്ഛൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. അന്ന് ശരിക്കു എഴുതി പഠിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കറവു് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനു് അനുഭവപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ ഇനി എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? കറക്കാരൻ താൻതന്നെയാണ്.

അച്ഛൻ വീത്യ അമ്മാവനെ ഒററുക്കാക്കിയിട്ട് ഓടിപ്പോയ കഥ

അച്ഛൻ കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് തീരെ ചെറിയ ഒരു അനുജൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ആ അനുജനെ വീത്യ അമ്മാവൻ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഒരു എൻജിനീയറാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ‘‘വീത്യ’’ എന്നുതന്നെ പേരുള്ള ഒരു മകനുണ്ട്.

എന്നാൽ അന്ന് വീത്യ അമ്മാവൻ ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞായിരുന്നു. പിടിച്ചുനടക്കുന്ന പ്രായം. ചിലപ്പോൾ പിടിച്ചുവെക്കുന്നതിനു പകരം അദ്ദേഹം മുട്ടുകുത്തി നടക്കും. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും ഒററു വിട്ടിട്ടുപോകാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അച്ഛനും വീത്യ അമ്മാവനും മുററത്തു് കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കു് അവരെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കിയിട്ടു് മുത്തശ്ശി അകത്തേക്കു പോയി. ആ സമയത്തു് പത്തു് വഴിയിലേക്കു ഉരുണ്ടുപോയി. അച്ഛൻ അതിന്റെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു. വീത്യ അമ്മാവൻ മുട്ടുകുത്തി അച്ഛന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു.

അവരുടെ വീടു് ഒരു കുന്നിൻപുറത്തായിരുന്നു. പത്തു് കുന്നിൻചരിവിലൂടെ ഉരുണ്ടുപോയി. അച്ഛൻ പിന്നാലെ ഓടി. അച്ഛന്റെ പിന്നാലെ വീത്യ അമ്മാവനും ഉരുണ്ടുചെന്നു.

കുന്നിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ഒരു റോഡുണ്ടായിരുന്നു. പത്തു് അവിടെയാണു് ചെന്നു നിന്നതു്. അച്ഛൻ അവിടെ എത്തി, ഒടുവിൽ വീത്യ അമ്മാവനും.

പന്തായിരുന്നു അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ചെറുതു്. എങ്കിലും അതു ലേശം പോലും ക്ഷീണിച്ചിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ കുറച്ചു ക്ഷീണിച്ചു. എന്നാൽ വീത്യ അമ്മാവനാകട്ടെ തളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു—അദ്ദേഹം നടക്കാൻ പഠിച്ചതു തന്നെ ആയിടയ്ക്കായിരുന്നല്ലോ. അദ്ദേഹം റോഡിന്റെ ഒത്ത നടുവിൽ ഇരുന്നു.

ഭൂരെ പൊടിപടലം ഉയരുന്നതു കണ്ടു. പിന്നീടു് അനേകം കുതിരസവാരിക്കാർ റോഡിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ റോഡിലൂടെ കുതിരയോടിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഇതു് വളരെക്കാലം മുമ്പുള്ള സംഭവമാണു്. യുദ്ധം തീർന്നതേയുള്ളു.

യുദ്ധം തീർന്നു എന്നു് അച്ഛനു് അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം വല്ലാതെ പേടിച്ചുപോയി. അച്ഛൻ പത്തു താഴെയിട്ടു. വീത്യ അമ്മാവന്റെ കാര്യമേ മറന്നു് അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്കു് ഓടി.

വീത്യ അമ്മാവൻ പത്തു കളിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് കുതിരകളെയോ പട്ടാളക്കാരെയോ പേടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒന്നിനേയും പേടിയില്ലായിരുന്നു. പേടിയെന്തെന്നറിയാനുള്ള പ്രായംപോലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ.

സവാരിക്കാർ വളരെ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ക്യാപ്റ്റൻ ഒരു വെളുത്ത കുതിരയുടെ പുറത്തായിരുന്നു സഞ്ചിച്ചതു്. “ഹാൾട്ടു്!” അദ്ദേഹം കല്പനകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു് ചാടിയിറങ്ങി വീത്യ അമ്മാവനെ വാരിയെടുത്തു് തലയ്ക്കു മുകളിൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ച്.

“എന്താണു് വിശേഷം?” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ക്യാപ്റ്റൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വീത്യ അമ്മാവൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു നീട്ടി. മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അച്ഛനും ഓടിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“അയ്യോ! എന്റെ കഞ്ഞിവീടെ?” മുത്തശ്ശി അലറി.

“നീ ഇങ്ങനെ അലറല്ലെ!” മുത്തച്ഛൻ അലറി.

അച്ഛൻ ഉറക്കെ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ക്യാപ്റ്റൻ പറഞ്ഞു:

“ഇതാ കുട്ടി ഇവിടെയുണ്ട്! ഇവൻ മിടുമിടുക്കനാണ്. കുതിരകളെപ്പോലും പേടിയില്ല!”

വീത്യ അമ്മാവനെ ഒരിക്കൽക്കൂടി തലയ്ക്കു മുകളിൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിട്ട് ക്യാപ്റ്റൻ മുത്തശ്ശിയെ ഏൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം പത്ത് മുത്തച്ഛന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. ഒടുവിൽ അച്ഛനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ഗുൺ, മാനിന്റെ വേഗത്തിലോടിപ്പോയി...”

എല്ലാവരും അതുകേട്ടു ചിരിച്ചു. പട്ടാളക്കാർ കുതിരപ്പറത്തു കയറി അവരുടെ വഴിക്കുപോയി. മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അച്ഛനും വീത്യ അമ്മാവനും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. മുത്തച്ഛൻ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“ഗുൺ, മാനിന്റെ വേഗത്തിലോടിപ്പായത്ത് അയാൾ ഒരു ഭീരുവായതു കൊണ്ടാണ്. ലേർമത്തൊവിന്റെ ഒരു കവിതയിൽനിന്നാണ് ആ വരി. നിനക്കു നാണക്കേടു തോന്നുന്നില്ലേ?”

അച്ഛൻ വല്ലാത്ത നാണക്കേടു തോന്നി.

വളർന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ ലേർമത്തൊവിന്റെ എല്ലാ കവിതകളും വായിച്ചു. ആ വരി വായിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം ചൂളിപ്പോകും.

അച്ഛൻ ഒരു പെൺകുട്ടിയോടൊപ്പം കളിക്കുന്നു

അച്ഛൻ ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയോടു കൂട്ടുകൂടി. മാഷ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ പേര്. അവർ വളരെ നേരം ഒരുമിച്ചു കളിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അവർ മണൽക്കുനയുടെ മുകളിൽ ഭംഗിയുള്ള ഒരു വീടുണ്ടാക്കി. കടലാസുവഞ്ചി ഉണ്ടാക്കി വെള്ളക്കുഴികളിൽ ഒഴുക്കി കളിച്ചു. മഴവെള്ളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്നിടത്തു അവർ മീൻ പിടിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മീറൊന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അവർക്കിരുവർക്കും ആ കളി വളരെ രസകരമായിരുന്നു.

മാഷയോടൊപ്പം കളിക്കാൻ അച്ഛനു വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവൾ വഴു

കണ്ടാക്കുകയോ തന്റെ നേരെ കല്ലെടുത്തറിയുകയോ കാലിൽ തട്ടി മറിച്ചിടുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. തനിക്കു പരിചയമുള്ള ആൺകുട്ടികളും മാഷയെപ്പോലെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് അദ്ദേഹം ആശിച്ചു. എന്നാൽ അവർ അങ്ങിനെ ആയിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ പെൺകുട്ടിയുടെ കൂടെ കളിക്കുന്നതിന് അവർ അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിച്ചു. മാഷയും അച്ഛനും ഒരുമിച്ചു കളിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ അവർ വിളിച്ചുപറയും:

“പെണ്ണും ചെറുക്കനും!

പെണ്ണും ചെറുക്കനും!”

അവർ ചോദിക്കും: “കല്യാണം എന്നാണ്?”

ഒരാൺകുട്ടി ഒരു പെൺകുട്ടിയോടൊപ്പം കളിക്കുന്നത് വലിയ കുറച്ചിലായിട്ടാണ് ആ ആൺകുട്ടികൾ കരുതിയത്.

അവർ കളിയാക്കുന്നതിൽ അച്ഛനും വലിയ വിഷമംതോന്നി. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു കരയുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മാഷ അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കുകയേയുള്ളൂ. അവർ പറയും:

“മതിയാവോളം കളിയാക്കട്ടെ?”

അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ അവളെ കളിയാക്കാൻ കുട്ടികൾക്കും രസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ അച്ഛനെ മാത്രം കളിയാക്കി. മാഷയെ അവർ ശ്രദ്ധിക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല.

ഒരു ദിവസം ഒരു വലിയ പട്ടി മുററത്തെത്തി. ആരോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“പേപ്പട്ടി!”

ധീരന്മാരായ ആൺകുട്ടികൾ എല്ലാവരും ഓടി മാറി. അച്ഛൻ പേടികൊണ്ടു് അനങ്ങാൻ വയ്യാതെ നിന്നിടത്തുതന്നെ നിന്നു. ആ സമയത്തു് കൊച്ചുമാഷ അച്ഛന്റെ അടുത്തു് ഓടിയെത്തി. അവൾ തന്റെ കളിത്തൂമ്പാ പട്ടിയുടെ നേരെ വീശിക്കൊണ്ടു് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“പൊക്കോ ഇവിടുന്ന്, പൊക്കോ!”

പേപ്പട്ടി വാലും താഴ്ന്നി ഓടിപ്പോയി. അതു പേപ്പട്ടിയായിരുന്നില്ല എന്ന് അപ്പോഴാണ് എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായത്. പരിചയമില്ലാത്ത ഒരിടത്തേക്കു് അതു കയറിവന്നെന്നേയുള്ളൂ. പരിചയമില്ലാത്ത വീടുമുറത്തു് അകപ്പെട്ടാൽ എത്ര ഭയങ്കരനായ പട്ടിയായാലും താൻ ഭയങ്കരനാണെന്നുള്ള വസ്തുത മറന്നുപോകും.

പേപ്പട്ടിയല്ലെന്ന് മനസ്സിലായ ഉടൻ ആൺകുട്ടികൾ കല്ലും വടിയുമായി അതിന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ വലിയ ധൈര്യമൊന്നും ആ

വശ്യമില്ലല്ലോ! പട്ടിക്കും അക്കാര്യം മനസ്സിലായെന്നു തോന്നുന്നു. റോഡിൽ എത്തിയ ഉടൻ പട്ടി തിരിഞ്ഞുനിന്ന് മുറുമുറുത്തു. ആൺകുട്ടികൾ തിരിച്ചു പോന്നു. അവർ അച്ഛനെ കളിയാക്കി:

“പേടിഞ്ഞാണ്ടൻ! പേടികൊണ്ടു നിനക്കു അനങ്ങാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ!”

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“പേടിച്ചതു ഞാൻ മാത്രമല്ല. നിങ്ങളും പേടിച്ചു. മാഷമാത്രമാണ് പേടിക്കാതിരുന്നത്.”

ആൺകുട്ടികൾ അതുകേട്ടു ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി. അവർക്കു ഒന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നു. അപ്പോൾ മാഷ മുമ്പോട്ടുവന്ന് പറഞ്ഞു:

“അതു ശരിയല്ല. ഞാനും പേടിച്ചുപോയി.”

അവർ എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അതിനുശേഷം അവർ അച്ഛനെ കളിയാക്കാറില്ല. അച്ഛനും മാഷയും വളരെക്കാലം ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു.

ശക്തിപരീക്ഷണം.

കുട്ടികൾക്കു് അച്ഛൻ്റെ ധാരാളം കൂട്ടുകാരണായിരുന്നു. അവർ എന്നും ഒരുമിച്ചു കളിക്കും. ചിലപ്പോൾ വഴക്കുണ്ടാക്കുകയും ഗുസ്തിപിടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും ഉടൻതന്നെ അവർ പിണക്കവും വഴക്കും മറന്നു് വീണ്ടും കളിക്കും. എന്നാൽ ഒരിക്കലും അടിപിടി ഉണ്ടാക്കാത്ത ഒരു കുട്ടി അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉറച്ച ശരീരമുള്ള പൊക്കംകുറഞ്ഞ ഒരു ബാലനായിരുന്നു അതു്. വോവനസാരാവ് എന്നായിരുന്നു അവൻ്റെ പേരു്. ഒരു കുതിരപ്പടയാളിയായിരുന്നു അവൻ്റെ അച്ഛൻ. സുപ്രസിദ്ധ സേനാധിപതിയായ ബുദ്ധോന്നിയെപ്പറ്റി സ.

സാരിക്കാൻ വോവയ്ക്ക് ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ബുദ്ധോന്നി എത്ര ധീരനായിരുന്നുവെന്നും എത്ര സമർത്ഥമായാണ് അദ്ദേഹം വൈറൻ ഗാർഡുകളോടു പൊരുതിയതെന്നും അവൻ കട്ടികളോടു പറയും. ജനറൽമാരെയോ കേണൽമാരെയോ വെടിയുണ്ടയോ വാളിനേയോ അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ബുദ്ധോന്നിയുടെ കതിരയേയും വാളിനേയും കുറിച്ചും വോവയ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

“ഞാൻ വലുതാകുമ്പോൾ ബുദ്ധോന്നിയെപ്പോലെ ആയിത്തീരും,” അവൻ എപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്.

വോവയുടെ വീട്ടിൽ പോകാൻ അച്ഛൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവന്റെ വീട്ടിൽ എപ്പോഴും നല്ല രസമായിരുന്നു. വോവ എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ജോലി ത്തിരക്കിലായിരിക്കും. റൊട്ടി വാങ്ങാൻ കടയിൽ പോവുക, വിറകു കീറുക, നിലം തുത്തുവാതുക, പിഞ്ഞാണങ്ങൾ കഴുകുക തുടങ്ങിയ എല്ലാ ജോലികളും ചെയ്യാൻ അവൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവർക്കും വോവയെ വലിയ കാര്യമായിരുന്നെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. സമന്തരോടു സംസാരിക്കുന്നതു പോലെയായിരുന്നു വോവയുടെ അച്ഛൻ അവനോടു സംസാരിച്ചിരുന്നത്. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവനോടു ചോദിക്കും:

“വോവെ, ഞായറാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്ക് നമുക്ക് ആരെയാണ് ക്ഷണിക്കേണ്ടത്?”

“വോവെ, അടുത്ത വസന്തം വരെ നമുക്ക് ഈ വിറകു മതിയാകുമോ? നിനക്ക് എന്തു തോന്നുന്നു?”

അതിനൊക്കെ ഉത്തരം പറയാൻ വോവയ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

കുട്ടികൾ ആരെങ്കിലും വോവയെ കാണാൻ ചെന്നാൽ അവരെ അകത്തു കയറ്റിയിരുത്തി സൽക്കരിക്കും. പിന്നീട് എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് എന്തെങ്കിലും കളിക്കും. തന്റെ വീട്ടിൽ ഇത്രയും രസമില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് അച്ഛൻ സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വോവയും അച്ഛനും ഉറ്റ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരിക്കലും വോവ മറ്റു കുട്ടികളോടു ഗുസ്തിക്കു പോകാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

“അടിപിടിക്കാൻ നിനക്കു പേടിയാണോ?”

“സ്വന്തം പക്ഷത്തുള്ളവരോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് എന്തിനാണ്?” എന്നായിരുന്നു വോവയുടെ മറുപടി.

ഒരു ദിവസം തങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശക്തൻ ആരെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി കുട്ടികൾ തമ്മിൽ തർക്കമായി. ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞു:

“എന്നെക്കാൾ വലിയവരെ പോലും എനിക്ക് പേടിയില്ല! നിങ്ങളെയൊ

ക്കെ തൂക്കിയെടുത്തു" ഭൂരെ എറിയാൻ കഴിയും! എന്റെ മസിലു കണ്ടോ!"

വേറൊരുത്തൻ വീമ്പടിച്ചു:

"എനിക്കു" ഇത്ര ശക്തി എങ്ങിനെ ഉണ്ടായെന്നു" എനിക്കുതന്നെ അറിയാൻ പാടില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും എന്റെ ഇടുത്തു കൈക്കു" എന്തൊരു ശക്തിയാണെന്നോ! ഉരക്കുകൊണ്ടാണു" അതുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു"!"

മൂന്നാമതൊരുവൻ പറഞ്ഞു:

"എന്റെ ശക്തി കാണണമെങ്കിൽ എനിക്കു ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ നോക്കണം! എനിക്കു ദേഷ്യം വന്നാൽപ്പിന്നെ ആരും അടുത്തെങ്ങും നില്ക്കാത്തതാണു നല്ലതു". കാരണം പിന്നെ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിനൊന്നും ഞാൻ ഉത്തരവാദിയാ യിരിക്കയില്ല!"

ഒടുവിൽ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങളോടു തർക്കിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു" എനിക്കറിയാം. നിങ്ങളെ എല്ലാവരേയുംകാൾ ശക്തി എനിക്കാണു".

എല്ലാവരും വീമ്പടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വോവ മാത്രം ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞു:

"നമുക്കു" ഗുസ്തിപിടിച്ച് നോക്കാം. ആരാണു ജയിക്കുന്നതെന്നുവെച്ചാൽ അവനായിരിക്കും ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ളവൻ."

എല്ലാവരും അതു സമ്മതിച്ചു. അവർ ഗുസ്തി തുടങ്ങി. വോവയോടു" ഗുസ്തി പിടിക്കണമെന്നായിരുന്നു എല്ലാവരുടേയും ആഗ്രഹം. അവൻ ഒരിക്കലും ഗുസ്തി പിടിക്കുന്നതു" അവർ കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു" അവൻ തീരെ ദുർബ്ബലനാണെന്നാണു" അവർ കരുതിയതു".

ഗുസ്തിപിടിക്കാൻ വോവ കൂട്ടാക്കിയില്ല. എന്നാൽ ഉരക്കുകയുള്ള പയ്യൻ തന്നെ കടന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ വോവയ്ക്കും ദേഷ്യം വന്നു. ഞൊടിയിടകൊണ്ടു" വോവ അവനെ താഴെയിട്ടു. എല്ലാവരേയും തൂക്കിയെടുത്തു വലിച്ചെറിയുമെന്നു പറഞ്ഞ കുട്ടിയും നിമിഷങ്ങൾക്കകം താഴെ വീണു. ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ ശക്തി കാട്ടിത്തരാം എന്നു പറഞ്ഞ കുട്ടിയായിരുന്നു അടുത്തതു". തനിക്ക് ഇനിയും വേണ്ടത്ര ദേഷ്യം വന്നുകഴിഞ്ഞില്ല എന്നു" അവൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും വോവ അവനെ നിലംപതിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ വോവ അച്ഛനെയും തറവറിച്ചു. വോവ അച്ഛന്റെ ആത്മസ്നേഹിതനായിരുന്നതുകൊണ്ടു" കൂട്ടത്തിൽ പ്രയാസം അച്ഛനെ മറിച്ചിടാനായിരുന്നുവെന്നു" വോവ ഭാവിച്ചു.

“വോവെ, നീയാണ് ഏറ്റവും കരുത്തൻ. നീ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതിരുന്നത് എന്താണ്?” കട്ടികൾ ചോദിച്ചു.

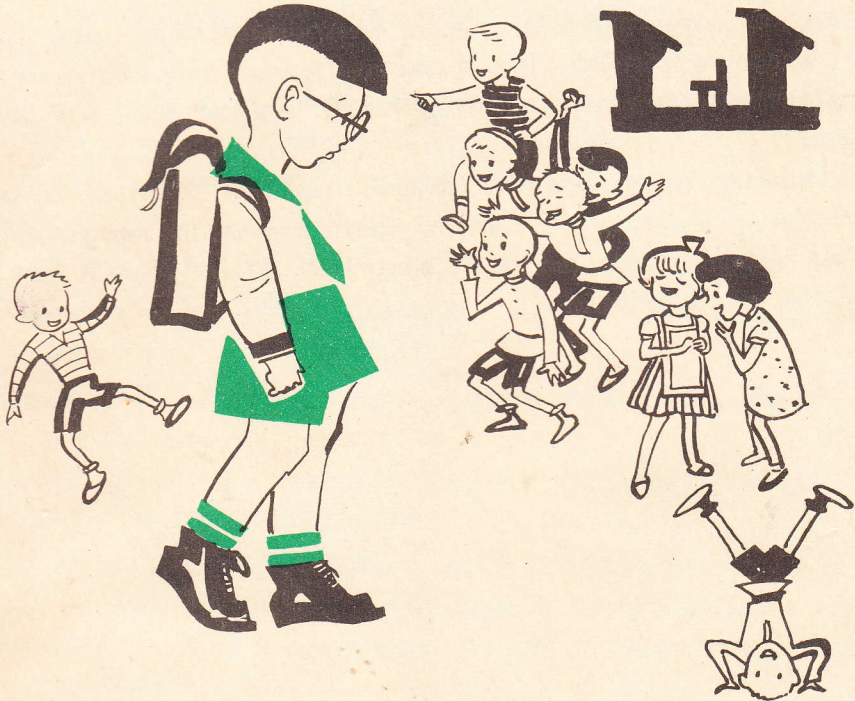
വോവ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“പൊങ്ങച്ചം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഫലമെന്താണ്?”

കട്ടികൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ പിന്നീട് അവർ തങ്ങളുടെ ശക്തിയെ പറ്റി വീരവാദം മുഴക്കിയിട്ടില്ല. പൊങ്ങച്ചം പറഞ്ഞു നടക്കുന്നവർക്കല്ല യഥാർത്ഥത്തിൽ ശക്തിയെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. അച്ഛൻ വോവയെ കരകൂട്ടി ഇഷ്ടമായി.

വർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. അച്ഛൻ വലുതായി. അദ്ദേഹം മറ്റൊരു പട്ടണത്തിലേക്കു താമസം മാറ്റി. വോവ എവിടെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയില്ല. എങ്കിലും വോവ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സംശയമില്ല.

അച്ഛൻ സ്കൂളിൽ പോകുന്നു

കുട്ടികൾക്കു് അച്ഛൻ ഒരു സുഖക്കേടുകാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് വന്നിട്ടില്ലാത്ത സുഖക്കേടുകളില്ല. അഞ്ചാംപനിയും മുണ്ടിനീരും വില്ലൻചുമയും ഒക്കെ വന്നു. ഒരു സുഖക്കേട് പൊറുത്തു് എണ്ണീററാലുടൻ മരൊന്നു് അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടും.

സ്കൂളിൽ ചേരേണ്ട സമയത്തും അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തോ സുഖക്കേടായിരുന്നു. അതു മുഴുവൻ മാറിയതു് സ്കൂൾ തുറന്നു് കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞാണു്. അച്ഛൻ ആദ്യമായി സ്കൂളിലെത്തിയപ്പോൾ മറ്റു കുട്ടികൾ അച്ഛനേക്കാൾ വളരെ മുമ്പിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർക്കെല്ലാം പരസ്പരം അറിയാം. ടീച്ചറിനു് അവരെ ഓ

രോരുത്തരേയും അറിയാം. എന്നാൽ അച്ഛനെ ആർക്കും പരിചയമില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ തുറിച്ചു നോക്കി. അച്ഛൻ വല്ലാത്ത പരിഭ്രമം തോന്നി ചില കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തെ നാക്കു നീട്ടി കാണിച്ചപ്പോൾ അച്ഛൻ കൂടുതൽ വിഷമമായി.

ഒരു കുട്ടി മനപ്പൂർവ്വം അച്ഛന്റെ കാലിൽ തട്ടി. അച്ഛൻ വീണു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം കരഞ്ഞില്ല. ചാടിയെണീറ്റു അദ്ദേഹം മറെറ കുട്ടിയെ തള്ളി. അവൻ വീണു. അവൻ എന്നീറ്റു അച്ഛനെ തള്ളി. അച്ഛൻ പിന്നേയും വീണു. അപ്പോഴും അച്ഛൻ കരഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം ആ കുട്ടിയെ വീണ്ടും തള്ളിയിട്ടു. അവർ ആ ദിവസം മുഴുവൻ അങ്ങിനെ പരസ്പരം തള്ളിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു തോന്നി. പക്ഷെ അപ്പോൾ മണിയടിച്ചു. കുട്ടികൾ എല്ലാവരും ക്ലാസിൽ കയറി അവരവരുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ ഇരുന്നു. താൻ ഇരിക്കേണ്ടതു് എവിടെയാണെന്നു് അച്ഛനു് നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തു് അദ്ധ്യാപിക അച്ഛനെ ഇരുത്തി. എല്ലാവരും ഉറക്കെ ചിരിച്ചു—അച്ഛന്റെ അടുത്തിരുന്ന പെൺകുട്ടിപോലും.

അച്ഛനു് കരച്ചിൽ വന്നു. പെട്ടെന്നു് അതെല്ലാം നല്ല തമാശയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് തോന്നി. അദ്ദേഹവും ചിരിച്ചു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ അദ്ധ്യാപികയ്ക്കും പൊട്ടിച്ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ പറഞ്ഞു:

“മിടുക്കൻ. നീ കരയുമോ എന്നായിരുന്നു എന്റെ പേടി.”

“എനിക്കും അതുതന്നെയായിരുന്നു പേടി,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

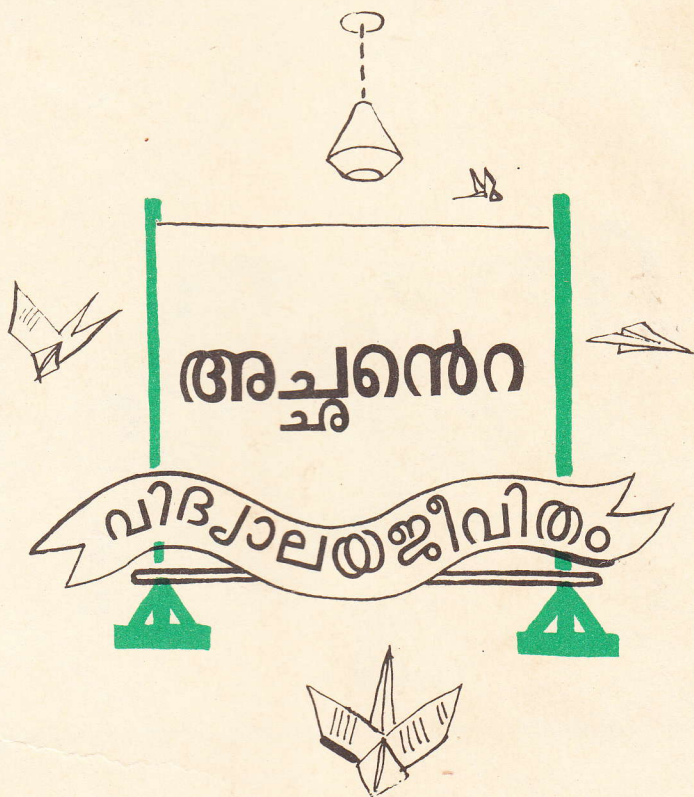
വീണ്ടും എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“കുട്ടികളെ, ഒരു കാര്യം ഓർത്തോളൂ,” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു. “കരയാൻ തോന്നുമ്പോൾ ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഈ ഉപദേശം നിങ്ങൾക്കു് പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും. ഇനി നമുക്കു് പാഠം തുടങ്ങാം.”

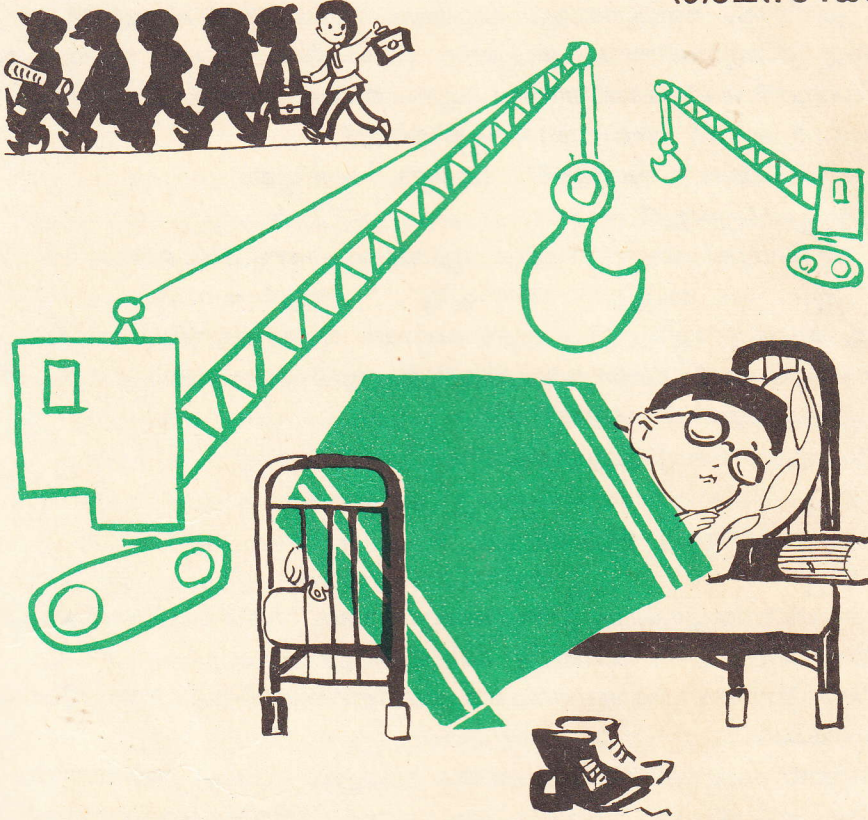
ക്ലാസിലുള്ള മറെറല്ലാവരേക്കാളും നന്നായി വായിക്കാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്നു് ആദ്യദിവസംതന്നെ അച്ഛനു മനസ്സിലായി. ക്ലാസിലെ ഏറ്റവും മോശപ്പെട്ട കയ്യെഴുത്തും തന്റേതാണെന്നും അച്ഛനു് അന്നു മനസ്സിലായി. ക്ലാസു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സംസാരിക്കുന്നതും അച്ഛനാണെന്നു് ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ അദ്ധ്യാപിക അച്ഛന്റെ നേരെ വിരൽ കുലുക്കി.

അവർ നല്ലൊരു അദ്ധ്യാപികയായിരുന്നു. കണിശക്കാരിയെങ്കിലും കരുണയുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. അവരുടെ ക്ലാസുകൾ കുട്ടികൾക്കു് രസകരമായിരുന്നു. അവരുടെ അന്നത്തെ ഉപദേശം അച്ഛൻ ഇപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കുന്നു. അതു് അ

കുഞ്ഞിന്റെ വിദ്യാലയജീവിതത്തിലെ ആദ്യദിവസമായിരുന്നല്ലോ. അതിനുശേഷം
എത്രയോ കാലം അദ്ദേഹം സ്കൂളിൽ പോയിരിക്കുന്നു. സന്തോഷപ്രഭവും സങ്കടക
രവും നല്ലതും ചീത്തയുമായ അനവധി സംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയ
ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത് മറ്റൊരു കഥയാണ്.

അച്ഛൻ എന്നും ക്ലാസിലെത്താൻ താമസിക്കുന്നു

കൊ ചുകട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ അച്ഛനും മറ്റു കുട്ടികളേപ്പോലെ സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നു.

എല്ലാ കുട്ടികളും മണിയടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് സ്കൂളിൽ എത്തും. എന്നാൽ അച്ഛൻ എന്നും താമസിച്ചേ സ്കൂളിൽ എത്തുകയുള്ളൂ. രണ്ടാമത്തെ പീരിയഡിൽപ്പോലും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം താമസിച്ചെത്തിയിരുന്നു. അദ്ധ്യാപികയ്ക്ക് അതുകാര്യം അറിയാറില്ല. ഇത്തരം ഒരു കുട്ടി ആ സ്കൂളിൽ അതിനു മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ലെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ഒരു സ്കൂളിലും അച്ഛനെപ്പോലുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ കാണാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ അഭിപ്രായം.

“അവൻ എന്നുംതാമസിച്ചെത്തുന്നു,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “തങ്ങൾ ഇക്കാ
ര്യത്തിൽ നിസ്സഹായരാണെന്നാണ് അവന്റെ രക്ഷകർത്താക്കൾ പറയുന്നത്.
ഞാൻ ഇതിനകം രണ്ടുപ്രാവശ്യം അവരോടു സംസാരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

അതു സത്യമായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അക്കാര്യത്തിൽ
ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എന്നും വൈകിട്ട് അവരുടെ വീട്ടിൽ ഒരേ
നാടകംതന്നെയാണ് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.

“നീ ഗൃഹപാഠം ചെയ്തോ?” മുത്തശ്ശി ചോദിക്കും.

“ഇപ്പം,” അച്ഛൻ പറയും.

“ആ പുസ്തകം മാറി വെച്ചിട്ട് ഗൃഹപാഠം ചെയ്യൂ!” മുത്തച്ഛൻ പറയും.

“ഇപ്പം, ഈ പേജുകൂടി വായിച്ചിട്ട്,” അച്ഛൻ പറയും.

ആ പേജു വായിച്ചിട്ട് അച്ഛൻ മറ്റൊരു പേജ് വായിച്ചു തുടങ്ങും. ഗൃഹ
പാഠംപോലെ മുഷിപ്പനായ ഒരു ജോലി ചെയ്യാൻവേണ്ടി രസകരമായ ഒരു പു
സ്തകം അടച്ചുവെക്കുന്നത് എങ്ങിനെ?

“പുസ്തകം അടച്ചു വെക്കാ!”

“ഇപ്പം.”

“പുസ്തകം അടച്ചു വെക്കാ!”

“ഇപ്പം.”

ഒടുവിൽ മുത്തച്ഛന്റെയും മുത്തശ്ശിയുടേയും ക്ഷമ നശിക്കും. അവർ അച്ഛന്റെ
കയ്യിൽനിന്ന് പുസ്തകം ബലമായി പിടിച്ചുമാറ്റും.

“നീ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു മടിയനായിത്തീരും, നോക്കിക്കോ!”
അവർ ശകാരിക്കും.

അച്ഛന് ദേഷ്യവും സങ്കടവും വരും. പുസ്തകം തിരിച്ചു തരണമെന്നും പറ
ഞ്ഞു അദ്ദേഹം കിടന്ന് നിലവിളിക്കും. പുസ്തകം തിരിച്ചു തരാതെ താൻ ഗൃഹ
പാഠം ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് ശഠ്യാം പിടിക്കും.

വൈകുന്നേരം മുഴുവൻ അങ്ങിനെ കഴിയും. ഒടുവിൽ ഗൃഹപാഠം ചെയ്യാൻ ഇ
രിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ ഉറങ്ങിപ്പോകും. മുത്തശ്ശി വിളിച്ചുണർത്തുമെങ്കിലും ഏതാ
നും നിമിഷം കഴിയുമ്പോൾ അച്ഛൻ വീണ്ടും ഉറങ്ങിപ്പോകും. അവർ വീണ്ടും അ
ദ്ദേഹത്തെ ഉണർത്തും. അങ്ങിനെ പകുതി ഉറക്കത്തിലായിരിക്കും അച്ഛൻ ഗൃഹ
പാഠം ചെയ്യുന്നത്. അതു ചെയ്തു കഴിയുമ്പോഴേക്ക് നേരം വളരെ വൈകുകയും
ചെയ്യും. മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും ക്ഷീണിച്ച് വശം കെട്ടിരിക്കും.

രാവിലെ മറ്റൊരു നാടകം തുടങ്ങുകയായി.

“എണീക്ക!” മുത്തശ്ശി വിളിക്കും.

“ഇപ്പം,” അച്ഛൻ ഉറക്കത്തിൽ പറയും.

“എണീക്കടൊ!” മുത്തച്ഛൻ ആക്രോശിക്കും.

“ഇപ്പം.”

“താമസിക്കും...”

“ഇപ്പം.”

രാത്രിയിൽ താമസിച്ച് ഉറങ്ങുന്നവർക്ക് രാവിലെ എണീക്കാൻ എത്ര പ്രയാസമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. രാവിലെയാണ് ഏറ്റവും നല്ല സ്വപ്നം കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സ്തൂളിൽ പോകേണ്ട ദിവസങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങിനെയാണ്.

അച്ഛൻ മുരിനിവർത്തുകയും കോട്ടുവായിടുകയും ഉറക്കച്ചവോടെ ചെന്ന് മുഖം കഴുകി വസ്ത്രം മാറുകയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോഴേക്ക് നേരം കറെ ആകും. ഉറക്കം തുടങ്ങിക്കൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിക്കും. പിന്നീട് പുസ്തകങ്ങൾ തപ്പിയെടുക്കുന്ന ബഹളമാണ്. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സ്തൂളിലേക്ക് ഓടും. വഴിക്കുള്ള ഓരോ ക്ലോക്കിലും ഭയത്തോടെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടായിരിക്കും ആ ഓട്ടം.

അച്ഛൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് ക്ലാസിൽ എത്തുമ്പോൾ കുട്ടികളെല്ലാവരും ആർത്തു ചിരിക്കും. അദ്ധ്യാപികപോലും ചിരിക്കും.

“ഇതാ കംഭകർണ്ണൻ എത്തിയിരിക്കുന്നു!” അവർ പറയും.

അച്ഛന്റെ ഒരു പടം വരച്ച് കുട്ടികൾ സ്തൂളിന്റെ ഭിത്തിയിൽ തൂക്കി. അച്ഛൻ ഒരു കുട്ടിലിൽ ഗാഢനിദ്രയിലാണ് കിടക്കുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഓരോ തൊട്ടി വെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിലേക്ക് ഒഴിക്കുന്നു, ഒരു അലാറം ടൈംപീസ് അച്ഛന്റെ ഒരു ചെവി പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു, മറെറ ചെവിയിലേക്ക് ഒരു ബാലൻ കഴലുതുന്നു. ചിത്രത്തിന്റെ അടിയിൽ “താരാട്ട്,” എന്ന് എഴുതി വച്ചിരുന്നു. അച്ഛൻ അതു കണ്ടപ്പോൾ വല്ലാതെ ദേഷ്യം വന്നു. എങ്കിലും താമസിച്ച് വരുന്നതിന് അതൊരു പ്രതിബന്ധമായില്ല.

അച്ഛൻ ധൃതിവെച്ച് ഗൃഹപാഠം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അത് ഒരിക്കലും ശരിക്കു ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ക്ലാസിൽ താമസിച്ച്ചെല്ലുന്നതുകൊണ്ട് പുതിയ പാഠങ്ങൾ അദ്ധ്യാപിക വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് കേൾക്കാൻ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കാതെപോയി. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ പഠിത്തത്തിൽ മറുകുട്ടികളോടൊപ്പം എത്താൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, അച്ഛൻ എപ്പോഴും ധൃതിപിടിച്ചു ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും താമസിച്ച് എത്തുകയും

അതേപ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ഠപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ക്ലാസിൽ താമസിച്ചുതന്നെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അദ്ധ്യാപകരുടേയും സഹപാഠികളുടേയും പരിഹാസം സഹിക്കവയ്ക്കാതെ ഒരു ദിവസം അച്ഛൻ മറ്റൊരാൾക്കൊക്കെയും മുമ്പ് ക്ലാസിൽ എത്തിയെന്നും അതിൽ പിന്നീട് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം താമസിച്ചു ക്ലാസിൽ പോയിട്ടില്ലെന്നും പറയാൻ എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എന്നാൽ എനിക്ക് നല്ല പറയാൻ ഇഷ്ടമില്ല.

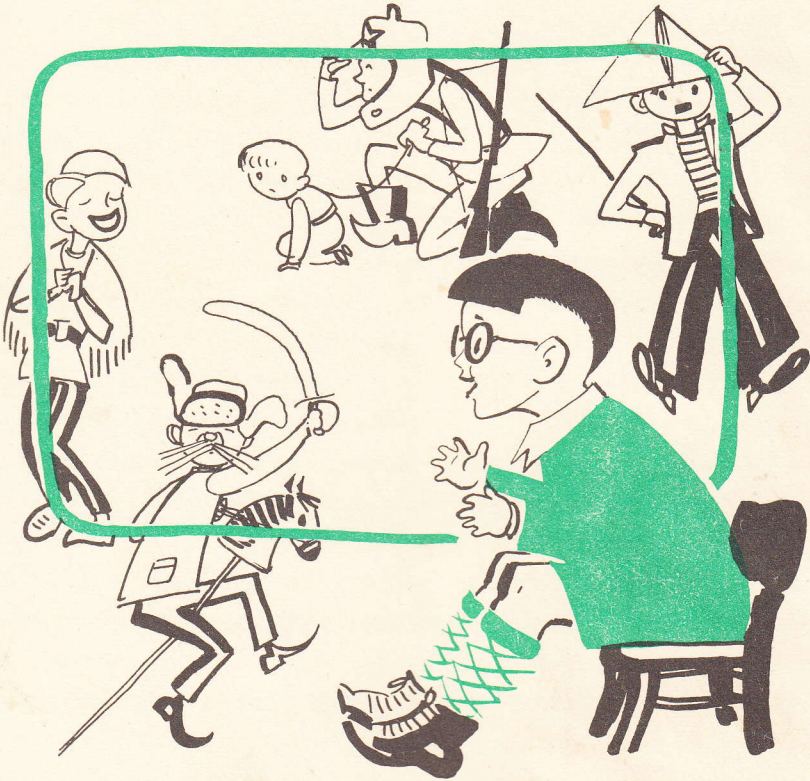
താമസിച്ചെത്തുക ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അച്ഛന്റെ സ്വഭാവമായിത്തീർന്നു എന്നതാണ് സത്യം. സ്കൂളിൽ താമസിച്ചു, കോളേജിൽ താമസിച്ചു, ജോലിക്ക് താമസിച്ചു. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്തു് അതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ശകാരം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്, നാണംകെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ ദുഷ്ശീലം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു് ജീവിതത്തിൽ പല നഷ്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. വിരുന്നസൽക്കാരങ്ങളിൽ വളരെ താമസിച്ചെത്തിയതുകൊണ്ടു് പിന്നീടൊരിക്കലും അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെടാതിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. ബിസിനസ് കാര്യങ്ങൾക്കു നിർദ്ദിഷ്ടസമയത്തു് എത്താതിരിക്കുക മൂലം എല്ലാം അവതാളത്തിലായിട്ടുണ്ടു്.

നവവത്സര പാർട്ടിയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു് ഓടുന്നതിനിടയിൽ വിജനമായ തെരുവിൽ വെച്ചു് നവവത്സരപ്പിറവി കണ്ടിട്ടുള്ള അനേകം സന്ദർഭങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അനേകം പേർ അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നു് നിരാശരായിട്ടുണ്ടു്.

അച്ഛൻ താമസിച്ചെത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ അനേകം രസകരങ്ങളായ കഥകൾ പറയാറുണ്ടു്. എപ്പോഴും താമസിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി ധൂതിയിൽ നടക്കുന്നത് അച്ഛന്റെ ശീലമായിത്തീർന്നു. അച്ഛനു് ഇപ്പോഴും പതുക്കെ നടക്കാൻ അറിയില്ല. താൻ വീണ്ടും താമസിച്ചെന്നു് സ്വപ്നം കണ്ടു് അച്ഛൻ ഉറക്കത്തിൽ ഞെട്ടുകയും നെടുവീർപ്പിടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്.

ബാല്യം വീണ്ടുകിട്ടുകയാണെങ്കിൽ താൻ ഒരിക്കൽപ്പോലും സ്കൂളിൽ താമസിച്ചു് ചെല്ലുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വയം പറയുന്നു.

അച്ഛൻ സിനിമയ്ക്കു പോകുന്നു

അച്ഛൻ ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ സിനിമ കാണാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. “നീ തീരെ ചെറുതാണ്”. സിനിമ കാണാൻ ഇനി എത്രയോ സമയം കിടക്കണം. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൽ കാണാൻ യാതൊന്നും ഇല്ലതാനും..”

മുത്തശ്ശിയും മുത്തച്ഛനും പറയുന്നത് അതായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ അമ്മായി പറയും: “സിനിമയ്ക്കു പോയാൽ പകർച്ചവ്യാധികൾ പിടിപെടുമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു മെച്ചവുമില്ല. അഞ്ചാംപനിയും, മുണ്ടിനീരും, വില്ലൻചുമയും എല്ലാം അവിടെ നിന്ന് കിട്ടും..”

പിന്നീട് അമ്മായി വില്ലൻചുമയെപ്പറ്റി ഒരു നീണ്ട വിശദീകരണം നൽകും. അച്ഛൻ എത്ര ക്ഷേമിയാലും അവർ വഴങ്ങുകയില്ല. വളരെക്കാലമായി തന്റെ കൂട്ടുകാർ സിനിമയ്ക്കു പോകാറുണ്ടെന്നും അവർക്കാർക്കും അഞ്ചാംപനിയും മുണ്ടിനീരും വില്ലൻചുമയും പിടിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അച്ഛൻ പറഞ്ഞാൽ അവർ അതു കേട്ട ഭാവം വയ്ക്കുകയില്ല. എപ്പോഴും ഒന്നുമാത്രമേ അവർക്കു പറയാനുള്ളൂ:

“നീ സ്കൂളിൽ പോയിത്തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ സാരമില്ല. അപ്പോൾ പകരുന്ന സുഖക്കേടുകളിൽനിന്ന് നിന്നെ ഒഴിച്ചു നിർത്താൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. അന്ന് എത്ര വേണമെങ്കിലും സിനിമയ്ക്കു പോയ്ക്കാം.”

കൂട്ടുകാരുടെ വിവരണത്തിലൂടെ അച്ഛൻ എല്ലാ പുതിയ സിനിമകളും കണ്ടു. “പൂജ്യത്തിന്റെ അടയാളം” എന്ന സിനിമയിൽ ഡഗ്ലസ് ഫെയർബാക്ക്സ് കതിരയോടിച്ചു പോകുന്നതും വാൾപ്പയറു നടത്തുന്നതും ഒരു കറുത്ത മുഖമുട്ടി ധരിച്ചുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളെ എല്ലാവരെയും കൊന്നൊടുക്കുന്നതും അവർ അഭിനയിച്ചു കാണിക്കും. ചാർളി ചാപ്ലിനേയും ഈഗർ ഇലീൻസ്കിയെന്ന ഹാസ്യനടനേയും നീണ്ടുമെല്ലിച്ചു പാറിനേയും കള്ളനും തടിയന്മയായ പററഷോണിനേയും അവർ അനുകരിക്കും. അവരിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുടെ പുറത്തു കയറി വിലും ഹാർട്ട് എന്ന സുപ്രസിദ്ധ കൗബോയിയെപ്പോലെ കതിരയോടിച്ചു കാണിക്കും. മേരി പീക്ഫോർഡിന്റെ പുഞ്ചിരിക്കു വശ്യതയുണ്ടെന്ന് മുതിർന്നവരുടെ സംസാരത്തിൽനിന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലാക്കി.

“മേരി പീക്ഫോർഡ് പുഞ്ചിരിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണ്?” അച്ഛൻ കൂട്ടുകാരോട് ചോദിക്കും. ആ സ്ത്രീ ചിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് ഒരിക്കൽ ഒരു കുട്ടി അച്ഛനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അവരെപ്പോലെതന്നെ പുഞ്ചിരിക്കാൻ ആ കുട്ടി വളരെ പാടുപെട്ടു. മേരി പീക്ഫോർഡിനേക്കാൾ ഭംഗിയായിട്ട് അവൻ ചിരിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്ന് കുട്ടികൾ എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. “മേരി പീക്ഫോർഡ് എത്രയോ വർഷങ്ങളായി അങ്ങിനെ ചിരിക്കുന്നു, അവർക്ക് അതിന് പണവും ലഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ നീ ഇത് ഇന്നലെ മുതലാണ് പരിശീലിച്ചത്. നിനക്ക് ആരും പണം തരുന്നുമില്ല. നീ നിന്റെ കൂട്ടുകാരനുവേണ്ടിയാണ് ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തീർച്ചയായും നിന്റെ ചിരി അവരുടേതിലും മെച്ചമാണ്,” കുട്ടികൾ പറഞ്ഞു. കുട്ടികൾ തന്നെ സഹായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന് അച്ഛൻ അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ഫലമായി സിനിമ കാണാനുള്ള അച്ഛന്റെ ആഗ്രഹം വർദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ഒടുവിൽ ആ സുദിനം വന്നുചേർന്നു. അച്ഛൻ ഒരു സ്ത്രീവിദ്യാർത്ഥിയായി. ആദ്യത്തെ ഞായറാഴ്ചതന്നെ അധ്യാപിക കട്ടികളെ ഒരു മാറിനിക്കു കൊണ്ടുപോയി. “ചുവന്ന കട്ടിച്ചെകത്താൻ”, എന്നായിരുന്നു ആ സിനിമയുടെ പേര്. അച്ഛൻ ആ പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കട്ടികളായ സ്ത്രീകളും ഭയങ്കരമായ മാഹ്നോവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും സംഭ്രമവും അതിശയവും ഉളവാക്കുന്ന സാഹസകൃത്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതും വെള്ളിത്തിരിയിൽ നേരിട്ട കാണവാൻ അച്ഛൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു.

സിനിമാ കൊട്ടക അച്ഛന്റെ വീടിനടുത്തായിരുന്നു. വീത്യ അമ്മാവനുപോലും അതെവിടെയെന്ന് അറിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് വീത്യ അമ്മാവൻ അച്ഛനെക്കാൾ മുമ്പ് അവിടെ എത്തിയത്. അച്ഛൻ പതിവുപോലെ അവിടേയും എത്തിയത് താമസിപ്പാൻ. വീത്യ അമ്മാവൻ അതിനിടെ അച്ഛന്റെ ക്ലാസിലെ മറ്റു കട്ടികളുമായി പരിചയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. അധ്യാപികയ്ക്കും വീത്യ അമ്മാവനെ ഇഷ്ടമായി. അച്ഛൻ വന്നപ്പോൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തന്റെ അനുജന്റെ ചെവിയിൽ പിടിച്ച് അവിടെനിന്ന് കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിച്ചു. വീത്യ അമ്മാവൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചതിന്റെ ഫലമായി വായിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു മിഠായികൾ ഒരുമിച്ച് താഴെ വീണു. അച്ഛന്റെ ക്ലാസിലെ പെൺകുട്ടികൾ സമ്മതിച്ചു മിഠായികളായിരുന്നു അവ. വീത്യ അമ്മാവൻ നല്ല വിനയമുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. ആരെങ്കിലും തനിക്കു മിഠായി നീട്ടിയാൽ അത് ഒരിക്കലും നിരസിക്കുകയില്ല.

വീത്യ അമ്മാവന്റെ കരച്ചിൽ കൂടുതൽ ഉറക്കെയായി. അതു കണ്ട കുട്ടികൾ വീത്യ അമ്മാവന്റെ പക്ഷം പിടിച്ചു. അധ്യാപികപോലും അമ്മാവന്റെ ഭാഗത്തായിരുന്നു. അവർ പറഞ്ഞു:

“അവൻ കൂടി വന്നോട്ടെ. അവന്റെ ചുമതല ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കും.”

അതു കേട്ടപ്പോൾ അച്ഛൻ അനുജന്റെ ചെവിയിൽനിന്നു പിടിവിട്ടു. എല്ലാവരും സിനിമാശാലയുടെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു. കുട്ടികൾ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും അകത്തേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റുകയായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും മുമ്പിൽ സത്തുഷനായ വീത്യ അമ്മാവൻ ഒരു മുയലിനെപ്പോലെ ചാടിപ്പാടി നടന്നു. കാൽ തട്ടി അമ്മാവൻ വീണു. അച്ഛൻ തൊട്ടു പിന്നിലായിരുന്നു. വീണു കിടക്കുന്ന അമ്മാവനെ തട്ടി അച്ഛനും വീണു—അമ്മാവന്റെ പുറത്തേക്ക്. പിന്നിൽനിന്നു തള്ളിക്കയറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുട്ടികൾ എല്ലാവരും ഒന്നിനു മേൽ ഒന്നായി വീണു. വീത്യ അമ്മാവനായിരുന്നു ഏറ്റവും അടിയിൽ. ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ അമ്മാവൻ കര

ഞ്ഞു. അച്ഛനും നിലവിളിച്ചു. അച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാപികയും മറ്റുരണ്ടു അദ്ധ്യാപികമാരും ഓടിയെത്തി. അവർ കുട്ടികളെ നിയന്ത്രിച്ചു. അച്ഛനേയും വീര്യ അമ്മാവനേയും പൊക്കിയെടുത്തു. രണ്ടു പേർക്കും ചതവും മുറിവും പറ്റിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചയച്ചു. അവരെ കണ്ടയുടൻ അമ്മായി സന്തോഷത്തോടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞതല്ലേ? ഇപ്പോൾ കണ്ടോ?”

അതിനുശേഷം വളരെ നാളത്തേക്കു് അച്ഛനെ സിനിമയ്ക്കു പോകാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒടുവിൽ അവർ നിരോധനം പിൻവലിച്ചു. അച്ഛൻ “ചുവന്ന കുട്ടിച്ചെങ്കുത്താൻമാരെ” കണ്ടു. തുടർന്നു് അനേകം സിനിമകൾ കണ്ടു. ഇപ്പോഴും അച്ഛനും വീര്യ അമ്മാവനും സിനിമകാണാൻ വളരെ ഇഷ്ടമാണു്.

പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു

അച്ഛൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ആദ്യം സ്കൂളിൽ ചേർന്നയിടത്ത് പലപ്പോഴും ആ വർത്തിക്കപ്പെട്ട ഒരു രംഗം ഇതാണ്: ഇടവേള കഴിഞ്ഞ് മണിയടിക്കുമ്പോൾ കുട്ടികൾ എല്ലാവരും ക്ലാസിൽ കയറി സ്വന്തമാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കും. അവർ ചിരിക്കുകയും ബഹളംകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടാവും. അച്ഛൻ മാത്രം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വാതിലിൽ നില്ക്കും. അധ്യാപികയ്ക്ക് വരുമ്പോൾത്തന്നെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കും.

“എന്തു പറ്റി? പെൺകുട്ടികൾ നിന്നെ ആക്ഷേപിച്ചുവോ?” ഒരു ചെറു ചിരിയോടെ അവർ ചോദിക്കും. ഉപ്പ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അച്ഛൻ തലയാട്ടും.

പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛനെ ആക്ഷേപിച്ചത് എന്തിനായിരുന്നു? അവർ എന്താണ് ചെയ്തത്?

സംഗതി വളരെ ലളിതമായിരുന്നു. ഇടവേള കഴിഞ്ഞു മണിയടിച്ചാലുടൻ മൂന്നാലും പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛൻ ഇരിക്കുന്ന ബെഞ്ചിൽ വന്നിരുന്നു അച്ഛനെ നോക്കി ഉറക്കെ ചിരിക്കും. അച്ഛൻ ഒരു നാണംകുഞ്ഞായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പ് അച്ഛൻ പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു പെൺകുട്ടി മാഷായിരുന്നു. പൊതുവെ അദ്ദേഹം പെൺകുട്ടികളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി നടക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. പെൺകുട്ടികൾക്ക് അക്കാര്യം മനസ്സിലായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കാനും തുടങ്ങി. അങ്ങിനെയാണിരുന്ന അതിന്റെ ആരംഭം.

ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തു് ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു സഹിക്കാം. പക്ഷെ നിങ്ങളെ കണ്ടാലുടൻ ആർത്തു ചിരിക്കുന്ന നാലു പെൺകുട്ടികളുടെ ഇടയ്ക്കു് എങ്ങിനെ ചെന്നിരിക്കും? ക്ലാസുമുഴുവൻ അവരോടൊപ്പം ചിരിച്ചുതുടങ്ങിയാലത്തെ കഥയോ? പാവം അച്ഛൻ ക്ലാസിൽനിന്നും ഓടിപ്പോയി വാതിലിനു പിന്നിൽ നിന്നും കരഞ്ഞുതുടങ്ങും. കുട്ടികൾക്ക് അതു് വലിയ തമാശയായിരുന്നു. മറു് ആൺകുട്ടികൾ അച്ഛനെ ഉപദേശിച്ചു:

“നീ എന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ കരയുന്നതു്? അവരെ നിന്റെ ബെഞ്ചിൽ നിന്നും ഓടിച്ചാൽ മതി. എല്ലാവറ്റിനേയും താളളി താഴെയിടണം. പിന്നെ അവർ കളിക്കാൻ വരില്ല.” ഏറ്റവും ഉറക്കെ ചിരിക്കുകയും ഏറ്റവും കൂടുതൽ കളിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പെൺകുട്ടിയെ അവർ തളളിമാറ്റി. നല്ല പ്രസരിപ്പും ഭംഗിയും ഉള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു അവൾ. തമാശ എന്നായിരുന്നില്ല അവളുടെ പേർ? അതോ ഗാലിയോ? വേരയെന്നോ ലൂസിയെന്നോ ആയിരുന്നോ? അല്ല, ഇപ്പോഴാണ് ഓർമ്മവന്നതു്. അവളുടെ പേർ വാല്യ എന്നായിരുന്നു. അച്ഛൻ ആ ക്ലാസിലെ പെൺകുട്ടികളിൽ ഏറ്റവും ഇഷ്ടം അവളെയാണിരുന്നത്. അക്കാര്യം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. പെൺകുട്ടികൾക്ക് അത്തരം കാര്യങ്ങൾ വളരെ വേഗം മനസ്സിലാകും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവൾ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ ഉറക്കെ ചിരിച്ചതു്. പക്ഷെ അച്ഛനെ അതു കരയിക്കുയാണു ചെയ്തതു്.

ഒടുവിൽ അദ്ധ്യാപികയ്ക്കു് ഈ രംഗം കണ്ടു മടുത്തു. ഒരു ദിവസം കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അച്ഛനേയും കൊണ്ടു് ക്ലാസിൽ കയറിവന്നു് അവർ പറഞ്ഞു:

“ഈ ക്ലാസിൽ പതിനാറു പെൺകുട്ടികളും പതിനെട്ട് ആൺകുട്ടികളും ഉണ്ട്. പതിനാറു പെൺകുട്ടികളും കളിയാക്കുന്നത് ഒരേ ആൺകുട്ടിയെ തന്നെയാണ്. മറ്റു പതിനേഴ് ആൺകുട്ടികളെ അവർ കളിയാക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ആരെങ്കിലും ഉത്തരം പറയാമോ?”

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അദ്ധ്യാപിക തുടർന്നു:

“എന്തുകൊണ്ടാണ് പെൺകുട്ടികൾ ഈ കുട്ടിയെ മാത്രം കളിയാക്കുന്നത്? ഞാൻ കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണ്. എനിക്ക് അതിന് ഉത്തരം കിട്ടണം.”

എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായി. ഒന്നോ രണ്ടോ പെൺകുട്ടികൾ മാത്രം അടക്കി ചിരിച്ചു. ഒരു ആൺകുട്ടി കൈ പൊക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“അവൻ കരയുന്നതുകൊണ്ട്.”

“അതു ശരിയാണ്!” അദ്ധ്യാപിക അതിനോടു യോജിച്ചു. “കരയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ചിരിക്കുന്നതാണെന്ന് നമ്മൾ നേരത്തെ തീരുമാനിച്ചതാണ്. ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?” അവർ അച്ഛനോടു ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ട്.”

“അക്കാര്യം എപ്പോഴും ഓർത്തിരുന്നാൽ മതി,” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു. “അല്ലെങ്കിൽ പെൺകുട്ടികൾ നിന്നെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കളിയാക്കും.”

തനിക്ക് അങ്ങിനെ ഒരു ഭയങ്കര അവസ്ഥ ഉണ്ടാകുന്നത് അച്ഛന് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അടുത്ത തവണ പെൺകുട്ടികൾ തന്റെ ബഞ്ചിൽ വന്നിരുന്ന് ചിരിച്ചപ്പോൾ അച്ഛൻ കരഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം എണ്ണീറൂ തനിക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള പെൺകുട്ടിയുടെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാവരും അവളെ നോക്കിചിരിച്ചു. അവൾ കരഞ്ഞില്ല, പക്ഷെ ചിരി നിർത്തി. അതിനു ശേഷം പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛനെ കളിയാക്കിയിട്ടില്ല. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളാകുകപോലും ചെയ്തു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തോടു ആൺകുട്ടികൾ മാത്രമേ ചീത്തയായി പെരുമാറിയിട്ടുള്ളൂ. ആൺകുട്ടികൾ എല്ലാവരോടും അങ്ങിനെ പെരുമാറാറുണ്ട്. അവർ ആൺകുട്ടികളല്ലെ

അച്ഛൻ കടുവാവേട്ടയ്ക്കു പോയ കഥ

അച്ഛൻ സ്കൂളിൽ പോകുന്ന ഒരു ചെറുബാലനായിരുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ ഒരു കടുവാവേട്ടയ്ക്കു പോയി. കടുവയും തീരെ ചെറുതായിരുന്നു. സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അതു താമസിച്ചിരുന്നതു് സ്കൂളിന്റെ മുറ്റത്തായിരുന്നു. ആ സംഭവം നടന്നതു് ഇങ്ങിനെയാണു്.

വസന്തകാലത്തു് ഒരു ദിവസം സ്കൂൾ വിട്ടശേഷം അച്ഛനുംകൂടുകാരും സ്കൂൾ മുറ്റത്തു് ഇരുന്നു് വെയിൽ കായുകയായിരുന്നു. കുട്ടികൾ എല്ലായിടത്തും ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവരും ഒരേ സമയത്തു് പലകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്തു

കൊണ്ടിരുന്നു. ഫുട്ട്ബോളിനേയും, പിറേന്നു നടക്കാനിരിക്കുന്ന കേട്ടെഴുത്തിനേയും, തലേന്നു നടന്ന മല്ലയുദ്ധത്തേയും, “ബഗ്ദാദിലെ കള്ളൻ” എന്ന സിനിമയേയും തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഐസ്ക്രീമിനേയും കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. ആരൊക്കെയാണ് വേനല്ലാലത്തു കട്ടികളുടെ ക്യാമ്പിൽ പോകുന്നതെന്നും ആരൊക്കെയാണ് മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം നാട്ടിൻപുറത്തു താമസിച്ചു ഒഴിവുകാലം വിരസമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതെന്നും അവർ പരസ്പരം അറിയിച്ചു. മറുക്കട്ടികൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുകയായിരുന്നു. പുസ്തകം ഏതാണെന്ന് എനിക്ക് അറിയില്ല. പക്ഷെ അത് ഒരു സാഹസകഥാപുസ്തകമായിരുന്നിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്താം. എല്ലാവരും സംസാരം നിർത്തിയപ്പോൾ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“കടുവാവേട്ടയ്ക്കു പോകാൻ നല്ല രസമായിരിക്കും, അല്ലേ!”

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. മീഷളറക്കെ പറഞ്ഞു.

“ഞാനും വരുന്നു!”

ആൺകുട്ടികൾ ഓരോരുത്തരും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

“ഞാനും വരുന്നു! ഞാനും വരുന്നു!”

ഒരു ബാലൻ പറഞ്ഞു:

“നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചു പോകാം! ക്ലാസ് മുഴുവൻ!”

എല്ലാവരും അതു സമ്മതിച്ചു.

“പക്ഷെ കടുവകളെ എങ്ങിനെ വേട്ടയാടും?” മീഷ ചോദിച്ചു.

“അതു വളരെ എളുപ്പമാണ്,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “ആനപ്പുറത്തു കയറി കാട്ടിനുള്ളിൽ കടക്കുക. അവിടെ ധാരാളം കുരങ്ങന്മാരും പഴങ്ങളും പറവകളും....”

“കുരങ്ങന്മാരും പഴങ്ങളും പാറകളും....” മീഷ ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു. “അതൊന്നും ഞങ്ങൾക്ക് കേൾക്കണ്ട. നീ കടുവകളെപ്പറ്റി പറയൂ.”

“ഞാൻ അതു പറയാൻ പോവുകയായിരുന്നു. കടുവ കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരിക്കും. എന്നിട്ട് ആനകളെ ആക്രമിക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാവരും വെടിവെക്കും. ആനകളിലൊന്ന് കടുവയെ തുമ്പിക്കൈകൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിച്ച് നിലത്തടിക്കുകയും കാലുകൊണ്ട് ചവിട്ടിയരയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. നോക്കൂ! എല്ലാം ഈ പടത്തിൽ ഉണ്ട്.”

കുട്ടികൾ ആ പടം ശ്രദ്ധയോടെ വളരുന്നേരം നോക്കി നിന്നു. ഒടുവിൽ മീഷ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കറിയാം! നിങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ആനകൾ. ഞങ്ങൾ വേട്ടക്കാർ.

ഈ മുറമാണ് നമ്മുടെ കാഴ്ച. തോക്കിനു പകരം വേട്ടക്കാർക്ക് ഓരോ കമ്പെടുക്കും. എല്ലാവരും തയ്യാറായോ? ശരി, നമുക്ക് ആനപ്പുറത്തു കയറി പുറപ്പെടാം. അതാ, കടുവ അവിടെയുണ്ട്! അതിന്റെ വരകൾ കണ്ടില്ലേ?”

“അതൊരു പൂച്ചക്കുഞ്ഞാണ്,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

“മിണ്ടാതിരി! നിനക്ക് ഒന്നും അറിയില്ല. എല്ലാവരും ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിക്കണം. ആനകളേ, മുമ്പോട്ട്!”

അച്ഛൻ വേട്ടക്കാരനായിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചു വരയൻപൂച്ചക്കുഞ്ഞു് ആനകളേയും വേട്ടക്കാരേയും അതുതത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അച്ഛൻ ആനപ്പുറത്തു് ഇരുന്നുകൊണ്ടു് കണ്ടു. ഓടിപ്പോകാൻ പോലും അതു് തുനിഞ്ഞില്ല. മീഷ ഉത്തരവിട്ടു:

“വെടിവയ്ക്കൂ!”

ആ പാവം പൂച്ചക്കുഞ്ഞിന്റെ മേൽ കമ്പുകളും കല്ലുകളും തുരുതുരെ ചെന്നു വീണു. താൻ എന്താണുചെയ്യുന്നതെന്ന് ആലോചിക്കാതെ അച്ഛനും ഒരു കമ്പു് അതിന്റെ നേർക്കെറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അതു കൊണ്ടില്ല. പൂച്ചക്കുഞ്ഞു് പേടിച്ച് ഓട്ടംതുടങ്ങി. ആ സമയത്തു് ഒരു കല്ലു് അതിന്റെ തലയിൽ പതിച്ചു. അതു് “മൃാവു” എന്നു കരുണുകൊണ്ടു് മലർന്നു വീണു. അതിന്റെ കാലുകൾ ഒന്നു പിടഞ്ഞു. പിന്നീടു് അതു് നിശ്ചലമായി.

“നമ്മൾ കടുവയെ കൊന്നു!” മീഷ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മറ്റൊരു കുട്ടി പറഞ്ഞു:

“ആ പൂച്ചക്കുഞ്ഞു് ചത്തുപോയി!”

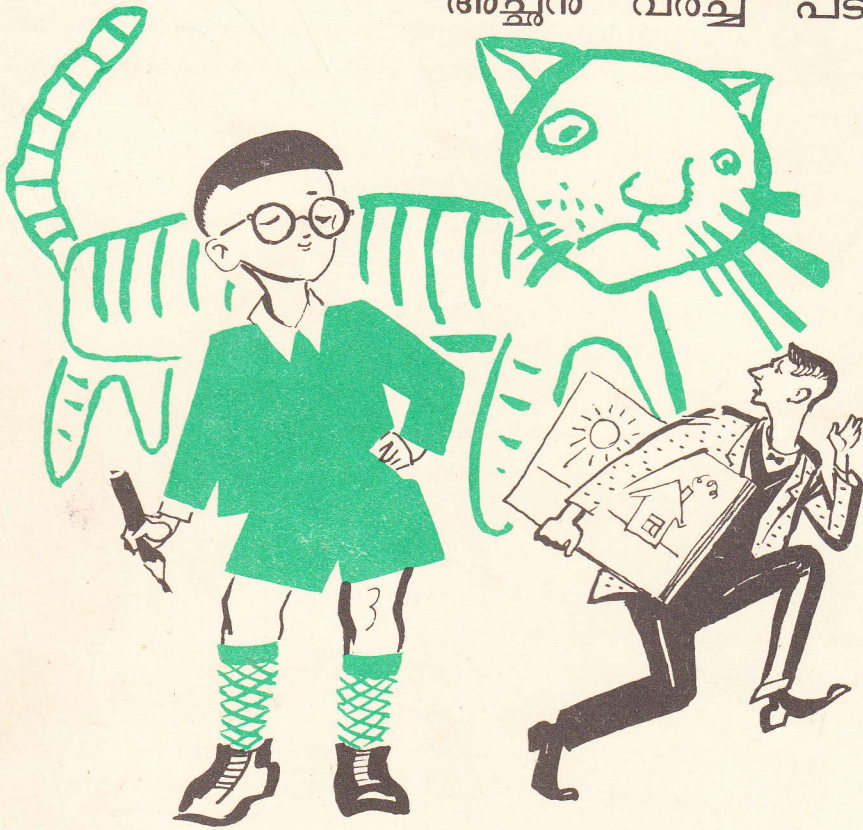
എല്ലാവരും അതു നോക്കാൻ ഓടിചെന്നു.

ആ വരയൻപൂച്ചക്കുഞ്ഞു് അനങ്ങാതെ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുന്നു. അതു് ജീവനുള്ള ഒരു പൂച്ചക്കുഞ്ഞായിരുന്നെന്നും എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതിനു ജീവനില്ലെന്നും അച്ഛനു് പെട്ടെന്നു് മനസ്സിലായി. അതു് ഇനി ഒരിക്കലും ഓടുകയോ ചാടുകയോ മറ്റു പൂച്ചക്കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പം കളിക്കുകയോ ഇല്ല. അതു് വളർന്നു് ഒരു പൂച്ചയായിത്തീരുകയില്ല. അതു് ഒരിക്കലും എലിയെ പിടിക്കുകയോ പുറപ്പുറത്തിരുന്നു് “മൃാവു” വിളിക്കുകയോ ഇല്ല. കടുവാവേട്ടയിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്നു് ആ പാവം പൂച്ചക്കുഞ്ഞു് ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആരും അതിനോടു് അനുവാദം ചോദിച്ചില്ല. കുട്ടികൾ പൂച്ചക്കുഞ്ഞിന്റെ ചുറ്റും മുകറായി നിന്നു. മീഷയും നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു് ആരോ നിലവിളിക്കുന്ന ശബ്ദം അവർ കേട്ടു:

“അയ്യോ! എന്റെ പൂച്ചക്കുഞ്ഞു!”

തലയിൽ നീല റിബൺകെട്ടിയ ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു അത്. അവൾ ചത്ത പൂച്ചക്കുഞ്ഞിനേയും എടുത്തുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു പോയി. ആൺ കുട്ടികളും അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അവർക്ക് പരസ്പരം മുഖത്തുനോക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനുശേഷം ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും അച്ഛൻ ഒരു പൂച്ചയേയോ പട്ടിയേയോ മറ്റേതെങ്കിലും ജന്തുവിനേയോ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. അന്നത്തെ കൊച്ചു വരയൻപൂച്ചക്കുഞ്ഞിനെ ഓർത്തു് അച്ഛൻ ഇപ്പോഴും ദുഃഖിക്കുന്നു.

കുട്ടിക്കാലത്തു് അച്ഛനു് പടം വരയ്ക്കാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഒരു പെട്ടി ചായപ്പെൻസിൽ സമ്മാനം കിട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പടം വരാച്ച തകർത്തു. കൊച്ചുകൊച്ചു വീടുകൾ അദ്ദേഹം വരാച്ചു. ഓരോ വീടിനും ഓരോ പുകക്കുഴലുണ്ടായിരുന്നു. പുകക്കുഴലുകളിൽ നിന്നു് പുക ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ വീട്ടിനടുത്തും ഓരോ മരവും ഓരോ മരത്തിലും ഓരോ പക്ഷിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വീടുകൾക്കെല്ലാം ചുവപ്പുനിറം. മേൽക്കൂരകൾക്കു് മഞ്ഞനിറം, പുകക്കുഴലുകൾക്കു് കറുപ്പുനിറം. പക്ഷയ്ക്കു് ഇളംനീലനിറവും ഇളംചുവപ്പുനിറവും. മരത്തിനു് നീലനിറം, പക്ഷികൾക്കു് പച്ചനിറം. വയലറുനിറമുള്ള ആകാശത്തിൽ സ്വർണ്ണനിറമുള്ള

അച്ഛൻ പട്ടിയെ ഇണക്കാനായി മുമ്പോട്ടു നടന്നു. മുത്തശ്ശി പുസ്തകം വായിക്കുകയായിരുന്നു. പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥയും പുസ്തകം വായിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ നടന്നതൊന്നും അവരിരുവരും കണ്ടില്ല. പട്ടിക്കുട്ടി അച്ഛനെ വല്ലാതെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ബഞ്ചിനടിയിൽ കിടന്നു. അച്ഛൻ പട്ടിയുടെ അടുത്തേക്കു് അടിവച്ചു് അടിവച്ചു് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഇതിനു് എന്റെ നോട്ടം താങ്ങാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്! വാസ്തവത്തിൽ സിംഹത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങുകയായിരുന്നുവേണ്ടതു്! ഈ പട്ടി മനസ്സു മാറിയെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു് ഇണങ്ങുന്ന മട്ടില്ല!”

നല്ല ചുടുള്ള ദിവസമായിരുന്നു അതു്. അച്ഛൻ വെറും നിക്കറാണു് ഇട്ടിരുന്നതു്. ഷർട്ടില്ലായിരുന്നു. അച്ഛൻ പട്ടിയോടു് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും അതിനു് യാതൊരു കലുക്കവുമില്ല. അച്ഛൻ തൊട്ടടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അതു് ചാടി ഒരു കടി കൊടുത്തു. അതും, അച്ഛന്റെ വയററത്തുതന്നെ. പിന്നീടു് അവിടെ ഉണ്ടായ ഒരു ബഹളം! അച്ഛൻ നിലവിളിച്ചു, മുത്തശ്ശി നിലവിളിച്ചു, പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥ നിലവിളിച്ചു, പട്ടി വാ കൂട്ടാതെ കറച്ചു. അച്ഛൻ വിളിച്ചു കൂവി:

“അയ്യോ എന്നെ പട്ടി കടിച്ചു!”

മുത്തശ്ശി വിളിച്ചുകൂവി:

“എന്റെ കുട്ടിയെ പട്ടി കടിച്ചു!”

പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥ വിളിച്ചുകൂവി:

“എന്റെ പട്ടിയെ കുട്ടി ഉപദ്രവിച്ചു! എന്റെ പട്ടി ആരേയും കടിച്ചിട്ടില്ല!”

പട്ടി വിളിച്ചുകൂവിയതു് എന്തായിരുന്നുവെന്നു് ആർക്കറിയാം?

ആളുകൾ ഓടിക്കൂടി. എല്ലാവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ഭയങ്കരംതന്നെ!”

പാർക്കുസൂക്ഷിപ്പുകാരൻ സ്ഥലത്തെത്തി.

“കുട്ടീ, നീ ആ പട്ടിയെ ഉപദ്രവിച്ചോ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല, ഞാൻ അതിനെ ഇണക്കാൻ നോക്കിയതാണു്.”

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

“എങ്ങിനെ?”

“ഞാൻ അതിനെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അടുത്തു ചെന്നു,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “അതിനു് മനുഷ്യന്റെ നോട്ടം താങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി.”

എല്ലാവരും വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

ള്ള സൂര്യൻ പ്രകാശിക്കുന്നു. വെള്ളിനിറമുള്ള ചന്ദ്രൻ സൂര്യന്റെ അടുത്തു് ഒഴുകി നടക്കുന്നു. ചുറ്റും സ്വർണ്ണനിറവും വെള്ളിനിറവുമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു. നല്ല ഭംഗിയുള്ള ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ കണ്ടവർ കണ്ടവർ പോദിച്ചു:

“നീലനിറമുള്ള മരത്തിൽ പച്ച നിറമുള്ള പക്ഷികളിരിക്കുന്നത് എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?”

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഈ പടത്തിൽ.”

സ്തുളിൽ ചേരുന്നതിനുമുമ്പു് അച്ഛൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത് തനിക്കു് നന്നായി പടം വരയ്ക്കാൻ അറിയാമെന്നാണ്. എന്നാൽ സ്തുളിലുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം അതായിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ വരയ്ക്കുന്നത് അങ്ങേയറ്റം മോശമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഡ്രായിംഗു് പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ അദ്ദേഹത്തോടു് ഒന്നും പറയാറില്ലായിരുന്നു. “അതു നന്നായിട്ടുണ്ടു്,” “ഇതു ശരിയായില്ല,” “ഈ വര വളഞ്ഞുപോയി,” എന്നൊക്കെ അദ്ധ്യാപകൻ മറ്റു കുട്ടികളോടു പറയും. എന്നാൽ “ഇതു ശരിയായില്ല,” എന്നു് അദ്ദേഹം അച്ഛനോടു് ഒരിക്കൽപ്പോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അച്ഛന്റെ ബഞ്ചിനടുത്തുകൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ പുളിയുള്ള എന്തോ കടിച്ചിട്ടെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ചുളിയും.

ചില പെൺകുട്ടികൾക്കു് അച്ഛനോടു് അനുകമ്പതോന്നി. അദ്ധ്യാപകൻ കാണാതെ അവർ അച്ഛന്റെ ബുക്കിൽ എന്തെങ്കിലും വരച്ചുകൊടുക്കും. അവർ മത്സ്യർച്ചം കരെ മോശമാക്കി വരയ്ക്കും. എന്നാൽപ്പോലും അച്ഛന്റെ മോശമായി വരയ്ക്കാൻ അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ധ്യാപകനു് അതു കാണുമ്പോൾത്തന്നെ കാര്യം മനസ്സിലാകും. അദ്ദേഹം അച്ഛനോടു് ചോദിക്കും:

“ആരാണ് ഇതു വരച്ചതു്?”

അച്ഛൻ സത്യസന്ധമായി ഉത്തരംപറയും:

“ഞാനല്ല.”

“എനിക്കതു് നീ പറയാതെതന്നെ മനസ്സിലായി,” അദ്ധ്യാപകൻ പറയും.

“ആരാണ് നിന്നെ സഹായിച്ചതു് എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചതു്. ഇങ്ങിനെയായാൽ നീ ഒരിക്കലും വരയ്ക്കാൻ പഠിക്കുകയില്ല. തന്നത്താൻ വരച്ചു പറിക്കയാണു വേണ്ടതു്.”

“ഞാൻ തന്നെ വരയ്ക്കാം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ എന്തെങ്കിലും വരയും. അതു നോക്കിയിട്ടു് അദ്ധ്യാപകൻ പിന്നേയും മുഖം ചുളിക്കും.

“ഇതു വരച്ചതു നീ ആണെന്നു എനിക്കു അറിയാം.”

രക്ഷകർത്താക്കളുടെ യോഗത്തിൽ ആ അദ്ധ്യാപകൻ ഒരു ലഘുപ്രസംഗം നടത്തി:

“പ്രിയപ്പെട്ട രക്ഷകർത്താക്കളേ! ഈ ക്ലാസിലെ അഞ്ചു കുട്ടികൾ ഒന്നാകെത്തന്നെ വരുന്നു.”

അദ്ദേഹം അവരുടെ പേരുകൾ പറഞ്ഞു.

“മിക്ക കുട്ടികളും സാമാന്യം നന്നായി വരുന്നുവെന്നു. എന്നാൽ മോശമായി വരുന്ന ചിലർ ഉണ്ടു്.”

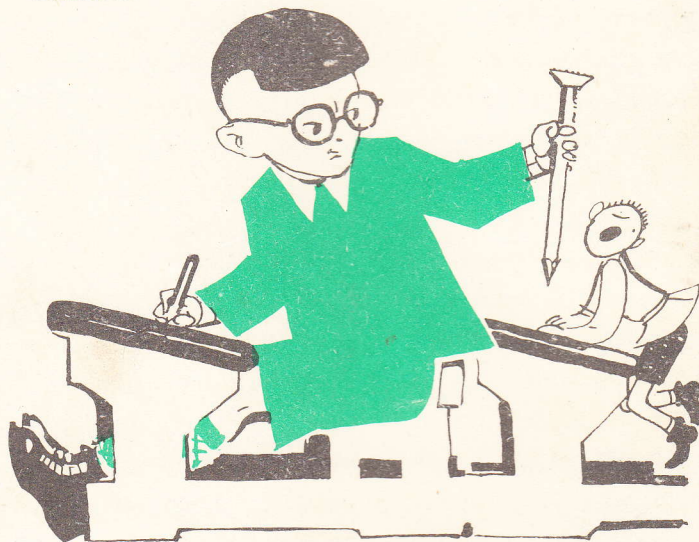
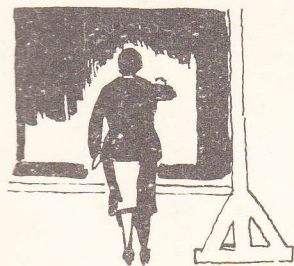
അദ്ദേഹം മൂന്നു പേരുകൾ പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഉപസംഹരിച്ചു:

“എന്നാൽ ഈ ക്ലാസിൽ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടു്,” പുളിതിന്ന മുഖഭാവത്തോടെ അദ്ദേഹം അച്ഛന്റെ പേർ പറഞ്ഞു. “ആ കുട്ടി മോശമായിട്ടാണ് വരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല. അവനു് എന്തോ തകരാറുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. വരയ്ക്കാൻ പഠിക്കുന്നതിനു് തടസ്സമായ എന്തോ ഒരു കഴപ്പം അവനുണ്ടു്.”

മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും നിരാശരായി. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞതു് സത്യമായിരുന്നു. അച്ഛൻ സ്കൂളിലേയും ടെക്നിക്കൽ സ്കൂളിലേയും പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കി കോളേജിൽ ചേർന്നു് ബിരുദമെടുത്തു. എന്നിട്ടും ഒരു പുച്ചയെ അല്ലാതെ മറ്റൊന്നെങ്കിലും വരയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുകയില്ല. പുച്ചയെ വരയ്ക്കാൻ ആർക്കാണ് കഴിയാത്തതു്? കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുപോലും അതു വരയ്ക്കാനറിയാം. അച്ഛനു് കുഞ്ഞുങ്ങളോടു് അസൂയയാണ്; കാരണം അവർ വരയ്ക്കുന്ന പുച്ച അച്ഛൻ വരയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ മെച്ചമാണു്. തന്നെപ്പോലെ മോശമായി വരയ്ക്കുന്ന ഒരു കലാകാരനെ അച്ഛൻ ഒരിക്കൽ കണ്ടുമുട്ടി. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങിനെയാണ്: “ഈ മുഖവും ഈ മറവും ഈ വീടും ഞാൻ കാണുന്നതു് ഇങ്ങിനെയാണ്. കാണുന്നതു് ഞാൻ അതേപടി വരയ്ക്കുന്നു.”

കുട്ടികളാലത്തു് തന്റെ അദ്ധ്യാപകനോടു് അങ്ങിനെ പറയാൻ അച്ഛനു് തോന്നിയിരുന്നെങ്കിൽ!

അച്ഛൻ അദ്ധ്യാപികയോടു നന്നെ പറഞ്ഞ കഥ

കുട്ടികൾക്കു് അച്ഛനു് തന്റെ അദ്ധ്യാപികയെ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കുട്ടികൾക്കു് എല്ലാവർക്കും അവരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നുവെന്നതാണു് സത്യം. കാണാൻ യാതൊരു ഭംഗിയുമില്ലാത്ത പൊക്കംകൂടിയ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ. അവർ എപ്പോഴും ധരിക്കുന്നത് ഇരുണ്ടനിറമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളായിരുന്നു. അവരെ കാണാൻ തീരെ നന്നല്ല എന്നായിരുന്നു മുതിർന്നവരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അച്ഛന്റെ നോട്ടത്തിൽ അവർ സന്ദരിയായിരുന്നു. അഹ്നാസിയ നിക്ഷീപ്തരായി എന്നായിരുന്നു അവരുടെ പേരു്. അവർ ഉല്ലാസവതിയും അതേസമയം കണിശക്കാരിയുമായിരുന്നു. അങ്ങേയറ്റം നീതിനിഷ്ഠയുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു

അവർ എന്നതാണ് അതിലും പ്രധാനം. കുട്ടികളെ അവർ ദേഷ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, അത് തങ്ങളുടെ കുറംകൊണ്ടാണെന്ന് കുട്ടികൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. തക്കതായ കാരണമില്ലാതെ അവർ ആരെയും ദേഷ്യപ്പെടുകയില്ല. ക്ലാസിൽ ആരോടും അവർ പക്ഷഭേദം കാണിക്കുകയുമില്ല. അവർക്ക് തന്റെ ക്ലാസിലെ എല്ലാ കുട്ടികളേയും ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഗൃഹപാഠം ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ ക്ലാസിൽ ബഹളംകൂട്ടുകയോ ചെയ്യുന്ന ആരേയും അവർ ശകാരിക്കും. ഇരുപതു വർഷമായി അവർ അധ്യാപികയായി ജോലിചെയ്യുകയാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. പൊങ്ങച്ചക്കാരേയും അത്യാഗ്രഹികളേയും ഏഷണിക്കാരേയും അവർക്ക് ഇഷ്ടമല്ലെന്നും എല്ലാവർക്കും അറിയാം.

അഫനാസിയ നിക്ഷീപ്തനായ ക്ലാസെടുക്കുമ്പോൾ എല്ലാ കുട്ടികളും കൗതുകത്തോടെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ ക്ലാസുകളിൽ എപ്പോഴും കുട്ടികൾ പരിപൂർണ്ണനിശ്ശബ്ദത പാലിക്കും. ഒരു ദിവസം അവർ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ആരോ അച്ഛന്റെ പുറത്ത് മൊട്ടുസൂചികൊണ്ട് കുത്തി. അച്ഛൻ വല്ലാതെ വേദനിച്ചു.

“അയ്യോ!” അച്ഛൻ നിലവിളിച്ചു.

“എന്താണ് അവിടെ?” അധ്യാപിക ചോദിച്ചു.

അച്ഛൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“പുറത്തു പോക!” അധ്യാപിക അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു.

അച്ഛൻ എന്നീറ്റു വാതിൽക്കൽ നടന്നു. ആ സമയത്ത് രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“സൈച്ചിക്കൊവ് മൊട്ടുസൂചിക്കൊണ്ട് അവനെ കുത്തി!”

അഫനാസിയ നിക്ഷീപ്തനായ അതു കേട്ടയുടൻ പറഞ്ഞു:

“നിലവിളിച്ച കുട്ടിയും അവനെ കുത്തിയ കുട്ടിയും ഏഷണിക്കുട്ടിയ കുട്ടികളും പുറത്തു പോവുക. ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ല, കുട്ടികളേ?”

“അതെ,” എല്ലാവരും യോജിച്ചു.

രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും അച്ഛനും സൈച്ചിക്കോവ് പുറത്തു പോയി.

അച്ഛൻ കരഞ്ഞു. തന്നെ കുത്തിയതിനും പുറമെ ക്ലാസിൽനിന്ന് പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു! സൈച്ചിക്കൊവ് അച്ഛനേയും പെൺകുട്ടികളേയും പരിഹസിച്ച് ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അത് പൊള്ള ചിരിയായിരുന്നെന്ന് എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായി. പെൺകുട്ടികൾ കരഞ്ഞുമിട്ട് ചിരിച്ചുമിട്ട് പക്ഷെ അവർക്കു വല്ലാത്ത സങ്കടംതോന്നി.

പിറേദിവസം അച്ഛൻ ഒരു വലിയ ആണി ക്ലാസിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. അദ്ധ്യാപിക തിരിഞ്ഞ് ബോർഡിൽ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ ആണികൊണ്ട് സൈച്ചിക്കൊവിന്റെ കയ്യിന്മേൽ കുത്തി. സൈച്ചിക്കൊവ് അതൃപ്തത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. അതുകേട്ട് അച്ഛൻ പേടിച്ചുപോയി. അഹ്നാസിയ നിക്ഷീപ്താവ്നയ്ക്ക് വല്ലാതെ ദേഷ്യം വന്നു.

“സൈച്ചിക്കൊവ്, നീ തന്നെയോ ഇന്നും?”

“ഞാനല്ല. എന്നെ അവനാണ് കുത്തിയത്,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സൈച്ചിക്കൊവ് കൈ നീട്ടി കാണിച്ചു.

“ഇന്നലെ നീ ഒരു കുട്ടിയെ കുത്തി, ഇന്ന് ആരോ നിന്നെ കുത്തി. ഇതു വളരെ രസകരമായിരിക്കുന്നു. ആരാണ് സൈച്ചിക്കൊവിനെ കുത്തിയത്?”

എല്ലാവരും അച്ഛന്റെനേരെ നോക്കിയെങ്കിലും ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഏഷണി പറയാൻ ആരും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. സൈച്ചിക്കൊവ് പോലും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൻ തേങ്ങിക്കൊണ്ട് നിന്നതേയുള്ളൂ.

“ആരാണ്?” കർക്കശമായ സ്വരത്തിൽ അഹ്നാസിയ നിക്ഷീപ്താവ് ന ചോദിച്ചു. അച്ഛൻ വല്ലാതെ ഭയന്നു. താൻ അറിയാതെത്തന്നെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുപോയി:

“ഞാൻ കുത്തിയില്ല.”

“എന്തുപയോഗിച്ചു കുത്തിയില്ലെന്നാണ് നീ പറയുന്നത്?” അദ്ധ്യാപിക ചോദിച്ചു.

അച്ഛൻ പെട്ടെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു:

“ആണികൊണ്ട്.”

ക്ലാസ് മുഴുവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവരുടെ ചിരി വളരെ ഉറക്കെയായിരുന്നതിനാൽ അടുത്ത മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ കാര്യമെന്തെന്നറിയുവാൻ അവിടെ എത്തി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

“അഹ്നാസിയ നിക്ഷീപ്താവ്ന, എന്താണ് എല്ലാവർക്കും ഇത്ര സന്തോഷം?”

അഹ്നാസിയ നിക്ഷീപ്താവ്ന പറഞ്ഞു:

“ഒരു കുട്ടി മറ്റൊരു കുട്ടിയെ ഈ ആണികൊണ്ട് കുത്തിയിട്ടില്ല, കത്തുകൊണ്ട് കുട്ടി കരഞ്ഞിട്ടുമില്ല, ആരും ഏഷണി പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല, ആരും വയസ്സിയായ ഈ അദ്ധ്യാപികയോട് നല്ല പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. അതാണ് ഞങ്ങൾ ചിരിക്കുന്നത്.”

പെട്ടെന്ന് കുട്ടികൾക്ക് ലജ്ജതോന്നി. എല്ലാവരും ദേഷ്യത്തോടെ അച്ഛനെ നോക്കി. അച്ഛൻ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് പറഞ്ഞു:

“ഇന്നലെ അവൻ എന്നെ കുത്തി, ഞാൻ കരഞ്ഞു. ഇന്ന് ഞാൻ അവനെ കുത്തി, അവൻ കരഞ്ഞു. ഞാൻ നന്നെ പറയുകയും ചെയ്തു.”

അല്ലനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം അച്ഛൻ തുടർന്നു:

“അഫനാസിയ നിക്ഷീപരാവ്ന, ഞാൻ ഇനി ഒരിക്കലും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യില്ല.”

“ഞാനും ചെയ്യില്ല,” സൈച്ചിക്കൊവ് പറഞ്ഞു. പക്ഷെ അവൻ അച്ഛന്റെ നേരെ മുഷ്ടി ചുരുട്ടി കാണിച്ചതുകൊണ്ട് ആരും അതു വിശ്വസിച്ചില്ല.

അഫനാസിയ നിക്ഷീപരാവ്ന പറഞ്ഞു:

“നന്നെ പറയുന്നതിനേക്കാൾ മോശമായി ഒന്നുമാത്രം.”

അച്ഛൻ പിന്നീട് അവരോട് നന്നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽപോലും എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

അച്ഛൻ ടാം നിർത്തിയ കഥ

അച്ഛൻ കുട്ടിക്കാലത്തു് ഒരു ചങ്ങാതിയുണ്ടായിരുന്നു—മീഷ. അവർ ഇരുവരും ഒരേ ക്ലാസിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നതു്.

മീഷ മഹാകുസൃതിയായിരുന്നു. ഇടവേളയിൽ അവന്റെ ചുറ്റും എപ്പോഴും ഒരു വലിയ സംഘം കുട്ടികളുണ്ടാകും. അവൻ പൂച്ചയെപ്പോലെ മ്യാവുവിളിക്കുകയും പട്ടിയെപ്പോലെ കുറുക്കുകയും തേനീച്ചയെപ്പോലെ മുരളുകയും പന്നിയെപ്പോലെ മുക്രിടുകയും ചെയ്യുന്നതു കേൾവക്കാൻ എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമായിരു് എന്നാൽ കോഴിയെപ്പോലെ കൂവുന്നതിലായിരുന്നു അവൻ ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധൻ.

ആദ്യം അവൻ കൂവി തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചെറുപൂവനെ അനുകരിച്ച് കൂവും. കൊ-കൊ എന്നുവരെ തെളിഞ്ഞുകേൾക്കും. എന്നാൽ രെ-ക്കൊ പുറത്തു വരികയില്ല. അതു കഴിഞ്ഞാലുടൻ ആ ചെറുപൂവൻ ഒരു വേലിയിലേക്കു പറന്നു കയറി അവിടെയിരുന്ന് ജീവിതത്തിലാദ്യമായി കൊക്കൊരെക്കോയെന്ന് തെളിച്ചു കൂവുകയും അഭിമാനത്തോടെ ഉറക്കെ ചിറകിട്ടിക്കുകയും ചെയ്യും. മീഷ ഷർട്ടിന്റെ അറ്റം. ട്രൗസറിന്റെ അടിയിൽനിന്ന് വലിച്ചു പുറത്തെടുത്തിട്ട് കൈകൊണ്ട് തന്റെ നഗ്നമായ വയററത്തു് കൊട്ടും. ഒരു പൂവൻകോഴി ചിറകിട്ടിക്കുന്നതുപോലെതന്നെയായിരുന്നു ആ ശബ്ദം. എന്നാൽ മീഷയുടെ കഴിവുകൾ മുഴുവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ഇടവേളകൾ മതിയാവുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ചിലപ്പോൾ പാറം നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു പൂച്ച കരയുകയോ പന്നിക്കുട്ടി മുക്രിയീടുകയോ ചെയ്തെന്നു വരും.

“മീഷ ഗർബുനോവ്,” അദ്ധ്യാപിക പറയും. “കുറുത്തുലും, മോങ്ങലും നിർത്തു്. ഇനി നീ ഒരു ഒന്നു മുളിയാൽ ഞാൻ നിന്നെ ക്ലാസിനു പുറത്താക്കും!”

എന്നാൽ മീഷയെ വളരെ ചുരുക്കമായേ ക്ലാസിനു പുറത്താക്കുകയുള്ളൂ. അദ്ധ്യാപികയ്ക്ക് അവനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവന്റെ കസ്യുതി കണ്ട് അവർ ചിരിച്ചുപോകും. സ്കൂളിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പോലും അവന്റെ കാട്ടായങ്ങൾ കണ്ട് ഏല്പാവരുടേയും മുമ്പിൽ വച്ച് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മീഷയെ ഓഫീസ് മുറിയിലേക്കു വിളിച്ച് അവന്റെ കസ്യുതിയെപ്പറ്റി ഒരു നീണ്ട പ്രസംഗം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞാണു് അതു സംഭവിച്ചതു്. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു നിർത്തി:

“ഇപ്പോൾ നിനക്കു പോകാം. പക്ഷെ ഇനി നീ ഈ മുറിയിൽ കാലുകുത്തുന്നതു കാണാൻ ഇടവരുത്തരുതു്.”

ഉടൻതന്നെ മീഷ കൈകുത്തി നിന്നു. അവൻ കൈകൾ മാത്രം നിലത്തു നിൽക്കോണ്ടാണു് ഓഫീസ് മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തുപോയതു്. പീറ്റർ ദിവസം ഹെഡ്മാസ്റ്റർ അവന്റെ അച്ഛനെ വിളിപ്പിച്ചു എന്നതു് നേരാണു്. എങ്കിലും അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചിരിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും കണ്ടു.

ഒരു ദിവസം സ്കൂൾ വിട്ടശേഷം മീഷ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഒരു ടാം നിർത്തിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കാണുന്നോ?”

“വേണം, വേണം!” കുട്ടികൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും അവന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു. സ്കൂളിന്റെ അടുത്തുതന്നെ ടാം ലൈൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

“നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഇവിടെനിന്ന് നോക്കിക്കൊള്ളൂ,” മീഷ പറഞ്ഞു.

ടാം ദൂരെനിന്നു വരുന്നത് കണ്ടയുടൻ മീഷ കൈകൾകൊണ്ട് തല മറച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ട് ടാമിന്റെ പാളത്തിൽ വിലങ്ങനെ കിടന്നു. ടാം വളരെ വേഗത്തിൽ വരികയായിരുന്നു. ഒരു ബാലൻ പാളത്തിനു കുറുകെ കിടക്കുന്നത് കണ്ടയുടൻ ടാമിന്റെ ഡ്രൈവർ ഉറക്കെ മണിയടിച്ചു.

മീഷ അനങ്ങിയില്ല. ടാം അടുത്തടുത്തു വന്നു. അടുത്തു വരുന്തോറും അതിന്റെ മണിയടി കൂടുതൽ ഉറക്കയായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുട്ടികൾ സ്തബ്ധരായി നിന്നുപോയി. മീഷയുടെ തൊട്ടടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ടാം നിന്നു. ടാമിന്റെ മണിയടി നിലച്ച നിമിഷം മീഷ ചാടിയെണീറ്റു് ഒരു ഇടവഴിയിലൂടെ ഓടി. അവന്റെ നേരെ മുഷിച്ചുരുട്ടിക്കാണിക്കാൻ മാത്രമേ ഡ്രൈവർക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ടാം വീണ്ടും മുമ്പോട്ടു പോയി. കുട്ടികൾ മീഷയുടെ ചുറ്റും കൂടി.

“നിനക്കു് പേടിയായില്ലേ?” കുട്ടികൾ ചോദിച്ചു.

“എന്തിനു്?”

“ഡ്രൈവർ നിർത്തിയില്ലായിരുന്നെങ്കിലോ?”

“അയാൾ ജയിലിൽ പോയേനെ.”

“അയാൾ നിന്നെ പിടിച്ചിരുന്നെങ്കിലോ?”

“ടാം വഴിയിൽ നിർത്തിയിട്ടു് അതിൽനിന്നു് പുറത്തു കടക്കാൻ അയാൾക്കു് അധികാരമില്ല.”

മീഷ എല്ലാം നേരത്തെ ആലോചിച്ചു് തീരുമാനിച്ചതാണെന്നു് സ്പഷ്ടം. പിറേ ദിവസം കോലു സ്നേഹാനൊവും അതിന്റെ പിറേന്നു് കോസ്റ്റു ഫെറോത്തൊവും ടാം നിർത്തിച്ചു. അതിനുശേഷം സികോർസ്റ്റി സഹോദരന്മാർ ടാം നിർത്തിച്ചു. ആ കാഴ്ച കാണാൻ അവർ പെൺകുട്ടികളേയും ക്ഷണിച്ചുതുടങ്ങി. അതോടെ അച്ഛനും ടാം നിർത്തിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി. അച്ഛനൊഴിച്ചു് മറ്റൊല്ലാ ആൺകുട്ടികളും ഓരോ പ്രാവശ്യം ടാം നിർത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പെൺകുട്ടികൾക്കു് അക്കാര്യം അറിയുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ടു് അച്ഛനും അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അച്ഛൻ ടാം നിർത്തിക്കേണ്ട ദിവസം വന്നപ്പോൾ മറ്റു ക്ലാസുകളിൽനിന്നുപോലും പെൺകുട്ടികൾ അതു കാണാൻ എത്തിയിരുന്നു. അച്ഛൻ ഒരു പാവം കുട്ടിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അതു് എങ്ങിനെ ചെയ്യും എന്നു കാണാൻ എല്ലാവരും ആഗ്രഹിച്ചു.

അന്നു് കാണികളുടെ എണ്ണം പതിവിൽക്കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ടാം ഡ്രൈവർ ദൂരെ നിന്നു തന്നെ അവരെ കണ്ടു. അച്ഛൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചു്

കൈകൾകൊണ്ട് ചെവിയും പൊത്തി ടാം ലൈനിനു കുറുകെ കിടന്നപ്പോൾ ഡ്രൈവർ ബഹളം കൂട്ടാതെ ടാം നിർത്തി അതിൽനിന്ന് ചാടിയിറങ്ങി അച്ഛന്റെ നേർക്കടുത്തു. ടാം നില്പാതെ തന്റെ മീതെകൂടി കടന്നുപോയെന്ന് അച്ഛൻ വിചാരിച്ചു. തന്നെ പിടിച്ചുകലുക്കുന്നത് ഡ്രൈവറാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ആദ്യം മനസ്സിലായില്ല. ഡ്രൈവർ ആക്രോശിച്ചു:

“ഒടുവിൽ നിന്നെ പിടികിട്ടി!”

കട്ടികൾ പേടിച്ച് സ്ഥലം വിട്ടു. ഇടവഴിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മീഷ മാത്രം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾക്ക് ഇതിന് അധികാരമില്ല.”

അച്ഛനെ മിലിഷ്യസ്റ്റേഷനിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവർ അച്ഛന്റെ മേൽ വിലാസം കുറിച്ചെടുത്തു. മുത്തശ്ശിയും മുത്തച്ഛനും സ്ത്രീ ഹെഡ് മാസ്റ്ററും മിലിഷ്യസ്റ്റേഷനിലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടു. അച്ഛനെ വീട്ടിൽ ശിക്ഷിച്ചു. സ്ത്രീകൾ നാണക്കപ്പെട്ടു. സ്ത്രീകളിലെ ചുമർപത്രത്തിൽ അച്ഛനെപ്പറ്റി ഒരു ലേഖനം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഹെഡ് മാസ്റ്ററും മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും വിചാരിച്ചത് എല്ലാ ദിവസവും ടാം നിർത്തിച്ചത് അച്ഛനായിരുന്നു എന്നാണ്. മീഷയും കോസ്റ്റയും കോലുയും സിങ്കോർസ്സി സഹോദരന്മാരുമാണ് തന്നെക്കാൾ മുമ്പ് അങ്ങിനെ ചെയ്തതെന്ന് പറയാൻ അച്ഛന് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അച്ഛൻ അവരുടെ പേർ പറഞ്ഞുകൊടുത്തില്ല.

എന്നാൽ വളരെക്കാലത്തേക്ക് ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റി എല്ലാവരും അച്ഛനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ടാം ഡ്രൈവർ പിടിച്ചത് അച്ഛനെ മാത്രമാണ് എന്ന കാരണത്താൽ മറ്റു ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിച്ചതായിരുന്നു ഏറ്റവും കഷ്ടം. അച്ഛന്റെ ഉററസ്നേഹിതനായിരുന്ന മീഷ പോലും പറഞ്ഞു:

“അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ തലയിടാൻ പോകരുത്.”

ടാം ആരുടേയും മേൽ കയറാനിടയാകുന്നതിനുമുമ്പ് ആ വിനോദത്തിനു വിരാമമിടാൻ ഉതകിയതുകൊണ്ട് അച്ഛന് തന്നെ അന്നു പിടികൂടിയതിൽ സന്തോഷമേയുള്ളൂ. ആരുടേയും മുതുകിൽ ടാം കയറാതിരുന്നത് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു തുടനുമായിരുന്നു.

അച്ഛൻ ഒരു പാമ്പിനെ കൊന്നു

കുട്ടികളാലത്തു് അച്ഛൻ ഒരു പാമ്പിനെ കൊന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ സംഭവം ഇതാണു്. ഒരു ദിവസം ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞു് അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു: “കുട്ടികളെ! നാളെ നമുക്കു് കാട്ടിലേക്കു പോകാം. അവിടെ നിങ്ങൾക്കു് പൂല്പിച്ചുണ്ടു് നടുക്കു കയ്യും വെയിലത്തു് കളിക്കുകയും ചെയ്യാം. പോകാൻ ഇപ്പോഴുള്ളവരെക്കെ കൈ പൊക്കുവിൻ.”

എല്ലാ കുട്ടികളും കൈ പൊക്കി. അച്ഛനും കൈ പൊക്കി.

പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ധ്യാപിക ചോദിച്ചു:

“ആർക്കെങ്കിലും എതിർപ്പുണ്ടോ?”

അപ്പോഴും എല്ലാ കുട്ടികളും കൈ പൊക്കി. അച്ഛനും അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്തു.

അദ്ധ്യാപിക അതുതപ്പെട്ടു.

“എന്താണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം? നിങ്ങൾക്ക് കാട്ടിൽ പോകണോ വേണ്ടയോ?”

“പോകണം,” കുട്ടികൾ ആർത്തുവിളിച്ചു.

“എന്നാൽപ്പിന്നെ, എതിരുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കൈ പൊക്കിയ തെന്തിനാണ്?”

ആർക്കും അതിന് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾക്ക് വോട്ടു ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടമായതുകൊണ്ട്.”

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അദ്ധ്യാപികയ്ക്കും ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തീരെ വിവരമില്ലാത്ത കുട്ടികളാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ഒരു കാര്യം നേരത്തേ പറഞ്ഞേക്കാം. ഉച്ചയ്ക്കു തിന്നാനുള്ളതു് അവരവർ വീട്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരണം. ആരും മറക്കരുതു്. കാട്ടിൽ ഹോട്ടലുകളില്ല. ശരി, ഇനി എല്ലാവർക്കും വീട്ടിൽ പോകാം.”

കുട്ടികൾ എല്ലാവരും എണീറ്റു.

പെട്ടെന്നു് അച്ഛൻ കൈ പൊക്കി.

“എന്തുവേണം?” അദ്ധ്യാപിക ചോദിച്ചു. “നിനക്ക് വോട്ടുചെയ്യാൻ വലിയ ഇഷ്ടമാണു്, അല്ലേ?”

“ഞാൻ ഒരു കൈത്തുമ്പ കൊണ്ടുവന്നോട്ടെ?”

അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾക്കു വോട്ടുചെയ്യാൻ വലിയ ഉത്സാഹമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് ഇക്കാര്യം വോട്ടെടുത്തു തീരുമാനിക്കാം. കൈത്തുമ്പ കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവർ കൈ പൊക്കുക.”

എല്ലാവരും കൈപൊക്കി.

“ഏകകണ്ഠമായി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ കൈത്തുമ്പ കൊണ്ടുവന്നോളൂ.” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ അച്ഛൻ കൈത്തുമ്പയും കൊണ്ടാണ് കാട്ടിലേക്കു പോയതു്. അച്ഛൻ അന്നു് തിരെ ചെറിയ ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിനു് തന്റെ കൈത്തുമ്പ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അതു കൂടെ കൊണ്ടുപോന്നതിനെ അന

കൂലിച്ചു എല്ലാവരും വോട്ടുചെയ്തതിൽ അച്ഛൻ വിശേഷിച്ചും സന്തോഷം തോന്നി.

കാട്ടിൽ നല്ല രസമായിരുന്നു. തളിരിട്ടുന്നിന്ന മരങ്ങളുടേയും ഇളംപുല്ലിന്റേയും ഭംഗി കണ്ടു അച്ഛൻ വിസ്മയിച്ചുപോയി.

“കുട്ടികളെ, ഈ മരം ഏതാണെന്നു പറയാമോ?” അദ്ധ്യാപിക ഒരു മരം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പോയി.

“ഓക്കമരം! ഓക്കമരം!” കുട്ടികൾ എല്ലാവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

വോട്ടുചെയ്യാൻ ഇഷ്ടമാണെന്നു പറഞ്ഞ പെൺകുട്ടി (അവളുടെ പേരു ഓലു എന്നായിരുന്നു) പറഞ്ഞു:

“വൃദ്ധനായ കൂറൻ ഓക്കമരം..”

അവൾ എന്തിനാണു അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതെന്നു ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. അദ്ധ്യാപിക പോലും അതുളപ്പെട്ടു.

“ഇതു ഏതു മരമാണു?” മറ്റൊരു മരം കാണിച്ചു അദ്ധ്യാപിക ചോദിച്ചു.

എല്ലാവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ബർച്ചു മരത്തെ!”

ഓലു എന്തോ പറയാൻ വായു പൊളിക്കുന്നത് അച്ഛൻ കണ്ടു.

ഉടൻതന്നെ മൃദുസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“യുവാവായ കൂറൻ ബർച്ചു മരത്തെ!”

ഓലുക്കു ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ അച്ഛന്റെ നേരെ നാക്കു നീട്ടിക്കാണിച്ചു.

അതു കണ്ടപ്പോൾ അച്ഛൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു:

“കൂറൻ കുട്ടിനാക്കു!”

എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“ബഹളമുണ്ടാക്കുന്ന കുട്ടികളെ ഞാൻ കാട്ടിനു വെളിയിൽ അയയ്ക്കും!” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു.

ശൗരവത്തിലാണു അവർ അതു പറഞ്ഞതു്. അതുകേട്ടു കുട്ടികൾ നിശ്ശബ്ദമായി. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപികതന്നെ ഉടൻ ചിരിച്ചുപോയി.

സോവിയറു് യൂണിയന്റെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരുന്ന മരങ്ങളെ പറ്റിയും തെക്കൻപ്രദേശത്തു വളരുന്ന മരങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവർ പിന്നീടു് കുട്ടികൾക്കു വിവരിച്ചുകൊടുത്തു.

ഒരു വണ്ടിനെ കണ്ടപ്പോൾ കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ചു പാടി:

“കരിവണ്ടേ, കരിവണ്ടേ
മധുവണ്ണാൻ പോകണ്ടേ?”

എന്നാൽ കരിവണ്ടു് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നതേയുള്ളൂ. കുട്ടികൾ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം അപ്പോൾ ഓർത്തു. എല്ലാവർക്കും നല്ല വിശപ്പു തോന്നി. കാട്ടിൽ മരം വളരാത്ത ഒരിടത്തിരുന്ന് വനഭോജനം നടത്താൻ എന്തു രസമായിരുന്നു! ഒരു വലിയ മരക്കുറി അവർ മേശയായി ഉപയോഗിച്ചു. എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ പൊതി തുറന്നു. തീറ്റസാധനങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറി. അദ്ധ്യാപിക തന്റെ ബാഗിൽനിന്ന് ഒരു പൊതി മിഠായി പുറത്തെടുത്തപ്പോൾ കുട്ടികൾ ആർത്തുവിളിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ആരോ നിലവിളിച്ചു:

“അയ്യോ! ഒരു പാമ്പ്!”

ഓലുയാണു് നിലവിളിച്ചതു്. കാട്ടിലെ തുറസ്സായ സ്ഥലത്തിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്തായിട്ടാണു് അവൾ ഇരുന്നിരുന്നതു്. തൊട്ടടുത്തു് അച്ഛനും. അവൾ ചാടിയെണീറ്റു് കരേക്കൂടി ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു:

“അയ്യോ! എൻറമ്മേ!”

അച്ഛനും ചാടിയെണീറ്റു. ഓലുയുടെ പാദത്തിനടുത്തുകൂടി ഒരു കറുത്ത പാമ്പു് ഇഴയുന്നതു് അച്ഛൻ കണ്ടു. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി അച്ഛൻ അന്നാണു് ഒരു പാമ്പിനെ കാണുന്നതു്. ഭയപകിതനായ അദ്ദേഹം സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു് കൈത്തൂമ്പുകൊണ്ടു് അതിനെ അടിച്ചു. തൂമ്പയുടെ മുർച്ചയുള്ള വായ്ത്തല തട്ടി പാമ്പു് രണ്ടു കഷണമായി. രണ്ടു പകുതിയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഇഴഞ്ഞു! ഓലു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മറ്റു പെൺകുട്ടികളും നിലവിളിച്ചു. അദ്ധ്യാപിക മാത്രം നിലവിളിച്ചില്ല. അവർ അച്ഛന്റെ പ്രവൃത്തി കൗതുകത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛൻ ആദ്യം രണ്ടു പാമ്പുകളെ വെട്ടിമുറിച്ചു് നാലാക്കി. പിന്നീടു് നാലുപാമ്പുകളെ വെട്ടി എട്ടു പാമ്പുകളാക്കി. അദ്ദേഹം പതിനാറു പാമ്പുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അദ്ധ്യാപിക അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു:

“മതി! അതു് ഒരു പുൽപ്പാമ്പാണു്. അതിനു് വിഷമില്ല. അതിനെക്കൊണ്ടു് പ്രയോജനമുണ്ടുതാനും!”

അച്ഛൻ വെട്ടു നിർത്തി. പെൺകുട്ടികൾ കരച്ചിൽ നിർത്തി. ഓലു മാത്രം നിലവിളിച്ചു:

“അയ്യോ ഒരു പുൽപ്പാമ്പ്!”

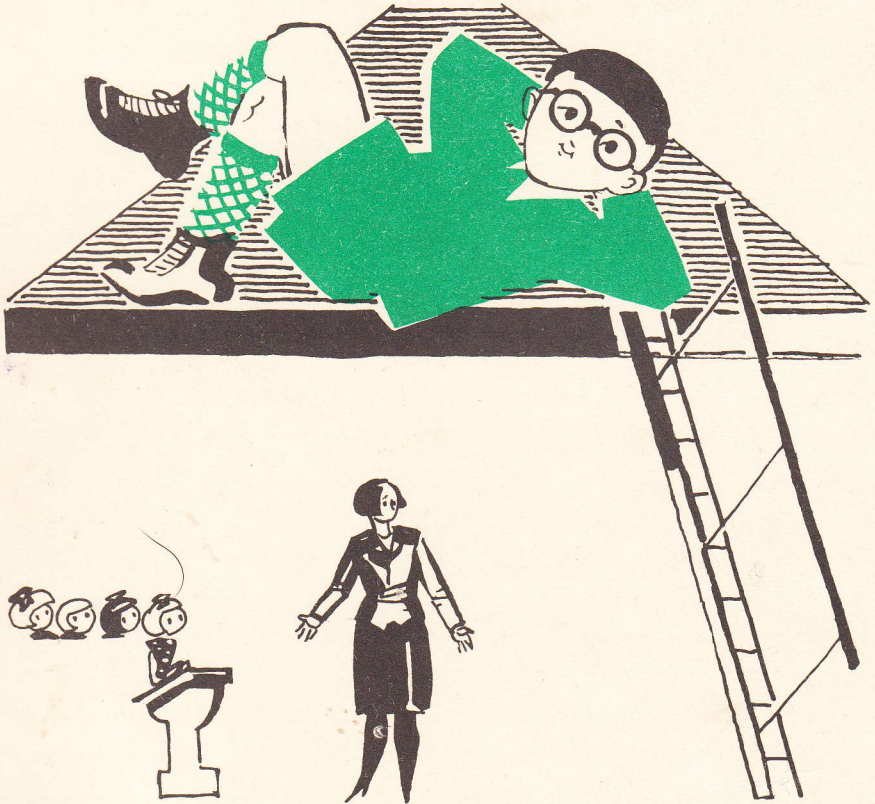
ഇത്രയുമായപ്പോൾ ആൺകുട്ടികളും മുറവിളിക്കുക:

“അയ്യോ! അമ്മേ! അച്ഛാ! ഓടിവരണേ! ഇതാ പാമ്പ്!”

“നിങ്ങൾ ബഹളം കൂട്ടാതിരിക്കൂ!” അദ്ധ്യാപിക ആജ്ഞാപിച്ചു. കുട്ടികളുടെ ശബ്ദകോലാഹലം അടങ്ങിയപ്പോൾ അവർ മൃദുസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: “പുൽപ്പാമ്പുകൾക്ക് വിഷമില്ല. അവയെക്കൊണ്ട് പ്രയോജനവുമുണ്ട്. അവയെ കൊല്ലാൻ പാടില്ല. പുൽപ്പാമ്പുകളേയും വിഷപ്പാമ്പുകളേയും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻ നിങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കണം. അത് ഓർമ്മയിൽ വെച്ചുകൊള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ കാര്യമെന്തെന്നറിയാതെ വിസ്ഫീകളെപ്പോലെ കിടന്നു നിലവിളിക്കാൻ പാടില്ല. ഒരു പാമ്പ് വിഷപ്പാമ്പാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിട്ട് ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കാതെ തന്റെ സുഹൃത്തിനെ രക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന ബാലനെ പരിഹസിക്കാൻ കാരണമൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. പാമ്പിനെ കൊല്ലാൻ അതിനെ നൂറു കഷണങ്ങളാക്കി വെട്ടിനറുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ.”

എല്ലാവരും, ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും, ചിരിച്ചു. അച്ഛൻ രൂമ്പ കാട്ടിലേക്കെറിഞ്ഞു. വളരെ കാലത്തേക്ക് കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു: “ഓടിവരണേ! ഇതാ ഒരു പുൽപ്പാമ്പ്!” വാസ്തവത്തിൽ കാലയെ ആയിരുന്നു പരിഹസിക്കേണ്ടത് എന്ന് അച്ഛൻ തോന്നി. അച്ഛൻ കൊന്ന അവസാനത്തെ പാമ്പ് അതായിരുന്നു.

ജർമ്മൻ ഭാഷ അച്ഛൻ വഴങ്ങുന്നില്ല

കുട്ടികൾക്കു് അച്ഛൻ കിട്ടിയിരുന്ന മാർക്കുകൾ പലതരമായിരുന്നു. റഷ്യൻഭാഷയ്ക്കു് “കൊള്ളാം” എന്നും കണക്കിനു് “തരക്കേടില്ല” എന്നും കയ്യക്ഷരത്തിനു് “മോശ”മെന്നും ചിത്രംവരയ്ക്കുന്നതിനു് “മഹാമോശം” എന്നുമുള്ള മാർക്കുകളാണു് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയതു്. പടം വരയ്ക്കുന്നതു് കുറച്ചെങ്കിലും മെച്ചപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഇനിയും അച്ഛനു് “വളരെ മോശം” തന്നെ കിട്ടുമെന്നു് ഡ്രോയിംഗു് മാസ്റ്റർ താക്കീതു ചെയ്തു.

ഒരു ദിവസം പുതിയ ഒരുദ്ധ്യാപിക ക്ലാസിൽ വന്നു. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയായിരുന്നു അവർ. ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളാണു് അവർ ധരിച്ചിരുന്നതു്.

“എന്റെ പേർ യെലേന സെർഗേയെവ്ന എന്നാണ്. ഇനി നിങ്ങളുടെ പേരു പറയൂ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ പുഞ്ചിരിയടിച്ചു. കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ച് വിളിച്ചുകൂവി:

“ഷേനിയ!”

“സീന!”

“ലീസ!”

“മീഷ!”

“കോല്യ!”

യെലേന സെർഗേയെവ്ന ചെവി പൊത്തി. കുട്ടികളുടെ ബഹളം ശമിച്ചപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ നിങ്ങളെ ജർമ്മൻ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കാൻ വന്നതാണ്. പഠിക്കാൻ ഇഷ്ടമാണോ?”

“അതെ! അതെ!” എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് പറഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ അച്ഛൻ ജർമ്മൻ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. കസേരയ്ക്ക് ജർമ്മനിൽ “ദെർ ഷ്തുൽ” എന്നും മേശയ്ക്ക് “ദെർ തിഷ്” എന്നും പുസ്തകത്തിന് “ദസ് ബുച്” എന്നും ആൺകുട്ടിക്ക് “ദെർ ക്നാബെ” എന്നും പെൺകുട്ടിക്ക് “ദസ് മെട്ഹെൻ” എന്നും പറയുന്നത് അച്ഛൻ ആദ്യം വളരെ രസകരമായി തോന്നി.

ഒരു പുതിയ കളിപോലിരുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും താല്പര്യം തോന്നി. എന്നാൽ വിഭക്തിയും വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പല “ക്നാബെ”കൾക്കും “മെട്ഹെൻ”കൾക്കും മുഷിപ്പുതോന്നി. ജർമ്മൻ ഭാഷ വശമാക്കണമെങ്കിൽ അതു പഠിക്കുകതന്നെ വേണം എന്ന് അവർക്കു ബോധ്യമായി. അതു കളിയല്ല, കാര്യമാണ്. കണക്കും, റഷ്യനുംപോലെ അതും ഒരു വിഷയമാണ്. പാഠം രസകരമാക്കാൻ യെലേന സെർഗേയെവ്ന കഴിവതും ശ്രമിച്ചു. രസകരമായ കഥാപുസ്തകങ്ങൾ അവർ ക്ലാസിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ജർമ്മൻ ഭാഷയിലുള്ള തമാശകൾ കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ജർമ്മൻ പാട്ടുകൾ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ശരിക്കു പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ആ ക്ലാസുകൾ വളരെ രസകരമായിരുന്നു. എന്നാൽ പഠിക്കാത്ത കുട്ടികൾ ഒരക്ഷരം മനസ്സിലാക്കാതെ മിഴിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് ആ ക്ലാസുകൾ മുഷിപ്പാണായി തോന്നിയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവർ “ദസ് ബുച്” തുറന്നു നോക്കാറില്ല. അദ്ധ്യാപിക ചോദ്യം ചോദിക്കുമ്പോൾ അവർ “ദെർ തിഷ്”പോലെ നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കും.

ചിലപ്പോൾ ജർമ്മൻ പാഠം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് വലിയ ഒരു ആക്രോശം കേൾക്കാം:

“ഇവ് ഹാബെ ഷ്പത്സീറെൻ!”

“എനിക്കു നടക്കണം!” എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. എന്നാൽ “നമുക്കു പുറത്തു കടക്കാം” എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് കട്ടികൾ അതുപയോഗിച്ചു. ആരെങ്കിലും ഒരാൾ അങ്ങിനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞാലുടൻ പല ആൺകുട്ടികളും കൂട്ടത്തിൽ ചേരും. പാവം യെലേന സെർഗേയെവ്ന ക്ലാസിൽ വരുമ്പോൾ പെൺകുട്ടികൾ മാത്രമേ ക്ലാസിൽ കാണുകയുള്ളൂ. ആൺകുട്ടികൾ “ഷ്പാത്സീറെൻ” ചെയ്യുകയായിരിക്കും. അച്ഛനും “ഷ്പാത്സീറെൻ” ഇഷ്ടമുള്ള കുട്ടികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു.

യെലേന സെർഗേയെവ്നയെ വിഷമിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല അച്ഛൻ ക്ലാസിൽനിന്ന് പുറത്തുപോയിരുന്നതു്. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടേയും മറ്റു അധ്യാപകരുടേയും യെലേന സെർഗേയെവ്നയുടേയും കണ്ണിൽപ്പെടാതെ ഒളിച്ചിരിക്കാനും ക്ലാസിൽ കയറാതിരിക്കാനുമുള്ള രസംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ചെയ്തതു്. യെലേന സെർഗേയെവ്നയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരമറിയാതെ ക്ലാസിൽ മിഴിച്ചു നിൽക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ രസകരമായിരുന്നു അതു്. “ഹാബെൻ സി ദെർ ഫെദെർമെസ്സെർ? (നിനക്കു് ഒരു പേനാക്കത്തി ഉണ്ടോ?)” എന്നു് അവർ ചേദിക്കുമ്പോൾ വളരെ നേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ടു് “ഇഹ് നിഹ്ത്...” എന്നു മുക്കിമുളി പറഞ്ഞാൽ പെൺകുട്ടികൾ ചിരിക്കും. തന്നെ ആരെങ്കിലും പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നതു് അച്ഛനു് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരെ പരിഹസിച്ചു് സ്വയം ചിരിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു് കൂടുതൽ ഇഷ്ടം. പാഠങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കുകയായിരുന്നു വേണ്ടതു്. എന്നാൽ അച്ഛൻ അന്നു് അതു ചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് അധ്യാപികയോടു് ദേഷ്യം തോന്നി. ജർമ്മൻ ഭാഷയോടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു വെറുപ്പായിരുന്നു. പക്ഷപോക്കാനെന്നവണ്ണം അദ്ദേഹം അതു പഠിക്കാതിരുന്നു. പിന്നീടു് മറ്റൊരു സ്കൂളിൽ ചേർന്നപ്പോൾ ഹ്രസ്വ പഠിക്കാൻ അവസരം കിട്ടി. അതും അദ്ദേഹം ശരിക്കു് ഉപയോഗിച്ചില്ല. കോളേജിൽവെച്ചു് ഇംഗ്ലീഷും വേണ്ടവണ്ണം പഠിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ അച്ഛനു് ഒരു വിദേശഭാഷയും അറിയില്ല. നഷ്ടം സംഭവിച്ചതു് തന്നിക്കാണെന്നു് അച്ഛനു് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. തനിക്കിഷ്ടമുള്ള പല പുസ്തകങ്ങളും അതെഴുതിയ ഭാഷയിൽ വായിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ഠിതമുണ്ടു്.

അച്ഛൻ രണ്ടു് ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിയ കഥ

അച്ഛൻ കുട്ടിക്കാലത്തു് വാസ്യ സെരെദീൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ വീട്ടിനു് തൊട്ടടുത്തായിരുന്നു വാസ്യയുടെ വീടു്. അവർ സ്കൂളിൽ പോകുന്നതും തിരിച്ചുവരുന്നതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. ക്ലാസിൽ അവർ അടുത്തടുത്താണു് ഇരുന്നിരുന്നതു്. ക്ലാസിൽ മറെറല്ലാവരേക്കാളും വേഗം വാസ്യ കണക്കു ചെയ്യും. വാസ്യ അച്ഛനെ സഹായിച്ചിരുന്നു. കവിതകൾ കാണാപ്പാഠമാക്കാനും ഉപന്യാസമെഴുതാനും അച്ഛൻ വാസ്യയേയും സഹായിച്ചു. അവർക്കു് പരസ്പരം വലിയ മതിപ്പായിരുന്നു. അവർക്കു് വഴക്കുണ്ടാക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ തമ്മിൽ വഴക്കുണ്ടാക്കും മററാരോടും വഴക്കുണ്ടാക്കുകയില്ല.

“ഞാൻ വേനൽക്കാലം ചെലവഴിച്ചതെങ്ങിനെ” എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്ത ദിവസം ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതിക്കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ഒരിക്കൽ അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു.

“എന്തെഴുതണമെന്ന് എനിക്ക് നിശ്ചയമില്ല,” വാസ്യ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു.

“നീ വേനല്ലാലത്തു എവിടെയായിരുന്നു?” അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

“നാട്ടിൻപുറത്തു.”

“എന്നാൽ അവിടത്തെ കാര്യം എഴുതിയാൽ മതി.”

“പക്ഷേ, എന്താണെഴുതേണ്ടതു്?”

“നീ അവിടെ എന്തൊക്കെ ചെയ്തു?”

“പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും ചെയ്തില്ല. വെറുതെ നീന്തുകയും മീൻപിടിക്കുകയും കാട്ടിൽ നടക്കാൻ പോവുകയും ചെയ്തെന്നുമാത്രം.”

“അക്കാര്യം എഴുതിയാൽ മതിയല്ലോ?” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കകം വാസ്യയുടെ ഉപന്യാസം തയ്യാറായി. അവൻ അതു് അച്ഛനെ കാണിച്ചു. അതിങ്ങിനെയായിരുന്നു:

ഞാൻ വേനല്ലാലം

ചെലവഴിച്ചതെങ്ങിനെ

“ഞാൻ നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള മുത്തശ്ശിയുടെ വീട്ടിലാണ് വേനൽ ചെലവഴിച്ചതു്. ഞാൻ കൂട്ടുകാരൊത്തു് നീന്തുകയും മീൻ പിടിക്കുകയും, കാട്ടിൽ നടക്കുകയും ചെയ്തു. വേനല്ലാലത്തു് നാട്ടിൻപുറത്തു താമസിക്കാൻ നല്ല സുഖമാണ്.”

വി. സെരെജീൻ

“ഇതു് ഉപന്യാസമായില്ല,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “നിന്റെ മുത്തശ്ശിയെപ്പറ്റി എഴുതു്. അവർ എങ്ങിനെയാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നും, എന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും, ഏതു പാട്ടുകളാണ് പാടിയതെന്നും എഴുതു്.”

“അവർ പാട്ടൊന്നും പാടിയില്ല. കുറെ കഥകൾമാത്രം പറഞ്ഞു,” വാസ്യ പറഞ്ഞു.

“ആ കഥകളെപ്പറ്റി എഴുതാമല്ലോ. കൂട്ടുകാരായ കുട്ടികളെപ്പറ്റിയും അവിടെയുള്ള പുഴയെപ്പറ്റിയും കാടിനെപ്പറ്റിയും എഴുതാം.”

“എനിക്ക് എഴുതാനേ അറിയില്ല. ഞാൻ എല്ലാം നിന്നോടു പറയാം. നീ എഴുതിക്കോ.” വാസ്യ പറഞ്ഞു.

വാസ്യ മുത്തശ്ശിയെപ്പറ്റിയും കൂട്ടുകാരെപ്പറ്റിയും കാടിനെപ്പറ്റിയും പുഴയെ പറ്റിയും അച്ഛനോട് പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ നീണ്ട ഒരു ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കി. അച്ഛൻ മനസ്സിൽ എഴുതിയ അത് നല്ലൊരു ഉപന്യാസമായിരുന്നു.

“ഞാൻ ഇത് എന്റെ കൈപ്പട്ടയിൽ പകർത്താം,” വാസ്യ പറഞ്ഞു. “ഇനി നീ നിന്റെ ഉപന്യാസം എഴുതിത്തുടങ്ങൂ. സമയം ഒരുപാടായി.”

വാസ്യ പോയ്ക്കിഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ സ്വന്തം ഉപന്യാസം എഴുതാൻ ഇരുന്നു. അത് അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ഒരേ കാര്യംതന്നെ അടുപ്പിച്ച് രണ്ടുപ്രാവശ്യം എങ്ങിനെ എഴുതും? അച്ഛനും നാട്ടിൻപുറത്താണ് വേനൽക്കാലം കഴിച്ചത്. അദ്ദേഹവും നീന്തുകയും കാട്ടിലൂടെ നടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാര്യമെല്ലാം അച്ഛൻ വാസ്യയുടെ ഉപന്യാസത്തിൽ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. വാസ്യയുടെ ഉപന്യാസം പോലിരിക്കാത്ത മറ്റൊന്നാണ് എങ്ങിനെയെങ്കിലും എഴുതണം. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപികയ്ക്കു കാര്യം മനസ്സിലാകും. നല്ലതായാലും വേണ്ടില്ല ചീത്തയായാലും വേണ്ടില്ല, ഉപന്യാസം എഴുതി തീർക്കണം എന്ന വിചാരമേ അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വാസ്യയുടേതിൽനിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നമായ ഒരു ഉപന്യാസം അച്ഛൻ എഴുതി. അദ്ധ്യാപികയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അത് മറ്റൊന്നിൽനിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു.

നോട്ടുബുക്കുകൾ തിരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:

“ഇതാ നിങ്ങളുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ. വാസ്യ സെരെദീനാണ് ഏറ്റവും തന്നായി എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഞാൻ അത് ഉറക്കെ വായിക്കാം.”

അച്ഛൻ വാസ്യയ്ക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ ഉപന്യാസം അവർ വായിച്ചു.

“മിടുക്കൻ,” അവർ വാസ്യയെ അഭിനന്ദിച്ചു. “നീ വളരെ ഭംഗിയായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ ഉപന്യാസം വളരെ കൗതുകകരവുമാണ്. തെറ്റൊന്നും ഇല്ലതാനും. നിനക്ക് വളരെ നല്ല ഒരു അമ്മുമ്മയാണുള്ളത്. വളരെ നല്ല കുറെ കൂട്ടുകാരും നിനക്കുണ്ട്.”

ഇതു പറഞ്ഞിട്ട് അദ്ധ്യാപിക എന്തുകൊണ്ടോ അച്ഛന്റെ നേരെ നോക്കി. വാസ്യയുടെ മുഖം ചുവന്നു. താൻ ചെയ്യാത്ത കാര്യത്തിന് അഭിനന്ദിക്കപ്പെടുന്നത് അവൻ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപിക തുടർന്നു:

“ഇനി ഞാൻ ഏറ്റവും മോശപ്പെട്ട ഉപന്യാസം നിങ്ങളെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാം.” അച്ഛൻ രണ്ടാമതെഴുതിയ ഉപന്യാസം അവർ വായിച്ചു. അപ്പോൾ അച്ഛന്റെ മുഖമാണ് ചുവന്നത്. തന്റേതല്ലാത്ത ഒരു കുറഞ്ഞിന് ശകാരം കേൾക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ലജ്ജിച്ചു.

അച്ഛന്റെ ഉപന്യാസം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞു അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:

“അടുത്ത തവണ നീ കറേക്കൂടി നന്നായി എഴുതുമെന്നും വാസ്യ ഇപ്പോഴേക്കേക്കും മോശമാവുകയില്ലെന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.”

“ശരി,” അച്ഛൻ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“നിനക്കു മനസ്സിലായോ, വാസ്യ?”

“ഉവ്വു,” വാസ്യ അതിലും പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ചുവന്ന തുടുത്ത കവിളുകളുമായി അവർ ഇരുവരും അടുത്തടുത്തു ഇരുന്നു. മറ്റു കുട്ടികൾക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. അച്ഛനോ വാസ്യയോ നടന്ന കാര്യം പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അതിനുശേഷം അച്ഛൻ എപ്പോഴും കണക്കുകൾ തന്നത്താൻ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. വാസ്യ അച്ഛന്റെ സഹായമില്ലാതെ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങി. ആദ്യമായും അച്ഛന്റെ കണക്കുകൾ പലതും തെറ്റി. വാസ്യയുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ മോശവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രമേണ ഇരുവരും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. തന്നത്താൻ ചെയ്യാതെ ഒരിക്കലും ഒന്നും പഠിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു് അവർക്കു് ബോധ്യമായി. എന്നാൽ, പിന്നീടും വളരെ വർഷങ്ങൾ അവർ ഒരേ ബഞ്ചിൽ അടുത്തടുത്ത സ്ഥാനങ്ങളിലാണു് ഇരുന്നതു്.

അച്ഛൻ മയക്കോവ്സ്കിയോടു സംസാരിച്ച കഥ

അച്ഛൻ ഒരു ബാലനായിരുന്നപ്പോൾ ഒരിക്കൽ മഹാകവിയായ മയക്കോവ്സ്കിയോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മയക്കോവ്സ്കി അച്ഛനോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. സംഭവം ഇതാണ്:

അച്ഛൻ “ഖനിത്തൊഴിലാളി” എന്ന ഒരു കവിത എഴുതി, അദ്ധ്യാപികയെ കാണിച്ചു. അതു വായിച്ചിട്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

“നമ്മുടെ സ്കൂളിൽ കവിത എഴുതുന്നവർ ആരും ഇല്ല. നിന്റെ കവിത സ്കൂളിലേ പുരസ്കാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ പോവുകയാണ്. നീ മിടുക്കനാണ്. പക്ഷെ നീ ഇനിയും ഒരു പുഷ്പിൻ ആയിട്ടില്ലെന്ന് ഓർമ്മയിൽവെച്ചോളൂ.”

താൻ പുഷ്പിനാണെന്നു ഭാവിക്കയില്ലെന്ന് അച്ഛൻ അധ്യാപികയ്ക്ക് ഉറപ്പു കൊടുത്തു.

ആ കവിത സ്കൂളിലെ ചുമർപത്രത്തിൽ വന്നു. എല്ലാ കുട്ടികളും അതു വായിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മൂന്നാം ക്ലാസിൽ കവിതയെഴുതുന്ന ഒരു കുട്ടിയുണ്ടെന്ന് സ്കൂൾ മുഴുവൻ അറിഞ്ഞു. അധ്യാപകർ അച്ഛനെ അഭിനന്ദിച്ചു. ആൺകുട്ടികൾ പരിഹസിച്ചു: “ചെവിയില്ലാ കവി!” അവർ അതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിച്ചതെന്ന് ഇപ്പോൾപ്പോലും അച്ഛൻ അറിയാൻ പാടില്ല. തങ്ങളുടെ ആൽബത്തിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതിത്തരണമെന്ന് മുതിർന്ന പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചുമർപത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപർ അച്ഛനോടു് പറഞ്ഞു:

“നീ എല്ലാ ലക്കത്തിലും കവിത എഴുതണം. അല്ലെങ്കിൽ....” അവൻ അച്ഛനെ മുഷ്ടിച്ചുരുട്ടി കാണിച്ചു.

അത്തരം ഒരു പത്രാധിപരെ സ്വപ്നത്തിൽ മാത്രമേ കവികൾക്കു കാണാൻ കഴിയൂ എന്ന് വലുതായപ്പോൾ അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അന്ന് അച്ഛൻ യേശുമാണു തോന്നിയതു്. ഏഴാം ക്ലാസിലെ ഒരു തടിയനായിരുന്നു പത്രാധിപർ. ആരെയും പേടിപ്പിക്കാൻ തക്ക വലിപ്പം അവന്റെ മുഷ്ടികുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പിന്നീടു് ചുമർപത്രത്തിന്റെ ഓരോ ലക്കത്തിലും അച്ഛന്റെ കവിതകൾ മുടങ്ങാതെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു്. രണ്ടു കവിതകളുള്ള ചില ലക്കങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഭൂമുഖത്തുള്ള എന്തിനെപ്പറ്റിയും അച്ഛൻ എഴുതുമായിരുന്നു. വസന്തത്തേയും ഹേമന്തത്തേയും ശിശിരത്തേയും ഗ്രീഷ്മത്തേയും കുറിച്ച് അദ്ദേഹം കവിത എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പാരീസ് കമ്മ്യൂണിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒരു കവിത എഴുതി. മറ്റാളുന്മാരേയും “കോപ്പിയടിക്കാരേയും” കുറിച്ചുള്ള രണ്ടു കവിതകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കെമിസ്ട്രി ക്ലാസിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയ ആറാം ക്ലാസ് വിദ്യാർത്ഥികളെപ്പറ്റി (“പുറച്ചോവ് ലഹള” എന്നു പേരുള്ള) ഒരു കവിത അദ്ദേഹം രചിച്ചു. രണ്ടു വർഷംകൊണ്ട് അച്ഛൻ വളരെയധികം കവിതകൾ എഴുതിക്കൂട്ടി. എന്നാൽ അവ നല്ല കവിതകളാണോയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. സ്കൂളിൽ എല്ലാവരും അച്ഛനെ പ്രശംസിച്ചിരുന്നെങ്കിലും താഴെപ്പറയുന്നതു യാഥാർത്ഥകവിതകളല്ല എന്ന് അച്ഛനു തോന്നി. തനിക്കു് എന്നെങ്കിലും യഥാർത്ഥകവിത എഴുതുവാൻ കഴിയുമോയെന്ന് അറിയാൻ അദ്ദേഹം അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. ആർക്കാണ് അതു പറയാൻ കഴിയുക? തീർച്ചയായും ഒരു യഥാർത്ഥകവിക്ക് മാത്രമേ പറയാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവിയായിരിക്ക

ണം അദ്ദേഹം. മയക്കോവ്സ്കിയോടുതന്നെ ചോദിച്ചറിയണമെന്ന് അച്ഛൻ തീരുമാനിച്ചു.

മയക്കോവ്സ്കിയെ കാണിക്കാനായി അച്ഛൻ തന്റെ ഏറ്റവും നല്ല കവിതകൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു. എന്നാൽ മയക്കോവ്സ്കിയെ ചെന്നു കാണാനുള്ള ധൈര്യം അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ അന്ന് ഒരു പിഞ്ചുബാലനായിരുന്നുവെന്ന് ഓർക്കണം. മയക്കോവ്സ്കിയോടു് ടെലിഫോണിൽ സംസാരിക്കാമെന്ന് അച്ഛൻ തീരുമാനിച്ചു. ടെലിഫോൺ ഡയറക്ടറിയിൽ നിന്ന് അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നമ്പർ കണ്ടെടുത്തു. പിന്നീട്, വീട്ടിൽ മാറ്റാത്ത പല സാധനങ്ങളിലും അച്ഛൻ തന്റെ കവിതകൾ മേശപ്പുറത്ത് നിരത്തിവെച്ചിട്ട് ധൈര്യം സംഭരിച്ച് റിസീവർ കയ്യിലെടുത്ത് ടെലിഫോൺ ഓപ്പറേറ്ററോടു് ആ നമ്പർ പറയും.... ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം റിസീവർ തിരിച്ചു വയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. മയക്കോവ്സ്കിയോടു് സംസാരിക്കാനുള്ള ധൈര്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒരാഴ്ചക്കാലം അതു തുടർന്നു. അച്ഛൻ തന്റെ ഭീരുത്വത്തിൽ ലജ്ജതോന്നി. ഒരു ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും നാടകം കാണാൻ പോയിരുന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ മയക്കോവ്സ്കിക്ക് ഫോൺചെയ്തു. ഉദ്ദേശത്താൽ വിറച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ റിസീവറിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. റിസീവർ തിരിച്ചു യഥാസ്ഥാനത്ത് വയ്ക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ ഇത്തവണ അദ്ദേഹം ചെറുത്തുനിന്നു. ടെലിഫോണിന്റെ മറ്റൊരു അറ്റത്തു നിന്ന് ആഴവും മുഴക്കവുമുള്ള കനത്ത ഒരു ശബ്ദം അച്ഛന്റെ കാതിലെത്തി. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഒർമ്മയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ശബ്ദമായിരുന്നു അത്. അന്നത്തെ സാധാരണത്തിൽ ആ ശബ്ദം വല്ലാതെ കോപിച്ചിരുന്നു. അത് പരുഷമായി ചോദിച്ചു:

“ആരാണ് സംസാരിക്കുന്നത്?”

അച്ഛന്റെ ധൈര്യം പമ്പകടന്നു. ശ്വാസംവിടാൻ വിമിഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നു.

മറ്റൊരു തലയ്ക്കൽ നിന്നുള്ള ശബ്ദം ഗർജ്ജിച്ചു:

“ആരാണ് വിഡ്ഢിപമയ്യുന്നത്? എന്നും രാത്രിയിൽ ഏതോ ഒരു കഴുത ഫോൺചെയ്യും. എടുത്താൽ ഒരക്ഷരം മിണ്ടുകയുമില്ല! മിഴിച്ചുനിൽക്കാതെ എന്തെങ്കിലും പറയൂ! ഒരു പാട്ടെങ്കിലും പാടൂ, പൊന്നേ!”

യംകൊണ്ട് അച്ഛൻ നാവനക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ഒരു വിശദീകരണം നൽകുകയോ മാപ്പുചോദിക്കുകയോ ചെയ്യാനുള്ള അവ

സരം കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. അനങ്ങാതെ നിന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുകമാത്രമേ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അച്ഛൻ ചെമ്പുതും അതുതന്നെയാണു്.

“ഞാൻ നിന്നെ എന്നെങ്കിലും പിടികൂടും. ഇനി നീ എന്നെ ഫോൺ ചെയ്തുകൊണ്ട്, അപ്പോൾ കളി കാര്യമാകും!”

മയക്കോവ് സ്ത്രീ ഉറക്കോടെ റിസീവർ താഴെ വെച്ചു. അച്ഛൻ പിന്നീടു് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തിനു് ഫോൺചെയ്തിട്ടില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുകയോ അദ്ദേഹത്തെ കാണുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റി അച്ഛൻ മററാരോടും പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. അനേകവർഷത്തേക്കു് ആ സംഭാഷണത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു രണ്ടു വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമേ അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ—അച്ഛനും മയക്കോവ് സ്ത്രീക്കും. പിന്നീടു് അച്ഛൻ മാത്രമേ അതു് അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. അച്ഛൻ മയക്കോവ് സ്ത്രീയുമായുള്ള തന്റെ സംഭാഷണം ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതാ നിങ്ങൾക്കും അതറിയാം.

അച്ഛൻ മറെറാരു സ്ത്രീകളെ കലാപരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു

ഒരിക്കൽ അടുത്തൊരു സ്ത്രീകളെ കട്ടികൾ തങ്ങളുടെ കലാപരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അച്ഛന്റെ സ്ത്രീകൾക്കു ക്ഷണിച്ചു. അതിനുമുമ്പ് ആ കട്ടികൾ അച്ഛന്റെ സ്ത്രീകളിൽ കലാപരിപാടി നടത്തിയിരുന്നു. അവർ പാട്ടു പാടുകയും കവിത ചൊല്ലുകയും ഡാൻസുചെയ്യുകയും കായികാഭ്യാസങ്ങൾ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. പുഷ്പിനെയുടേ “ബോറീസ് ഗൊഡ്നോവി”ലെ ഒരു രംഗം അവർ സ്റ്റേജിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തു. അതിൽ ഗ്രിഗോറിയുടെ ഭാഗം അഭിനയിച്ച ബാലൻ ജനലിലൂടെ ചാടേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ ജനലിയിൽ തങ്ങിപ്പോവുകയും രംഗസജ്ജീകരണങ്ങൾ മുഴുവൻ മറിച്ചിടുകയും ചെയ്തു എന്നത് വാസ്തവം

മാണ്. പക്ഷെ അത് ആർക്കും സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്ല്ലോ. അകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പരിപാടി വളരെ നന്നായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സ്കൂളുകാർ അവരുടെ സ്കൂളിൽ കലാപരിപാടി അവതരിപ്പിക്കണം. അവരെ കടത്തി വെട്ടണമെന്ന് അച്ഛന്റെ സ്കൂളുകാർ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അതെങ്ങിനെ സാധിക്കും? കുട്ടികൾ അക്കാര്യം ചർച്ചചെയ്തു.

“നമുക്ക് പാട്ടു പാടാനറിയാം. പക്ഷെ അവർക്കും അതറിയാമല്ലോ. അവർ നമ്മുടെ കുട്ടികളേക്കാൾ നന്നായി ഡാൻസുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഡാൻസും അവിടെ ശോഭിക്കയില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ കായികാഭ്യാസികൾ അവരുടെ ഒപ്പം നില്ക്കാൻ കഴിവുള്ളവരാണ്. നമ്മുടെ പിരമിഡ് താഴെ വീണാൽത്തന്നെ എന്താണ്? അവരുടെ രംഗസജ്ജീകരണങ്ങൾ മുഴുവൻ തകർന്നു വീണത് ഓർമ്മയില്ലേ? നമുക്കും കവിത ചൊല്ലാം. പക്ഷെ അവർക്കും അതറിയാം. അവർക്കില്ലാത്തതും നമുക്കുള്ളതുമായ എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് കണ്ടുപിടിക്കണം. അതെന്താണ്?”

എല്ലാവരും തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചു.

“നമുക്ക് മീഷ് ഗൊർബുനോവ് ഉണ്ട്,” ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞു.

കുട്ടികൾ എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“അവൻ കരയ്ക്കാനറിയാം!”

“അവൻ കൂവാനറിയാം!”

“അവൻ കൈകൾ മാത്രം കത്തി നടക്കാനറിയാം!”

“നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് വിളിച്ചുകൂവാതെ ഓരോരുത്തർ സംസാരിക്കൂ!” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു.

ബഹളം നിലച്ചപ്പോൾ മീഷ് പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ആർക്കും ചെയ്യാവുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നിക്ക് കവിത എഴുതാനറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു!”

മീഷ് അച്ഛന്റെ നേരെ നോക്കി. മറ്റു കുട്ടികളും അച്ഛനെ നോക്കി. അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:

“നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. നമുക്ക് ഒരു കവിയുണ്ട്.”

“അവർക്ക് കവി ഇല്ല!” കുട്ടികൾ വിളിച്ചു കൂവി.

താൻ ഒരിക്കലും സ്റ്റേജിൽ കയറിയിട്ടില്ലെന്നും മറ്റൊരു സ്കൂളിലെ പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ലെന്നും സ്വന്തം കവിത ചൊല്ലാൻ പ്രയാസമാണെന്നും ഒക്കെ പറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ അച്ഛൻ ശ്രമിച്ചു.

പക്ഷെ മറ്റുള്ളവർ അതു സമ്മതിച്ചില്ല.

“അതൊന്നും സാരമില്ല?” അവർ പറഞ്ഞു.

“എല്ലാം ശരിയാകും. പക്ഷെ നീ ഇനിയും ഒരു പുഷ്പിനായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം ഓർമ്മവേണം,” അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യാപിക അക്കാര്യം മുമ്പും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അച്ഛൻ അത് മറന്നിരുന്നില്ല.

ഒടുവിൽ ആ ദുർദ്ദിനം സമാഗതമായി. കായികാഭ്യാസികളുടേയും നർത്തകരുടേയും പാട്ടുകാരുടേയും ഒപ്പം പേടികൊണ്ട് വിറയ്ക്കുന്ന അച്ഛനും മറ്റേ സ്ത്രീലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു ഹാളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് അച്ഛൻ പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്റ്റേജിന്റെ വശത്തു നിന്നു. ഹാളിൽ നിറയെ അപരിചിതരായ ബാലികാബാലന്മാരായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വരിയിൽ അപരിചിതനായ ഒരു ഹെഡ് മാസ്റ്ററും അപരിചിതരായ അദ്ധ്യാപകരുമാണ് ഇരുന്നിരുന്നതു്. അവർ വിചിത്രമായ കണ്ണുകളോടെ സ്റ്റേജിലേക്കു തുറിച്ചുനോക്കി വിചിത്രമായി ചിരിക്കുകയാണെന്ന് അച്ഛനു തോന്നി. വാസ്തവത്തിൽ വെറും സാധാരണക്കാരായ കുട്ടികളും അദ്ധ്യാപകരും. മാത്രമായിരുന്നു ഹാളിലുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് തിങ്ങും ഊഹിച്ചുകാണുമല്ലോ. അച്ഛന്റെ സ്ത്രീലെ കുട്ടികളേപ്പോലെതന്നെയാണ് അവർ ചിരിച്ചതും നോക്കിയതും കയ്യടിച്ചതും. എന്നാൽ സഭാകമ്പം കലശലായി ബാധിച്ച അച്ഛൻ ആ പുതിയ സ്ത്രീൽ കണ്ടതെല്ലാം വിചിത്രവും അസാധാരണവുമായി തോന്നി.

മീഷ അച്ഛന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“ഈ സ്ത്രീന് ഒരു പ്രത്യേകതയുമില്ല. നമ്മുടെ സ്ത്രീലെ ആളുകളെപ്പോലെ തന്നെയാണ് ഇവർ. നമ്മെക്കാൾ മോശമാണെങ്കിലേയുള്ളൂ...”

പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു ഫലമുണ്ടായില്ല. പെൺകുട്ടികൾ അച്ഛനു മിറായികൊടുത്തു. അതുകൊണ്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞതും വിഫലമായി.

“നിനക്കു നാണമില്ലേ? നിനക്കു് കവിത ഓർമ്മയില്ലേ?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഓർമ്മയുണ്ട്,” വിറയാർന്ന ചുണ്ടുകളോടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

ഒടുവിൽ ആ യേക്കര നിമിഷം വന്നെത്തി.

“ഇനി ഞങ്ങളുടെ സ്ത്രീലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി താൻ രചിച്ച ഒരു കവിത ചൊല്ലുന്നതാണ്,” ആരോ സ്റ്റേജിൽനിന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും കയ്യടിച്ചു. മീഷ അച്ഛനെ മുന്പോട്ടു് തള്ളി വിട്ടു. അച്ഛൻ കാലുകൾ വലിച്ചിഴച്ച് ഒരു തരത്തിൽ സ്റ്റേജിലേക്കു കയറി. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം അതുപോലെ പേടിച്ചിട്ടില്ല. ഹാൾ കറങ്ങുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം

ത്തിനു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവു വരണ്ടു. തിരമാലയുടെ ഇരമ്പൽപോലെ എന്തോ ഒന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സദസ്സിൽ ആളുകളിരിക്കുന്നത് അച്ഛൻ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പകരം, വിവിധവർണ്ണങ്ങളുള്ള വലിയ ഒരു പിണ്ഡം അതിവേഗം കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് അച്ഛൻ കണ്ടത്. അതു കയ്യടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി. ആളുകൾ അച്ഛൻ കവിത ചൊല്ലുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അച്ഛൻ തടിപോലെ അവിടെ നിന്നതേയുള്ളൂ. പിന്നീട് അതേപ്പറ്റി മീഷ പറഞ്ഞത്, ആദ്യം അച്ഛൻ വെള്ളക്കടലാസുപോലെ വെളുത്തെന്നും, അതുകഴിഞ്ഞ് നീലനിറമായെന്നും ഒടുവിൽ ചുവന്ന പുളളികളോടുകൂടിയ പച്ചനിറമായെന്നുമാണ്.

“അവനെ ഒന്ന് കാണേണ്ടതായിരുന്നു,” മീഷ പറഞ്ഞു. “പുത്തിരിക്കത്തിച്ചതുപോലെയിരുന്നു അവൻ! അവരുടെ സ്ത്രീകൾ ആർക്കും അതു സാധിക്കയില്ലെന്ന് തീർച്ച!”

പെട്ടെന്ന് സദസ്സിൽ ആരോ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഒടുവിൽ അച്ഛൻ കവിത ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി. തന്റെ സ്ത്രീയെ പ്രശംസിക്കുന്ന ഒരു കവിതയായിരുന്നു. അത്. ആദ്യം എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടികൾ ബഹളംകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ബഹളത്തിനു കാരണം ഈ വരികളായിരുന്നു:

“റോബിൻഹുഡിനെ വെല്ലുന്ന ധീരനും

ഭൂഗോളമാകെ തിരഞ്ഞുനടന്നാലും

സ്ത്രീകൾ ഇരുപത്തിമൂന്നിലിനുള്ളത്ര

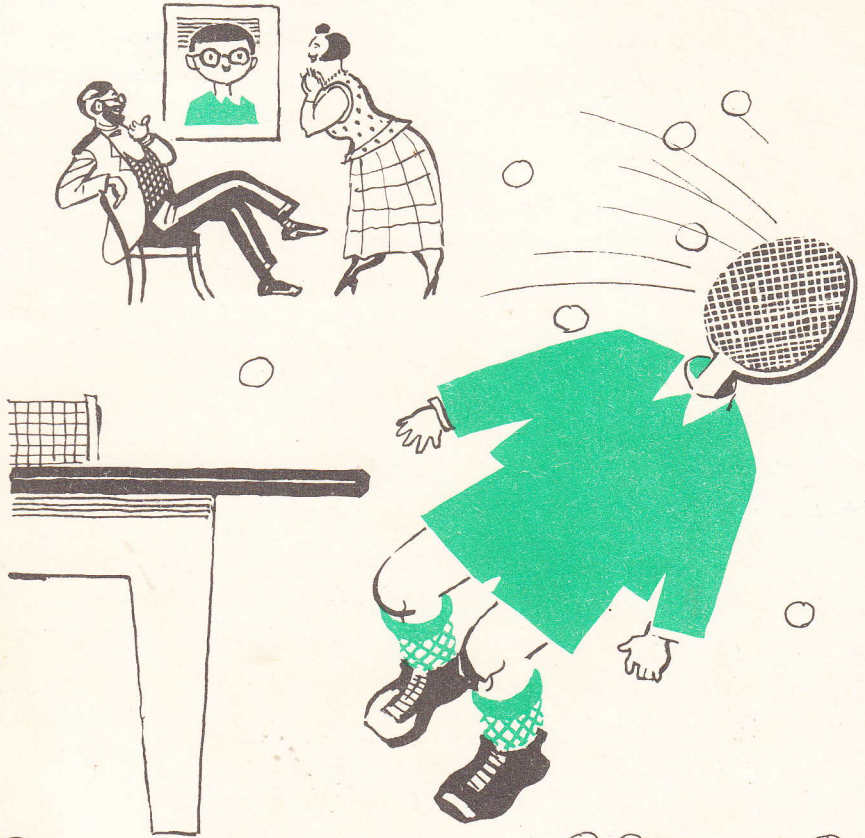
നല്ലൊരു സംഘത്തെ കാണുകില്ല.”

കലാപരിപാടി നടന്നത് ഒമ്പതാം നമ്പർ സ്ത്രീകളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ കുട്ടികൾക്ക് അച്ഛനോട് യോജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തങ്ങളുടെ സ്ത്രീയെ ചെറുതാക്കി എന്ന തോന്നൽ അവർക്കുണ്ടായി. അവർ കാൽ നിലത്തു് ആഞ്ഞു ചവിട്ടുകയും കൂക്കിവിളിക്കുകയും ചെയ്തു. പോടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അച്ഛൻ ബഹളത്തിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അദ്ദേഹം കയ്യുയർത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു:

“ദയവായി ഇടയ്ക്കു വെച്ചു എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തരുത്. ഞാൻ ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലി നിർത്തുമ്പോൾ എത്രവേണമെങ്കിലും ബഹളം കൂട്ടിക്കൊള്ളൂ.”

എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു. തന്റെ ആ അപേക്ഷ തനിക്കു വിനയാണു വരുത്തിവയ്ക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന് പാവം അച്ഛൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒമ്പതാം നമ്പർ സ്കൂളിലെ കുട്ടികൾ സമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു. രസകരമായ ഒരു കളിപ്പോലെ അച്ഛന്റെ കവിതചൊല്ലൽ തുടർന്നു. അച്ഛൻ ഓരോ ശ്ലോകം ചൊല്ലുമ്പോഴും കുട്ടികൾ നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞു പല്ലവി പോലെ മുമ്പു പറഞ്ഞ നാലുവരികൾ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ വീണ്ടും ബഹളം തുടങ്ങും. അട്ടഹാസങ്ങളും കൂക്കിവിളികളും കാലിട്ടടിക്കുന്ന ശബ്ദവും ചൂളംവിളികളും കൊണ്ട് ചെവിപൊട്ടും. ഒടുവിൽ ബഹളം ശമിക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ അടുത്ത നാലുവരികൾ ചൊല്ലും. ചൊല്ലിക്കഴിയുമ്പോൾ വീണ്ടും ബഹളമാകും. ഒരു നീണ്ട കവിതയായിരുന്നു അതു്. ഒരു വിധത്തിൽ അച്ഛൻ അതു മുഴുവൻ ചൊല്ലിത്തീർത്തു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും ആർത്തു ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. സദസ്യരും സ്റ്റേജിന്റെ പിന്നിലുള്ളവരും, ഒമ്പതാം നമ്പർ സ്കൂളിലെ കുട്ടികളും തന്റെ സ്വന്തം സഹപാഠികളും അതിൽ പങ്കുചേർന്നു. മീഷ ചിരിച്ചുചിരിച്ചു് തിലത്തു കിടന്നു് ഉരുണ്ടു. അച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാപികയും ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നുണ്ടായ നാണക്കേടു് അച്ഛനു് ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴും ചിലപ്പോൾ “റോബിൻഹുഡ്സിനെ വെല്ലുന്ന ധീരനും” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മധ്യവയസ്സനായ ഒരു മനുഷ്യൻ അച്ഛന്റെ മുമ്പിൽ ചാടിവീണെന്നുവരാം. അതു പറഞ്ഞിട്ടു് ചൂളം വിളിച്ചുകൊണ്ടു് കടന്നുപോകുന്ന ആ മനുഷ്യൻ പണ്ടു് ഒമ്പതാം നമ്പർ സ്കൂളിൽ പഠിച്ച ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണെന്നു് ഉടൻതന്നെ അച്ഛനു മനസ്സിലാകും. അയാൾക്കു് അച്ഛന്റെ കവിത ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയുണ്ടു്. താൻ പുഷ്പിനല്ലെന്നു് അച്ഛൻ ഒരിക്കലും മറന്നിട്ടുമില്ല.

അച്ഛൻ പിങ്ക്-പോങ്ങ് കളിച്ച കഥ

അച്ഛന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു് പുതിയ ഒരു കളി പ്രചാരത്തിൽ വന്നു—
 പിങ്ക്-പോങ്ങ്. ഇപ്പോൾ ആ കളി ടേബിൾ-ടെന്നീസ് എന്ന പേരിലാണു്
 അറിയപ്പെടുന്നതു്. അതു കളിക്കുന്ന ധാരാളം കുട്ടികൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. എന്നാൽ
 അന്നു് ഓരോ സ്ത്രീകളിലും ഓരോ ക്ലാസുകളിലും ഓരോ മുറങ്ങലിലും അതു ക
 ളിച്ചിരുന്നു. മേശകളുടെ പുറത്തും ബഞ്ചുകളുടെ പുറത്തും പിയറനോകളുടെ പു
 രത്തും വെറും നിലത്തും അവർ കളിച്ചു. അവർ രാവിലെ മുതൽ രാത്രിവരെ കളി
 ചിരുന്നു. ചിലർ രാത്രിയിൽപ്പോലും അതു കളിച്ചു. പിങ്ക്-പോങ്ങ് അല്ലാ
 തെ മറ്റു പലതും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതപോലും ചിലർ മറന്നു. അ

ചുൻറെ സ്കൂളിൽ എല്ലാ ദിവസവും പിങ്ക്-പോങ്ങ് മത്സരങ്ങൾ നടന്നു. ഓരോ ക്ലാസിലും മത്സരം നടന്നു. പിന്നീട് ഓരോ ക്ലാസിലേയും ജേതാക്കൾ തമ്മിൽ സ്കൂൾ ചാമ്പ്യൻഷിപ്പിനുവേണ്ടി മത്സരിച്ചു. വിവിധ സ്കൂൾ ചാമ്പ്യന്മാർ തമ്മിൽ ജില്ലാ ചാമ്പ്യൻഷിപ്പിനുവേണ്ടി മത്സരിച്ചു. നഗരാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മത്സരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മോസ്കോയും ലെനിൻഗ്രാഡും തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു എല്ലാവരുടേയും സ്വപ്നം.

അച്ഛനെ ഇതൊക്കെ അതൃപ്തപ്പെടുത്തി. ഒരു വെളുത്ത കൊച്ചുപന്ത് കൈക്കോട്ടുകൊണ്ടും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും തട്ടുന്നതിൽ എന്താണിത്ര രസം?

“അത് കൈക്കോട്ടല്ല, റാക്കറ്റാണ്,” കുട്ടികൾ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു.

“അതുകൊണ്ടെന്താ? അത് കളിക്കുന്നതെന്തിനാണെന്നു മാത്രം എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

“നീ കളിച്ചു നോക്കൂ.”

ഒരു സൂദിനത്തിൽ അച്ഛൻ ഒരു പിങ്ക്-പോങ്ങ് റാക്കറ്റുമായി മേശയുടെ ഒരു വശത്തു് ചെന്നു നിന്നു. അതോടെ അച്ഛൻ മററൊറ്റാം മറന്നു.

ഒരു “സൂദിനത്തിൽ” എന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദുർദ്ദിനമായിട്ടാണ് അച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ആ ദിവസം കണക്കാക്കിയത്. പിങ്ക്-പോങ്ങിൽ അച്ഛനുമായ അമ്മിതമായ ദ്രുമാണ് അതിനു കാരണം. ആദ്യം അച്ഛൻ റാക്കറ്റുകൊണ്ട് പന്തടിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നീട് അദ്ദേഹം അടിക്കാൻ പഠിച്ചു. പക്ഷെ പന്ത് മേശയുടെ മറുവശത്തേക്ക് തെറിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ അത് പഠിച്ചു. അതോടെ അച്ഛൻ കളിയിൽ രസം കയറി. പന്തു പല രീതിയിൽ അടിക്കാമെന്ന് അച്ഛൻ മനസ്സിലായി. എതിരാളിക്ക് അടിക്കാൻ തീരെ സാധ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഭാഗത്തേക്കായിരിക്കും ഒരു നല്ല കളിക്കാരൻ പന്ത് തെറിപ്പിക്കുന്നത്. പിങ്ക്-പോങ്ങ് വളരെ നല്ല ഒരു കളിയാണെന്നാണ് ഇപ്പോഴും അച്ഛന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നത് അത് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും രസകരമായ കളിയാണെന്നാണ്. അദ്ദേഹം വാതം തീർത്തി. ഗൃഹപാഠം ചെയ്യാതായി. പിങ്ക്-പോങ്ങ് കളിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നത്. അദ്ദേഹം കളിയിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ മിടുക്കനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ലാസിൽ കിട്ടുന്ന മാർക്ക് കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അദ്ധ്യാപിക അച്ഛനെ മാറിനിർത്തി പലതവണ സംസാരിച്ചു. എല്ലാ റിനും ഒരു അതിരൂ വേണമെന്നു് അവർ അച്ഛനെ പറഞ്ഞു് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. വേണ്ടതു് വേണ്ട സമയത്തു് ചെയ്യണമെന്നും അവർ അച്ഛനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

അച്ഛൻ തർക്കിച്ചില്ല. തർക്കിച്ചതുകൊണ്ടു് എന്താണു പ്രയോജനം? ഒരു നല്ല പിങ്ങ്—പോങ്ങ് കളിക്കാരനാകുക എന്നതാണു് തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശമെന്നും മറ്റൊറ്റും തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രധാനമാണെന്നും അദ്ധ്യാപികയെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ എന്തായാലും സാധ്യമല്ല. മറ്റു കട്ടികളേക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം അച്ഛൻ പിങ്ങ്—പോങ്ങ് കളിച്ചു. അവരിൽ പലരേയും തോല്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. സ്കൂളിലെ മൂന്നാമത്തെ കളിക്കാരനെ അച്ഛൻ തോല്പിച്ച ദിവസം അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരോടു് സംസാരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇതിങ്ങിനെ തുടരാൻ സാധ്യമല്ല.”

അദ്ധ്യാപിക മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിക്കും ഒരു കത്തെഴുതി. എന്നാൽ അവർക്കു് അതു് കിട്ടിയില്ല. അച്ഛൻ അതു് എടുത്തു് വായിച്ചു നോക്കിയിട്ടു് കീറിക്കളഞ്ഞു. അതു് അത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു.

അദ്ധ്യാപിക രണ്ടാമതും മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിക്കും എഴുതി. കൂടുതൽ ഭയങ്കരമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ ആ കത്തു് ആദ്യത്തേതിലും ചെറിയ തുണ്ടുകളാക്കി.

എനിക്ക് അക്കാര്യം പറയാൻ ലജ്ജയുണ്ടു്. പക്ഷെ സത്യത്തിൽ നടന്നതു് അതായിരുന്നു.

മുത്തച്ഛനോ മുത്തശ്ശിയോ സ്കൂളിൽ ചെല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ അദ്ധ്യാപിക അതുതപ്പെട്ടു. അവർ മൂന്നാമത്തെ കത്തു് എഴുതാൻ ആലോചിക്കുമ്പോഴാണു് അച്ഛൻ സ്കൂൾ ചാമ്പ്യനെ തോല്പിച്ചതു്. തനിക്ക് ഇനി സ്കൂളിൽനിന്നു് നേടാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നു് അച്ഛൻ തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്കൂളിൽ പോകാതായി. എന്നും സ്കൂളിലേക്കു പോകുന്നതുപോലെ അച്ഛൻ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങും. എന്നാൽ ബാഗിൽ പുസ്തകങ്ങളോ നോട്ടു്ബുക്കുകളോ കാണുകയില്ല. രണ്ടു പിങ്ങ്—പോങ്ങ് റാക്കറ്റുകളും ഒരു നെറ്റും മൂന്നു് പന്തുകളും ഉച്ചയ്ക്കു തിന്നാനുള്ള സാൻഡ്വിച്ചും മാത്രമെ അതിൽ കാണുകയുള്ളൂ. പകൽ മുഴുവൻ അച്ഛൻ പിങ്ങ്—പോങ്ങ് കളിക്കും. അദ്ദേഹത്തിനു് പിങ്ങ്—പോങ്ങിൽ ഭ്രമമുള്ള പല പുതിയ കൂട്ടുകാരേയും കിട്ടി. മോസ്ക്വോയിലെ ചാമ്പ്യന്മാരെ എല്ലാവരേയും അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ടാൽ

അറിയാമായിരുന്നു. സുപ്രസിദ്ധരായ ഫാൽക്കേവിച്ച് സഹോദരന്മാർ അച്ഛനെ ഒരു സമവയസ്സുനെയെന്നപോലെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിരുന്നു. അച്ഛൻ ജൂനിയർ ടീമിലെ ഒരു അംഗമായി. തന്റെ ഒന്നാമത്തെ യഥാർത്ഥ മത്സരത്തിൽ അദ്ദേഹം തോറ്റുകഴിഞ്ഞു.... സംഗതികൾ ഇത്രയും എത്തിയപ്പോൾ, അച്ഛന്റെ രക്ഷകർത്താക്കളിൽനിന്ന് മറുപടിയൊന്നും കിട്ടാതിരിക്കുകയും അച്ഛൻ സ്കൂളിൽ ഹാജരാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപിക അച്ഛനെ അന്വേഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അച്ഛൻ വീട്ടിലില്ലായിരുന്നു. മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും ഉണ്ടായിരുന്നതാണു്. തങ്ങളുടെ പുത്രൻ സ്കൂളിൽ പോകാതെ പകൽ മുഴുവൻ ഒരു വെളുത്ത പന്തും തട്ടിക്കൊണ്ട് അലഞ്ഞുതിരിയുകയാണു് എന്ന വാർത്ത വല്ലാത്ത ഒരു ആഘാതമായിരുന്നു അവർക്കു്. അച്ഛനു് സ്വബുദ്ധി നശിച്ചെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. അവർ ഒരിക്കലും പിങ്ക്-പോങ്ങ് കളിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് ഓർക്കണം. അവർ റാക്കറ്റുകളും പന്തുകളും ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടു് അച്ഛനെ ഒരു ഡോക്ടറുടെ അടുത്തേക്കു് കൊണ്ടുപോയി. ഒരു സാധാരണ ഡോക്ടറുടെ അടുത്തേക്കല്ല, തലയ്ക്കു സ്ഥിരമില്ലാത്തവരെ അനേകവർഷക്കാലമായി ചികിത്സിച്ചുവരുന്ന ഒരു കേമനായ പ്രൊഫസറുടെ അടുത്തേക്കാണ് അവർ അച്ഛനെക്കൊണ്ടുപോയതു്. പക്ഷെ ആ പ്രൊഫസർ ഒരിക്കൽപ്പോലും പിങ്ക്-പോങ്ങ് കളിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു്, അച്ഛൻ അതു കളിക്കാൻവേണ്ടി പഠിത്തം ഉപേക്ഷിച്ചതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. ആ പ്രൊഫസർ യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതെത്തിത്തന്നു് അച്ഛനും മനസ്സിലായില്ല:

“മാറ്റു കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽവെച്ചു് നിന്നെ അടിക്കാറുണ്ടോ?”

“നീ ശരിക്കു് ഉറങ്ങാറുണ്ടോ?”

“രാവിലെ തലവേദന വരാറുണ്ടോ?”

“രാത്രിയിൽ തലവേദന വരാറുണ്ടോ?”

“ഇരുട്ടിനെ ഭയമാണോ?”

“നിനക്കു് എന്നെങ്കിലും അപസ്മാരം വന്നിട്ടുണ്ടോ?”

“ബോധക്കേടുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?”

മേല്പറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം, “ഇല്ല” എന്നു് അച്ഛൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

“നിനക്കു് നിന്റെ സ്കൂൾ ഇഷ്ടമാണോ?”

“നിന്റെ അദ്ധ്യാപികയെ ഇഷ്ടമാണോ?”

“സ്കൂളിൽ നിനക്കു് കൂട്ടുകാരുണ്ടോ?”

“ആൺകുട്ടികൾ?”

“പെൺകുട്ടികൾ?”

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു “ഉണ്ടു്” എന്നു് അച്ഛൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

പിന്നീടു് പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു:

“ഏതെങ്കിലും ഒരു പെൺകുട്ടിയെ നിനക്കു് പ്രത്യേകിച്ചു് ഇഷ്ടമുണ്ടോ?”

ആ ചോദ്യം അച്ഛനെ ചൊടിപ്പിച്ചു.

“ഡോക്ടർ, എന്തിനാണു് അങ്ങു് ഇതൊക്കെ അറിയുന്നതു്? ഞാൻ പിങ്ങു്—പോങ്ങു് കളിക്കാൻവേണ്ടിയാണു് സ്കൂളിൽ പോകാതിരുന്നതു്. മറ്റു ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും അതുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല.”

“ഇനി എന്തു ചെയ്യാനാണു് നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്?”

“പിങ്ങു്—പോങ്ങു് കളിക്കാൻ,” അച്ഛൻ ഉടൻ മറുപടി നൽകി.

“ഇതെവിടെ ചെന്നവസാനിക്കുമെന്നു് നീ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

“ഉണ്ടു്. ഞങ്ങളുടെ ടീം മോസ്ക്കോയിലെ ചാമ്പ്യനാകും.”

“ഞാൻ കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണു്.”

“ഞാൻ പറഞ്ഞതും കാര്യമായിത്തന്നെയാണു്,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

പ്രൊഫസർ നിസ്സഹായനായി തോൽ കലുക്കി. ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളത്തിൽ ഏതാനും തുള്ളി മരുന്നു് ഒഴിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു: “കുടിക്കു്.”

“എനിക്കു വേണ്ട,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് സുഖക്കേടൊന്നും ഇല്ല.”

“എന്നാൽ എനിക്കുണ്ടു്,” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് പ്രൊഫസർ അതു കുടിച്ചു. പിന്നീടു് ശബ്ദം താഴ്ത്തി അദ്ദേഹം അച്ഛനോടു ചോദിച്ചു:

“ഇത്തവണത്തെ കളി മുഴുവനാക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നു് ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരോടു് ശുപാർശചെയ്താൽ നീ അടുത്ത ശിശിരത്തിൽ സ്കൂളിൽ പോകാമോ?”

“പോകാം.”

പ്രൊഫസർ മുത്തച്ഛനേയും മുത്തശ്ശിയേയും അകത്തു വിളിച്ചു് പറഞ്ഞു:

“ഈ കുട്ടിക്കു് യാതൊരു അസുഖവും ഇല്ല. അവൻ കളിക്കട്ടെ. ഏതായാലും ഈ ടേമിൽ വളരെയധികം ദിവസങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ.” അദ്ദേഹം കുറച്ചു മരുന്നുകൂടി കുടിച്ചു.

അച്ഛനെ മാതാപിതാക്കൾ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അച്ഛന്റെ ടീം മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം കരസ്ഥമാക്കിയില്ല. എന്നാൽ അവർക്കു് രണ്ടാം സമ്മാനം കിട്ടി. ആ വർഷം താൻ വെറുതെ കളഞ്ഞില്ല

എന്നാണ് ഇപ്പോഴും അച്ഛൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നത്. പിങ്ക്-പോങ്ക് അല്ല ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം എന്ന് അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലായി. സ്കൂളിൽ പോകാത്തതിൽ സങ്കടംപോലും അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിത്തുടങ്ങി. അടുത്ത ശിശിരത്തിൽ അച്ഛൻ സന്തോഷത്തോടെയാണ് സ്കൂളിലേക്കു പോയത്. അച്ഛൻ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. അനേകം വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അലമാരിയുടെ മുകളിലത്തെ തട്ടിൽ അച്ഛന്റെ പഴയ റാക്കറ്റ് ഇപ്പോഴും ഇരിപ്പുണ്ട്. അതു കാണുമ്പോഴെല്ലാം മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയും അറിയാതെ ഞെട്ടിപ്പോകും. എന്നാൽ അച്ഛൻ വാത്സല്യത്തോടെയാണ് അതിന്മേൽ നോക്കുന്നത്. പിങ്ക്-പോങ്ക് കളിക്കാൻവേണ്ടി സ്കൂളിൽ പോകാതിരിക്കുന്നത് വെറും വിഡ്ഢിത്തമാണ്. ആ കഥ കേൾക്കുന്നവരെല്ലാം ചിരിക്കാറുണ്ട്. അച്ഛനും തന്റെ വിഡ്ഢിത്തമോർത്ത് ചിരിക്കും. എങ്കിലും പിങ്ക്-പോങ്ക് ഒരു നല്ല കളിയാണ്. ഞാൻ അതേപ്പറ്റി പിന്നീടൊരിക്കൽ എഴുതാം.

തന്റെ മകൾ പിങ്ക്-പോങ്ക് കളിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അച്ഛൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. സ്കൂളിലെ ചാമ്പ്യനായിട്ടും അവൾ പഠിത്തം ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല എന്നു മനസ്സിലായപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ആശ്വാസമായത്.

മുത്തച്ഛനേയും മുത്തശ്ശിയുടേയും അന്നത്തെ വികാരം മനസ്സിലാക്കാൻ അപ്പോഴേ അച്ഛൻ കഴിഞ്ഞുള്ള അദ്ദേഹം തന്റെ റാക്കറ്റ് അലമാരിയുടെ മൂലയിൽ ഒളിച്ചുവച്ചു.

എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതു പുറത്തെടുത്ത് തന്റെ പിങ്ക്-പോങ്ക് ദിനങ്ങളുടെ മധുരസ്്മരണയിൽ മുഴുകാറുണ്ട്.

അച്ഛൻ ഒരു സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കി

അച്ഛൻ കൊച്ചു കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെത്താൻ ഒരു സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കി. അതിന്റെ കാര്യം അച്ഛൻ്റെ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയില്ല. ലോകത്തിൽ മുഴുവൻ തിരഞ്ഞാലും അത്തരം മറ്റൊരു സ്കൂൾ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നായിരുന്നു, മരപ്പണി പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന സഹാർ പെത്രോവിച്ചിന്റെ ഉറച്ച വിശ്വാസം.

സ്കൂളിൽ ഒരു പണിശാല ഉണ്ടായിരുന്നു. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് അവിടെ കുട്ടികളെ തടി അറക്കാനും തല്ലിക്കൂട്ടാനും ചിന്തേരിടാനും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു. എ

അങ്കിലും ശരിയായില്ലെങ്കിൽ അത് അഴിച്ചെടുത്ത് ആദ്യം മുതൽ പണിയണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഉരുക്കു ഹ്രേയിമുള്ള കണ്ണട ധരിച്ചു പൊക്കം കാണാൻ ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു സഹാർ പെത്രോവിച്ച്. “വല്ലഭൻ പുല്ലും ആയുരം” എന്ന ചൊല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് ഏറ്റവും ഇഷ്ടം.

ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയും: “അല്ലൻ ആയുധഭൂഷണം.”

അദ്ദേഹം ആദ്യത്തെ പാഠം തുടങ്ങിയത് ഇങ്ങിനെയാണ്:

“ഇതെന്താണ്?”

“ഒരു കൊടുവടി!” കുട്ടികൾ വളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“കൊള്ളാം. കൊടുവടികൊണ്ട് ഒരു പ്രാവശ്യം അടിച്ചു” ഈ ആണി പല കയ്യിൽ കയറുന്നു. ആരെങ്കിലും തയ്യാറുണ്ടോ?”

പലരും മുന്നോട്ടു വന്നു. എന്നാൽ ക്ലാസിലെ ഏറ്റവും ശക്തനായ കുട്ടിക്കു പോലും ഒറ്റ അടിക്കു ആണി പലകയിൽ കയറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ സഹാർ പെത്രോവിച്ച് മറ്റൊരു ആണിയെടുത്ത് പലകയിൽ വെച്ചു കൊടുവടികൊണ്ട് ഒന്നടിച്ചു. ശക്തിയായിട്ടല്ല അദ്ദേഹം അടിച്ചത്. പക്ഷെ ആണി പലകയിൽ കയറിക്കഴിഞ്ഞു! കുട്ടികൾ അത്ഭുതംകൊണ്ട് വാപൊളിച്ചു പോയി.

“നല്ല കണ്ണും ദൃഢമായ കയ്യുമാണ് ഇതിന് ആവശ്യം.” സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞു. “മനസ്സിലായോ?”

“ഉവ്വു!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അച്ഛൻ സർവ്വശക്തിയുമെടുത്ത് കൊടുവടികൊണ്ട് ആണിയിൽ അടിച്ചു, പക്ഷെ കൊണ്ടത് തള്ള വിരലിലാണ്.

അച്ഛൻ വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞു. മറ്റു കുട്ടികൾ ചിരിച്ചു.

“ഇതിൽ ചിരിക്കാനൊന്നുമില്ല,” സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അടിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ആണിയിൽ കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ വിചാരം? അതു ശരിയല്ല. ഞാൻ എന്റെ കയ്യിൽ അടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ എന്റെ തലയ്ക്കും കിട്ടും ഓരോ കൊട്ടും. ഞാൻ ആണിയിലല്ല അടിച്ചതെന്നും താൻ ആണിയിലാണ് അടിച്ചതെന്നും എന്റെ യജമാനൻ എന്നെ അറിയിക്കുന്നത് അങ്ങിനെയാണിരുന്നു. അന്ന് അങ്ങിനെയാണ് ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്.”

എല്ലാവർക്കും അതു കേട്ടപ്പോൾ സങ്കടം തോന്നി. എന്നാൽ ഉടൻ സഹാർ പെത്രോവിച്ച് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ട. ഞാൻ ആരെങ്കിലും കിഴക്കുകയില്ല. ഇവിടെ നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് യജമാനന്മാർ. എല്ലാം നിങ്ങളുടേതാണ്. നമുക്ക് ആദ്യമായി ഒരു ചെറിയ സ്കൂളുണ്ടാക്കാം.”

ഒരു ചെറിയ സ്കൂൾ! അതുണ്ടാക്കാൻ എന്താണ് പ്രയാസമെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്നാൽ നിങ്ങൾതന്നെ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കൂ. അപ്പോഴറിയാം.

എത്രമാത്രം അറക്കലും ചിന്തേറിലും കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കലും നടത്തണം! എത്ര പ്രാവശ്യം അഴിച്ചുപണിയണം! എത്ര ബുദ്ധിവും ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് എത്രനേരം ക്ഷമയോടെ പണിയെടുത്താലാണ് ഒരു സ്കൂളുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നത്!

മീഷ് ഗൊർബുനോവാണം ആദ്യം സ്കൂൾ പണിതുതീർത്തത്.

“ഇതിന്മേൽ ഇരുന്നോളൂ,” അവൻ അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“നീ തന്നെ ഇരുന്നാൽ മതി,” സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞു.

മീഷ് വലിയ അന്തസ്സിൽ സ്കൂളിന്മേൽ കയറി ഇരുന്നു. ഡം—സ്കൂൾ പല ക്ഷണങ്ങളായി. മീഷ് നിലംപതിച്ചു. എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

“നീ വേഗം ചെയ്തു, പക്ഷെ വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്തില്ല,” സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞു. “ഇനി ആദ്യം മുതൽ തുടങ്ങിക്കോ. ധൂതി കൂട്ടിയാൽ ഇനിയും കുട്ടികൾ ചിരിച്ചെന്നുവരും.”

ആദ്യത്തെ തവണ നല്ല ഒരു സ്കൂളുണ്ടാക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാവരും രണ്ടാമതും പണിതുടങ്ങി.

“സാരമില്ല, കുട്ടികളെ,” സഹാർ പെത്രോവിച്ച് അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

“മോസ്റ്റോ നഗരം ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് പണിതതല്ലല്ലോ. ആർക്കും അണിയടിക്കുകയും അറക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാകും. അതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിച്ചാലേ നന്നായി ചെയ്യാൻ കഴിയൂ.”

കുട്ടികൾ ഉത്സാഹിച്ച് പണിയെടുത്തു. ഒരു സാധാരണ ക്ലാസ്സുപോലായിരുന്നു അത്. പ്രശ്നത്തിന് ആദ്യം ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് താനായിരിക്കണമെന്ന് ഓരോരുത്തരും ആഗ്രഹിച്ചു. എല്ലാവർക്കും നല്ല രസം തോന്നി. ഒരു കണക്കു ചെയ്തുതീർത്താൽ ആർക്കും അതിന്മേൽ കയറി ഇരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതോടെ അതിന്റെ കഥ കഴിയും. എന്നാൽ സ്കൂൾ

റൂളുണ്ടാക്കുന്നത് അങ്ങിനെല്ല. ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്മേൽ ഇരിക്കാം. മറുഭൂമിയിൽ അതിനെലിരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും ചെല്ലാം.

വാര്യ ഗ്രാസനോവനാണ് ആദ്യം നല്ല ഒരു സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഒരു പെൺകുട്ടി! പക്ഷെ അവളുടെ അച്ഛൻ ഒരു മരയാശാരി ആയിരുന്നു. ചിന്തേതും കൈവാളും ഉപയോഗിക്കാൻ അയാൾ മകളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് വാര്യയെ പ്രശംസിച്ചു:

“വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ആൺകുട്ടികളെ നീ പഠിപ്പിക്കുക.”

ആൺകുട്ടികൾക്ക് അത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അവർ വാര്യയെ പരിഹസിച്ചു തുടങ്ങി. എന്നാൽ അവൾ കോപിച്ചില്ല. അവൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു:

“നിങ്ങളുടെ സ്കൂളുകൾ എവിടെ?”

ആൺകുട്ടികൾക്ക് അതിന് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു.

രണ്ടാമത് സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞത് മീഷയാണ്.

ആൺകുട്ടികൾക്ക് കറുപ്പ് സമാധാനമായി. പിന്നീട് അവർ ഓരോരുത്തരായി സ്കൂൾ പണിതുകഴിഞ്ഞു. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറയും:

“ഇതിന് ഒരു സ്കൂളിന്റെ പുതുമുഖമൊരു മറയയുണ്ട്.”

ഒടുവിൽ അച്ഛൻ സ്കൂൾ പണിതുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തു് ധാരാളം പോറലുകളും ചതവുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കയ്യും മുഖവും മുഴുവൻ പശു പരുങ്ങിരുന്നു. എന്നാൽ അച്ഛൻ അതിൽ ഖേദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി തന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് ഒരു സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു! തന്റെ ജന്മദിനത്തിൽപ്പോലും അത്രയധികം ആഹ്ലാദിച്ചിട്ടില്ല. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് അതു മനസ്സിലാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു.

“ശരി” നീ അതിന്മേൽ ഇരിക്ക!” എന്നു സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ സന്തോഷംകൊണ്ട് തുളുളിച്ചു.

വളരെ സൂക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹം സ്കൂളിൽ ഇരുന്നു. സ്കൂൾ ഞരങ്ങുകപോലും ചെയ്തില്ല. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് സ്കൂൾ സൂക്ഷിച്ച് നോക്കി.

“എത്ര കാലമുണ്ടെന്ന് നോക്കൂ,” അദ്ദേഹം മെല്ലെ പറഞ്ഞു.

അച്ഛൻ അതുതപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം തന്റെ പാദങ്ങളിലേക്കു നോക്കി—എന്നത്തേയും പോലെ രണ്ടെണ്ണം. എന്നാൽ ആ സമയത്തു് മറ്റു കുട്ടികൾ ചിരിച്ചു തുടങ്ങി. സഹാർ പെത്രോവിച്ചും ചിരിച്ചു.

അഞ്ചു കാലുള്ള ഒരു സ്കൂൾ താൻ എങ്ങിനെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നു് ഇപ്പോഴും അച്ഛനു് അറിയില്ല. എന്നാൽ ആ സ്കൂളിനു് അഞ്ചു കാൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇ

പ്പോഴും ആ സ്കൂൾ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലുണ്ട്. ഇപ്പോഴും അതിന് അഞ്ച് കാലുണ്ട്. സഹാർ പെത്രോവിച്ച് പറഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും അച്ഛന്റെ കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നു: “അഞ്ച് കാലുകൾ മൂന്നുകാലുകളേക്കാൾ മെച്ചമല്ല. പണി ആദ്യമേ തുടങ്ങൂ.” എന്നു ജോലി ചെയ്യുകയാണെങ്കിലും ഇക്കാര്യം ഓർമ്മവേണമെന്നാണ് അച്ഛന്റെ അഭിപ്രായം.

2

10

10

10

